

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr

Acest roman a fost digitizat în cadrul proiectului **ASTRA Data Mining. Muzeul Digital al Romanului Românesc din Secolul al XIX-lea**, inițiat de Revista Transilvania, organizat de Complexul Național Muzeal ASTRA și co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național (AFCN).

Sugestie de citare a arhivei:
Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Daiana Gârdan, Emanuel Modoc, David Morariu, Teodora Susarenco, Radu Vancu, Dragoș Varga. *Muzeul Digital al Romanului Românesc: secolul al XIX-lea*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2019.
http://revistatransilvania.ro/mdrr

This novel was digitized for the project **ASTRA Data Mining. Muzeul Digital al Romanului Românesc din Secolul al XIX-lea**, initiated by Revista Transilvania, organized by ASTRA National Museum Complex and co-financed by The National Cultural Fund Administration (AFCN).

Citation suggestion:
Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Daiana Gârdan, Emanuel Modoc, David Morariu, Teodora Susarenco, Radu Vancu, Dragoș Varga. *The Digital Museum of the Romanian Novel: The 19th Century*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2019.
http://revistatransilvania.ro/mdrr

MUZEUL ASTRA
COMPLEXUL NAȚIONAL MUZEAL ASTRA

CONSILIUL JUDEȚEAN SIBIU

PROIECT CO-FINANȚAT DE:
Administrația Fondului Cultural Național

ULBS
Universitatea "Lucian Blaga" din Sibiu

B 383402-10
N° 601 (RT) Oct. 89

ALEXANDRU I. ALEXANDRESCU

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

MISTERUL

DIN

TURNUL EIFFEL

SAU

RESBUNAREA UNEI PRINCIPESE RUSE

BUCUREȘCI
LIBRARIA H. STEINBERG CALEA RAHOVEI No. 7
1889

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Misterul din Turnul Eiffel

SAU

RESBUNAREA UNEI PRINCIPESE RUSE

PROLOG

MISTERUL

O detunare de armă întrerupse tăcerea nopţeĭ.

Garda ce era postată spre pază la turnul Eiffel, surprinsă, cercetă şi găsi pe esplanada âutêia corpul uneĭ june femeĭ care după îmbrăcămintea sea, lesne se putea vedea că face parte din societatea cea maĭ bună a Parisuluĭ.

Parchetul fu înscinţat, şi imediat unul din procurori republicеĭ, însoţit de doctorul Pîerre, veniră la faţa loculuĭ, şi constatară faptul printr'un proces-verbal.

Doctorul 'şĭ dădu „Visum et repertum“ al seŭ prin care se arĕta că numita 'şĭ luase viaţa printr'un glonţ de revorver sistem Levaux calibrul numĕru douĕ spre

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

ḑece; că glonțul străbătuse regiunea inimeĭ, că făcênd două saŭ treĭ micĭ curbe, atingênd într'un punct plămânul stâng, eșise cu atâta forță, în cât borta pe unde eșise, era aprópe de ḑece orĭ maĭ mare ca acea a unuĭ revolver.

După constatarea acestor fapte, procurorul și medicul se retrase, dispunând trimiterea cadavruluĭ la Morgă.

Apoĭ totul remase în tăcere, ca și cum nu s'ar fi întîmplat acolo, una din acele crime a cărora descoperire de multe orĭ rĕmân un teribil mister.

Două ḑile stătu corpul necunoscuteĭ la Morgă.

In acest timp nu veni nimenĭ să reclame cadavrul.

Trecênd timpul, comuna ordonă să se înmormênteze pe comtul seŭ; și în vederea posițiuneĭ înalte din care părea că face parte necunoscuta, fu înmormêntată în cimitirul „Perè la Chaise....

FINELE PROLOGULUI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

PARTEA I

Principesa de Trubiscovoi

CAP. I

O învoială.

— Milord, principesa de Trubiscovoi, cere s vorbéscă.

— Principesa de Trubiscovoi ḑicĭ? estĭ sigur.

— Da milord.

— Pofteste-o în salon atunci, și róg-o se aștepte un moment

Și, sir Robert-Filip lord de Beaconsfield, intră în salon maĭ în acelașĭ moment cu principesa de Trubiscoi.

— Cu milord lordul Beaconsfield am onóre a vorbi? întrebă principesa.

— Da Excelenta! ḑise sir Robert cu una din acele clătirĭ a capuluĭ carĭ 'ĭ era particulare, arĕtând ilustreĭ sale óspe un loc pe o canapea în genul luĭ Francisc I.

— Póte că visita mea te miră milord, incepu principesa; dar urmarea 'ți va dovedi că țiŭ să devenim prietenĭ bunĭ. Ascultă dar: știŭ posiţiunea d-tale,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

am cunoscut pe reposatul d-tale tată, neuitatul Gaston de Beaconsfield, știŭ cifra cea mare a averei ce 'ți a lăsat, dar știŭ asemenea și acea că, aĭ prăpădit'o tótă; și că dacă pênë diséră la 7 césurĭ, nu veĭ plăti suma de 20,000 fr., veĭ fi silit saŭ să 'ți sdrobești creeri, saŭ să fugĭ, lăsând numele batjocureĭ...

Sir Robert tresări la aceste cuvinte, culorea feței 'i se schimbă, și cu o voce înecată.

— Pentru ce 'mĭ spuneți tóte acestea d-nă Princesă? ḑise el.

— Pentru ați arĕta că remâne un singur mijloc ca ilustrul d-tale nume se rĕmâe nepătat...

— Și acel mijloc?..

— Ți'l voiŭ propune eŭ.

— Așa dar d-ta?.

— Eŭ, voiŭ fi salvatórea d-tale...

Și cum lordul de Beaconsfield, cădea din mirare în mirare, principesa urmă.

— Cunoscĭ pe fiica conteseĭ de Loingueville?

— Cum de nu! Cine nu cunósce pe blonda Enrieta, pe frumósa fiică a comtelui de Loingueville?..

— Atât maĭ bine!.,

— Ce voescĭ să ḑicĭ?

— Voesc să ḑic, că rĕmâne de la d-ta, să câștigi respectabila sămă de treĭ sute miĭ francĭ...

La aceste cuvinte, ochiĭ sireluĭ Robert, strălucise într'un mod ciudat.

— Ce trebue să fac? întrebă el repede, spune... mĕ voiŭ supune!.

Un zâmbet misterios flutura pe buzele principesi.

— Se o compromiți! ḑise ea cu iuțélă.

— Cum d-ta, aĭ voi să..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Să devie amanta d-tale, întrerupse aprópe cu furie principesa.

— Voiŭ isbuti óre?..

— O! cât pentru acésta sunt sigură... Tênăra Enrieta e o flóre căreĭ 'ĭ place să se încălzéscă la maĭ mulțĭ soriĭ, alegând în tot-d'auna pe cel care apare în urmă pe firmamentul seŭ.

— Dar dacă cu tóte acestea, ea va resista?..

— Acésta e neadmisibil. și probabil că nicĭ d-ta nu credĭ cea ce dicĭ. Cu ecsteriorul d-tale este cu neputință ca să nu capituleze.

— Dar... voi a maĭ dice sir Robert, maĭ mult de jumĕtate convins.

— Esențialul este să fie compromisă, întrerupse principesa, rĕmâne la stăruința d-tale de voescĭ ă o aĭ...

— Atuncĭ fițĭ liniștită principesă, dise sir Robert, cea ce cerĭ se va face.

— Și eŭ 'mĭ voiŭ ține promisiunea, în diua când ea va fi compromisă, veĭ priimi ce 'țĭ am făgăduit. Pênĕ atuncĭ priimește ca acont 50,000 francĭ; și Principesa de Trubisevoi puse pe masă 50 bilete a 1,000 fr. fie-care.

— Un singur cuvênt d-nă Princesă, dise Englesul.

— Și care?

— Pot să introduc o nouă persónă pe scenă?

— Cum veĭ voi, remâne la d-ta....

Și principesa dicênd eceste cuvinte se ridică.

— Nu uita milord că eștĭ al meŭ...

— Fițĭ sigură d-nă princesă...

— Atuncĭ adio, Milord!

— La revedere d-nă..

Și principesa be Trubrisevoi plecă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

CAP. II

Comtele Oscar Pontenief.

Pe boulevard Sant Germain, aprópe de acel punct unde Rue des Ecoles, da în boulevardul cu acest nume se înălta hotelul comteluĭ de Loingueville.

Acest otel este unul din cele maĭ grandióse şi încântătóre din Capitala lumeĭ. Sume fabulóse a cheltuit proprietarul cu el, dar în fine a făcut o clădire într'adevĕr care merită a fi luată ca model.

Comtele, este un om de 38—40 anĭ, înalt, bine făcut şi brav pênĕ la temeritate. Se ştie de tótă lumea că într'un moment de furie bravă în timpul înconjurări Parisuluĭ a susţinut singur şi cu un domestic al seŭ pept la donĕ-ḑecĭ prusacĭ, carĭ voiaŭ să jefuiască hotelul.

Soţia sea, comtesa Ernestina, născută de Luxemburg era fiica aceluĭ neuitat mareşal, care în timpul când pedepsea neascultarea unuĭ oficier, 'l avansa şi la gradul de colonel, drept recompensă a uneĭ victoriĭ ce repurtase asupra Prusienilor.

Blonda Enrieta, era o ténără de 19 anĭ, care avea ceva din bărbăţia tatăluĭ, întrunind câte-ceva din calităţile mameĭ, plus o înclĕpăţînare, lucru mâhnitor pentru părinţĭ, carĭ de alt-mintrelea 'şĭ iubiaŭ odorul, cum a trebuit să adoreze Fenicieni pe ḑeul Baal.

Acum, când împrejurimele otelului ne sunt cunoscute, când cu stăpânĭ am făcut cunoscinţa, se pătrundem înăuntru.

In aşa ḑisul salon de lectură, comtese Ernestina citeşte la ultimul volum al luĭ Charles Aubert, timp în care Enrieta lucréză la o tobă de torchon.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

De odată ușa se deschise și Peppi, tênăra cameristă spaniolă intră auunțând :

— D nul comte Oscar Pontenief.

Cel anunțat intră.

Oscar Pontenief era un tênăr de 25—28 anĭ, înalt, bine făcut, în vinele căruia se vedea curgênd un sînge mai cald cum curge de obiceiŭ în vinele celor alțĭ conaționalĭ aĭ sĕĭ. Remas orfan la etatea de 22 anĭ pe o avere de peste 20 milióne ruble, și perdea timpul voiajând și făcênd turul lumeĭ.

Era galantom cu prieteni, galant cŭ femeile, curtenitor cu fetele, lucru care în puțin timp 'l făcu să fie bine privit de lume.

I se oferise maĭ multe partide, dar dênsul refuzase într'un mod atât de delicat în cât aceia cari veniseră cu niște asemenea propunerĭ n'avusese nicĭ de cum a se plînge.

Cu tóte acestea, nu trecuse mult, și lumea Parisiană audise vorbindu-se că în curând comtele Oscar Pontenief, se va căsători cu fiica principeseĭ de Trubiscoi, óchesa Olga.

Acéstă partidă era bine alésă, din tóte privințele, și tênărul Oscar nicĭ că se aștepta la ceva maĭ bun.

Logodna se făcŭ cu mare pompă într'unul din salónele aurite ale cafenuluĭ de Paris

Se dete voie tênărului d'așĭ face curtea pe lângă frumósa Olga, lucru care nu displăcea ambilor tineri; fixându-se tot de o dată și data căsătorieĭ.

Ḑina așteptată însă veni și nunta tot nu se făcu. Trecu o săptămână, trecu două și ginerile nicĭ nu se maĭ vĕḑu pe la logodnica sea. Lumea începuse să vorbéscă, și cum de obiceiŭ dintr'o muscă se face un elefant, clevetirea căḑu pe sermana Olga...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Cu tóte acestea era o causă.

Eat-o:

Cu o lună de ḑile înainte de fixarea ḑileĭ pentru nuntă, adică treĭ saŭ patru ḑile după logodnă, tênărul Oscar, care era pasionat de vênătóre, plecă într'o companie de patru inşĭ în Bretagnia la moşia marquisuluĭ B.

Printre acestia era şi comtele de Loingueville insocit de fiica sea îmbrăcată într'un superb costum bărbătesc.

Privilişţea încântătóre ce avéŭ înaintea ochilor, rîpele prăpăstióse ce întâlniaŭ în cale, bóra dulce ce le isbea faţa, măria şi mai mult farmecul blondeĭ Enrieta, care de altmintrelea scim că putea trece cu drept cuvênt între frumuseţile marĭ:

Ce să maĭ spunem, Oscar răpit de cochetăria Enrieteĭ. nebun de patimă pentru gingaşa copilă începu a 'ĭ face o curte stăruitóre

Comtele de Leingueville simţi puterea ce Enrieta avea asupra luĭ Oscar, dar pentru că ştia pe comtele Pontenief logodit cu fiica principeseĭ de Trubiscoi se făcu că nu vede nimic, decis fiind însă a veghea din depărtare.

Tot restul acesteĭ espediţiunĭ de plăcere fu pentru tineriĭ o adevărată sărbătóre.

De câte orĭ nu fugeaŭ eĭ de ceĭ alţĭ companionĭ lăsându-l cu mult îndărăt, ducêndu-se să se ascundă la umbra vre unuĭ copac secular; — dar întîmplare ciudată maĭ în tot-d'auna avéŭ în calea lor pe comtele de Loingueville, care privighea ca un păzitor o comóră scumpă...

Ast-fel stetéŭ lucrurile în momentul când presentâm cititorilor pe comtele de Pontenief.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Muma și fiica priimiră cu bucurie pe comte arătându-i un scaun lângă dênsele.

Aci este timpul credem, să spunem, că contesa mamă, orgolioasă și vanitósă din natura încuraja pe cât putea pe Oscar, fiind decisă a'l captiva pentru a 'l face ginere.

După câte-va minute, comtesa găsi drept pretext, o mică migrenă, și eși lăsând pe tineri singuri.

Comtele, care cât fu comtesa de față, păstrase o atitudine fără reproș. vĕdêndu-se singur cu adorata sa, se apropie de tênăra fată.

— Scumpă Enrieto, dacă aĭ ști tu, cât te iubesc!..

— O tacĭ Oscar, tacĭ, căcĭ de mĕ veĭ insela simt că voiŭ muri.

— Veḑĭ tu amice, asta așa va fi de mĕ veĭ însela!

— Mică nebună ce eștĭ tu, pentru ce aĭ aceste triste cugetărĭ?

— Pentru ce? mĕ întrebĭ tu, eĭ bine să 'ți o spun, pentru că mĕ róde un verme...

— Te róde un verme?

— Da, vermele gelosieĭ!

— Capriciós'o, dar nu veḑĭ cât te iubesc?

— Sunt că în acest moment cea ce ḑicĭ e ast-fel, dar cine știe?...

— Ce voești să ḑicĭ?

— Voesc să ḑic că se póte întêmpla să întâlnești o altă ființă mai frumósă ca mine, și atunci mĕ veĭ părăsi cum aĭ părăsit pe Olga...

Numele acesta, aruncat de odată, făcu pe Oscar să tresară.

Era pentru prima óră de când 'l auḑea pronunțându-se de la fatala întâlnire cu Enrieta.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Te voiŭ iubi tótă viaţa! şopti el cu tóte astea.

Şi junele om căḑu la genuchiĭ încântătóreĭ copile şi o îmbrăţişĭ cu efusiune...

Niște paşĭ ce se opri la uşe 'ĭ făcu să se scóle repede

Era şi timpul

Peste două minute comtele de Loingueville urmat de socia sa intră în salon

Oscar, simţind că pentru acea ḑi i s-a împlinise mandatul, după ce schimbă câte-va vorbe banale de politeţă, pleca.

CAP. III

Intâlnirea.

Comtele Pontenief coborând treptele scăreĭ, se sui în equipagiul seŭ, şi cu o voce tare ḑise:

— La bois de Boulogne, la cascadă.

Şi equipagiul porni în góna frumosilor caĭ, cari păreaŭ că sbóră pe pavagiŭ.

Străbătu-se Rue de Rivoli, şi tocmaĭ era prin dreptul otelului Continental, când paralel cu trăsura sea, văḑu un bogat equipágiŭ.

Oscar tresări, recunoscênd armele principeseĭ Trubriscvoi.

Nu se înşelaşe. Intr'adevĕr era equipagiul principeseĭ şi în întrul trăsureĭ două femeĭ.

Comtele Pontenief de ar fi zărit capul meduseĭ de sigur că nu 'şĭ ar fi retras faţa, cum 'şĭ o retrase la vederea celor două femeĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Şi cu tóte acestea, acele două femeĭ nu era de loc îngrozitóre.

Pe una o cunoştém, era principesa de Trubescvci femee ca de la 45 anĭ în sus, cea altă, fiica sea, ócheşa Olga, numărând abia 16 rose, tênără încântătóre, care ar fi răpit pênĕ şi repaosul unuĭ pusnic.

Trăsura luĭ Oscar, trecu repede prin faţa celor două principese, şi lucru ciudat, când fu zărit de mamă şi fiică, două cugetărĭ diferite eraŭ în inimile lor.

— Miselul, cugeta muma, ne a nesocotit el, dar va avea a face cu principesa de Trubiscvoi!..

Rĕtăcitul! ḑicea Olga, daca m'ar fi iubit, cât ar fi fost de fericit!.

In timpul acesta, trăsura luĭ Oscar ajunsese la Arcul de Triumf, când fu sosită de o aşa numită trăsură de piaţă.

— Pontenief! Pontenief! se auḑi din acea trăsură o voce sonoră.

Şi maĭ în acelaş timp un june cam de 30 anĭ se cobori. Oscar, auḑindu-se strigat, sări şi el la rându-ĭ din trăsură, şi ăst-fel maĭ în acelaşĭ timp ambiĭ tinerĭ se întîlniră.

— Tu Lermina!..

— Chiar eŭ scumpe Pontenief, respunse acela ce se numea Lermina; dar pentru D-ḑeŭ ce te aĭ făcut; sunt două luniĭ aprópe, de când nu te am vĕḑut, unde aĭ fost?.

— Nicăerĭ, dar tu ştiĭ prea bine că adesea orĭ pe cine cauţĭ nu găseştĭ.

— Cu tóte acestea, trebue să fie ver o causă care te a făcut să lipseşcĭ la apel de la curse.

— Se póte.

— Şi acéstă causă se póte şti?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— La dracu dragul meŭ, prea eştĭ curios!

— Rĕutăciosule! pentru ce te superĭ?

— Se schimbăm vorba scumpe Lermina maĭ bine, cum aĭ maĭ petrecut?

— De minune. Inchipueşte-ţĭ că de cât-va timp sunt nelipsit de la seratele comtesei de Villa-Franca.

— Acea blondă spaniolă, de care s'a vorbit atât de mult?

— Tocmaĭ.

— Şi este frumósă?

— Ca un înger!.. ce tu nu o cunoscĭ?

— Nu.

— Este o frumuseţe andalusiană, cum nu 'şĭ póte cine-va face ideă, uă frumuseţe răpitóre!..

— Drace! drace, făcu Oscar, te vĕd fórte pasionat, nu care cum-va?..

— Nu ţic ba, sunt înamorat ca un nebun dupe dânsa, dar de aci şi pênĕ unde cugeţĭ tu, sunt paşĭ mulţĭ de făcut.

— Da, dar cel d'ântêiŭ pas e greŭ de făcut...

O paosă scurtă urmă.

— Apropo Oscar, ce te facĭ diseră?

— Nu ştiŭ.

— Aide, vino şi tu la comtesa, am o carte albă de la dênsa pentru unul din amiciĭ meĭ, şi te asigur că veĭ petrece de minune.

— Bucuros, viŭ cu plăcere.

După aceste cuvinte, tineri se despărţiră şi plecară fie-care cu trăsura luĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

CAP. IV

Serata comtesei de Villa-Franca.

Cine nu a fost la Paris şi nu a dat atenţiune otelului comtesei de Villa-Franca, nu a vĕdut nimic.

Situat pe Avenue de L'opera, aprópe de marele templu al Artei; acest otel apare privirilor trecătorilor ca un cochet cuib de rândurică; este compus din patru etage, bogat ornate cu acele reţele de alabastru care te face să cugeţi fără voe la San Pedro din Roma. Intrarea 'i este prin centru, de aci şi d'a drépta şi d'a stînga două scări mari pun în comunicaţie cele patru etage.

Etagiul prim este ocupat de marquisa Bonacieux, mătuse bătrână a comtesei de Villa-Franca care şade cu nepóta sea, obisnuită fiind a o avea lângă sine.

In etagiul al doilea este buduarul şi camerile de toaletă ale comtesei, în al treilea salónele de primire, cel de al patrulea în fine, este ocupat de domestici.

Comtesa de Villa-Franca, măritată la vârsta de 18 ani, remase văduvă duoi ani de la acéstă dată, stăpână absolută pe o avere de 100,000 fr. venit, şi fără nici un control asupra existenţei sale.

Dotată de natură cu un fisic răpitor, şi cu o inteligenţă care o făcea a fi superióră tutulor, ajunse în scurt timp, steaoa cea mai strălucitóre, femea la modă din Paris.

Câte partide bune nu venise se pretindă mâna frumósei vĕduve, dar dênsa refuzase categoric că nu mai voeşte a se mărita, adăogând că fericirea ce a gustat

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

cu repausatul comtele de Villa-Franca nu crede a mai găsi din nou.

Auditori zâmbéü batjocoritor când audea aceste cuvinte, de óre-ce se știa că frumósa Elvira nu era tocmai sfântă...

Acum când am spus cea ce era necesar, să continuăm narațiunea nóstră, din momentul când începe serata. Sunt dece ore din nópte.

Hotelul de Villa-Franca strălucește de lumină.

Cele patru mari salóne ce ocupă tot etagiul al treilea sunt deschise. înotând de lumină, gata fiind a priimi pe invitații.

Două orchestre, asedate fie-care pe câte o estradă una în fața alteia sunt dispuse ast-fel ca când una va lua repaos, cea l'altă se delicteze pe óspeți cu căutările sale.

Din aceste patru salóne, două sunt pentru dans, unul pentru jocul de cărți, iar cel alt reservat pentru reparația toaletelor damelor.

Comtesa de Villa-Franca, înota într'o roche trenanta de mătase bleu-ciel, garnisită cu bruxeles și a căreia valóre ar fi fost de ajuns la două-dechi de familii a trăi în timp de un an, șade pe un fotoliü mare, alături cu d-na Bonacieux bătrâna sea mătușe, așteptând cu impacienţă sosirea invitaților.

— Elviro, dice marquisa Bonacieux, care este o strănepótă a acelei neuitate neguțătorese care scăpase cu ver o două sute ani înainte pe regina Ana de Austria de rusine — nu te mai înțeleg pe tine, dai serate peste serate, unde ai să ajungi cu acésta?

— Ei mătușică, sunt tînără și dacă nu voiü profita acum cât sunt în flórea mea, dar când voești să petrec, când voiü fi centenară?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Nu mai înțeles scumpă copilă, petrece, nu te oprește nimenĭ; dar însă, tu nu judicĭ că desele sórele ce daĭ afară de costul recetelor la care se urcă, apoĭ sunt și ruinătóre sănătățeĭ tale...

— O! mătușică, cât despre acésta te înșelĭ fórte mult...

Acéstă convorbire fu întreruptă de un valet, care anunța pe baronul Lermina și contele Pontenief.

Ambi tinerĭ salutară.

— Vĕ cer ertare d-nă Comtesă, ḑise baronul Lermina înaintând cu duoĭ pașĭ către Elvira, că am profitat de buna d-vóstre dispositiune, și am permis a aduce pe rusul meŭ Pontenief.

— Aĭde baróne nu maĭ glumi, respunse comtesa cu grație, știĭ prea bine că prieteni amicilor meĭ, sunt în tot-d'auna bine veniți la mine, și că mĕ găsesc mulțumită a-ĭ priimi.

— D-na comtesă este prea bună! ḑise Oscar.

— Nicĭ de cum comte, ceva maĭ mult, pot să 'țĭ spun chiar, că am auḑit de multe orĭ vorbindu-se de d-ta, și mĕ cred ca resplătită de cer cu cea maĭ mare favóre că te pot numĕra printre invitați meĭ, și te asigur că voiŭ profita de ocasiune, și te voĭ pune a ne povesti câte ceva din fantastica d-tale țară...

— Voințele d-vóstre, vor fi ordine pentru mine d-nă comtesă.

In momentul acela câțĭ-va invitațĭ fură anunțațĭ.

— Eĭ Pontenief dragă, ḑise Lermina, cum 'țĭ pare comtesa ? în timp ce Elvira înaintase a primi pe noi sosițĭ.

— Adorabilă!..

Și Lermina trase pe Pontenief în salonul de cărțĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

CAP. V

Provocarea.

Orchestra începu una din acele ouverture care sunt înaintele mergătóre valsurilor de Straus. Dansul începuse cu frenesie. Acéstă artă care face să palpite inimele, care te înferbîntă și 'ți răcorește sufletul în acelaș timp introdusă în continent din Italia, e bucuria inimelor tinere.

Comtesa de Villa-Franca deschisese valsul cu tênărul colonel Baulieux, despre care se spunea că ar fi posedând acum bunele grații ale comtesei. Ea dansa încă, când valetul anunța cu voce tare.

— D-na principesa de Trubiscvoi și fiica sea d-șóra Olga de Trubiscvoi.

Elvira îndată șopti ceva la urechea tênăruluĭ seŭ cavaler, și se duse spre întîmpinarea ilustrilor invitați.

Dupe ce se făcură salutările obișnuite.

— Vĕ mulțumesc din suflet comtesă, că te aĭ gândit la noi de nu ne aĭ uitat, ḑise principesa de Trubiscvoi, cu unul din acele tonurĭ mândre care 'ĭ ședea atât de bine.

— Vĕ remân îndatorată d-nă principesă, de buna d-vóstre voință, că nu ați dat uităreĭ invitația mea.

Dupe aceste vorbe de politeță banală, convorbirea luă o nouĕ fasă.

— 'Mĭ permit d-nă principesă, ḑise de o dată Elvira, a vĕ întreba pe când faceți nunta?..

La aceste cuvinte. principesa Trubscvoi tresări din tot corpul; timp în care Olga se schimbă la față. -

Elvira era fórte mirată observând efectul ce pro

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

dusese aceste cuvinte pe figuré intervorbitórelor sale și póte că dênsa ca să repareze lucrurile ar fi schimbat sujetul, daca principesa mumă nu ar fi ḑis de o dată.

— Acéstă căsătorie nu se va maĭ face.

In momentul acela, baronul Lermina și comtele de Pontenief atrașĭ de preludiele orchestreĭ, tocmaĭ intraseră în salon.

— 'Mĭ permit a vĕ întreba de causa ruptóreĭ?

— Nu pot aţĭ spune nimic alt de cât că comtele Pontenief, pretendentul mani fiiceĭ mele, Olga, este un miserabil !..

Aceste vorbe, ḑise tare, fură auḑite de Oscar.

El tresări, și maĭ întêiŭ voi să se retragă zărind pe cele doue principese; dar însă observând că devenise atenţiunea generală, 'șĭ schimbă hotărârea repede, și înaintă către principesa.

— Mie 'mĭ a fost adresate acele cuvinte d-nă Princesă? întrebă el cu o voce alterată.

Principesa nu respunse, iar Olga întórse privirea cu dispreţ.

Oscar nu se descurajă.

— Am avut onóre d-nă principesă, ḑise el din noŭ cu aceașĭ voce, a vĕ întreba, daca mie mi-aŭ fost adresată acea insultă?

Principesa de astă dată se uită în ochiĭ luĭ.

— Da, comte de Pontenief, eștĭ un miserabil !..

Oscar deveni palid.

Și într'un moment, pumnĭ seĭ se strînseră gata d'a lovi; dar tras de mână la timp de amicul seŭ Lermina, avu putere să se stăpânéscă.

— O! d-nă Principesă, dacă aţĭ fi un bărbat, saŭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

dàca cel puțin a-ți avea un fiŭ, aș ști să cer reparațiune la insulta ce 'mi a-ți făcut...

— Sunt gata a te servi comte Pontenief! se auḑi în acel moment o voce stridentă. Și mai în același timp invitați vĕḑură pe lordul Robert-Filip de Beasconfield.

— Ce fel sir Robert! ḑise Oscar ce voești să faci?.. nu te înțeleg!..

— Voesc a lua partida d-nei principese, și dacă acésta nu este de ajuns a te decide să primești o întâlnire la Bois de Boulogne saŭ Vincene, sunt gata ați repeta comte Pontenief, că pe lângă miserabil ești și un laș mișel!..

La acéstă nouĕ insultă, Oscar deveni vanat de furie, și cu un acces de mânie aruncă cartea sea în obrajul luĭ sir Robert.

— Pe poimâne d-le comte la 7 ore de diminéță la Bois de Bologne pe alea Muteĭ...

— Pe poimâne! îngână Oscar.

Și însoțit de baronul Lermina 'și luară concediŭ de la comtesa de Villa-Franca și plecară.

CAP. VI

Lord Beaconsfield.

Lordul Beaconsfield era adevĕratul tip de gentilman Engles. Inalt, bine făcut, era nelipsit de la curse, și avea loja sea în principalele teatre. Venit de 5 anĭ din Irlanda patria luĭ natală, ajunsese în scurt timp a fi cunoscut cu tótă lumea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Averea ce 'i remase moștenire de la reposatul Gaston Filip de Beaconsfield, o risipise cu nebuniile cele mai ingenióse. La Veneția cu doi ani înainte de a se petrece acéstă istorie, pe timpul carnavalului, cheltuise aprópe a patra parte din capital cu extravaganțele spiritului seŭ productiv.

Și, în momentul când principesa de Trubescvoi venise la el să 'i propue acel tărg, dênsul era în ajunul ruşinei.

Noi știm cum a scăpat de posițiunea critică în care se găsea.

Aparițiunea lui în salónele comtesei de Villa-Franca se explică prin acea că fusese și el invitat.

Intrând din întêmplare în salon tocmai în momentul când comtele de Pontenief aruncase principesei de Trubiscvoi acele cuvinte, se decise de a intra și el în acțiunea dramei al căreia sfârșit 'i am vĕḑut.

Dupe plecarea comtelui Pontenief și a baronului Lermina, dansul începu din noŭ cu mai multă furóre, ca și cum nu s'ar fi întêmplat nici un incident.

Singura comtesa de Villa-Franca ședea gânditóre pe un fotoliŭ alăturî cu lordul Beaconsfield și de colonelul Baulieux.

— Intr'adevĕr d-nă comtesă, ḑicea lordul Beaconsfield cu o voce umilită, cer ertare de incidentul ce s'a petrecut și la care am contribuit și eŭ...

Și pentru că comtesa nu respunse.

— Dar ce voești, pentru D-ḑeŭ! cuvintele aceluî Rus pentrn o damă, compatriotă cu dênsul mai cu sémă, mi s'a părut atât de insultătóre, în cât nu mai m'am putut ține și am făcut cea ce nu trebuia...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Comtesa de Villa-Franca, nicĭ de astă-dată nu respunse, ci întórse cu indeferinţă capul în partea opusă.

Lordul Beaconsfield vĕdu gestul comteseĭ, înţelese supărarea eĭ, se sculă şi salută.

— La dracu cu supărarea Spanioleĭ! cugetă englesu; puţin 'mĭ pasă, totul este ca afacerile mele se mérgă bine!.. n'avém ce face, trebuia să daŭ acest adjutor princeseĭ în vederea alianţeĭ ce am contractat cu dênsa...

Şi el era gata să plece, când o mână mică 'ĭ se puse pe umĕr.

Repede întórse capul şi surprins se găsi în faţa principeseĭ de Trubiscvoi.

— Bravo! sir Robert, şopti abia auḑibil, bravo, 'ţĭ mulţumesc pentru cea ce aĭ făcut, veĭ auḑi în curând de mine...

Şi principesa de Trubiscvoi dispăru în mulţime.

— La dracu 'şĭ ḑise sir Robert, pentru ce maĭ 'mĭ mulţumeşte dênsa óre, eŭ cred că în cele 50,000 fr. priimiţĭ, şi cele alte 250 miĭ ce voĭ maĭ priimi trebuia să se prevaḑă şi un duel!..

Şi sir Robert-Filip de Beaconsfield plecă.

VII

Duelul.

O trăsură cu un cal străbătea alea cea mare din bois de Boulogne, douĕ ḑile după cele întêmplate. Putea să fie şase ore şi jumĕtate de diminéţă. Aerul era atât de plăcut în cât era o plăcere a umbla pe un ast-fel de timp.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Trăsura se opri la cascadă, și dintr'ênsa treĭ bărbaţĭ se coborâră.

Unul dintr'acestia era comtele Pontenief, al doilea Lermina, iar cel de al treilea tênărul colonel Baulieux.

Comtele purta sub braţ o cutie, care după forma eĭ, lesne se putea ghici că într'ênsa sunt arme de foc.

— Așa dar te aĭ decis Oscar alegând pistolul ? întrebă Lermina, continuând cu toţĭ a merge.

— Da ! tu știĭ prea bine că atât sabia cât și pistolul 'mĭ ar fi fost indiferent pentru cuvêntul că nicĭ o dată n'am pus mâna nicĭ pe una nicĭ pe alta, dar fiind că eŭ trebuia să aleg arma am ales pistolul dintr'un capriciu...

— Te plîng amice atunciĭ, întrerupse colonelul Baulieux și cu atât maĭ mult că lordul Beaconsfield trece între ceĭ maĭ bunĭ dueliștĭ din Paris.

— A, ba! fie ce o fi, ḍise Oscar cu nepăsare, de 'mĭ o fi scris să mor din glonţ, voiŭ muri, și nimic maĭ mult. .

Acéstă convorbire fu întreruptă de sosirea sirelui Robert cu martori seĭ.

Se făcură salutările obisnuite.

Martori examinară armele și se învoira de acord ca duelul să se facă cu pistoalele aduse de Pontenief, și că distanţa între ceĭ doĭ combatanţĭ să fie de cincĭ paşĭ, declarându-se onórea satisfăcută la cea d'âniêiŭ picătură de sînge.

Baronul Lermina dete primul semnal.

Armele se încărcară cu glónţe calibru numĕru douĕspre-ḍece.

Beaconsfield se așeḍă în faţa luĭ Pontenief la o distanţă de cincĭ paşĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Se dădu al doilea semnal.

Combatanți ridicară arma la înălțimea obișnuită, fixând fie-care instrumentul ucigător în posițiunea ce 'i convenea mai bine.

Lermina dădu al treilea semnal, și mai în același timp două pocnituri resună.

Comtele Pontenief căḑu jos dând un mic țipăt.

La țipătul seŭ însă, un alt țipăt de grôză se auḑi, și tot mai în același moment cei patru martorĭ și Beaconsfield vĕḑură două dame voalate ale căror trăsurĭ nu se putea bine destinge, fugînd de privirile lor.

— Drace! drace, făcu Beaconsfield, pun rĕmășag pe capul meŭ, că acestea nu sunt de cât principesele mele ruse...

Eată femeile ce sunt...

Tênăra Olga de și părăsită de comte, despreţuită pênĕ a o face batjocura lumeĭ.., dênsa tot 'l iubește!..

Să mĕ păḑesc, căcĭ acum sunt sigur că voiŭ avea un inimic de temut în lupta ce voĭ întreprinde!...

Și Lordul de Beaconsfield cugetând ast-fel se interesă de rana luĭ Oscar.

— Rana nu este nici de cum gravă, respunse Baulieux care se pricepea în chirurgie, nu este de cât o lesiune mică la umĕrul sting, care înainte de opt ḑile va fi vindecată...

După aceste cuvinte, Beaconsfield se despărți de martorĭ; — ear comtele Pontenief fu transportat la dênsul acasă...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

CAP. VIII

Muma și fiica.

— Mamă! mamă ce aĭ făcut tu? ḑicea cu lăcrimele în ochĭ frumósa Olga princesei, a doua ḑi după cele petrecute la balul comteseĭ de Villa-Franca.

— Am făcut, cea ce trebuia să fac. Ce fel tu un lăstar din familia princială, un lăstar d'aĭ luĭ Trubiscoi vorbeștĭ ast-fel?..

Nu cugeţĭ că aĭ fost despreţuită, că aĭ fost înlocuită uneĭ alte femeĭ, care nicĭ prin nume, nicĭ prin posiţia eĭ socială nu te póte întrece... tu fiica mea, tu vorbeștĭ ast-fel?..

— 'L iubesc! cu tóte acestea mamă...

— Mare D-ḑeŭ! 'l iubeștĭ!.. strigă principesa cu tărie, 'l iubeștĭ și cetzĭ a 'mĭ spune mie acésta?.. mie care am fost despreţuită, batjocorită de el .. O! nu veḑĭ tu ce răbdare am de te ascult?.. Ar trebui nicĭ să te privesc măcar!..

— Dar tu nu cugeţĭ mamă, ce va resulta din acésta? Aĭ uitat póte că o provocare s'a născut, că o întîlnire cu armele va urma, și că mâne la ora acésta nenorocitul Pontenief va fi un cadavru...

Și frumósa Olga vorbind ast-fel părea entusiasmată, vocea sea lină și melodiósă, resuna ca o córdă dulce, mișcând tóte fibrele principeseĭ.

— Ce pretinḑĭ tu acum de la mine? întrebă principesa, veḑênd stăruinţa fiiceĭ sale.

— Mĕ întrebă ce voesc!.. dăr se mergem la acel arogant engles să-l conjurăm să înlăture duelul... nu voesc ca să se bată...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Voesc ca Pontenief să trăéscă !..

— Cea ce cerĭ tu este peste putinţă flica mea !..

— Peste putinţă ḑicĭ mamă, şi pentru ce ?

— Pentru că trebue să cugeţĭ singură ce ar resulta de aci... ce ar ḑice lumea ?.. ce ar crede lordul de Beaconsfield ?

— Puţin 'mĭ pasă de lume, nu voesc să ştiŭ de nimenĭ, créḑă ce o voi. principalul este că Pontenief să trăéscă !..

— Cea ce ceri cu tóte acestea este cu neputinţă !..

— Ah mamă, mamă, tu mĕ facĭ cea maĭ nefericită dintre femeĭ ! strigă Olga în disperare şi cu lăcrimile pe ochĭ, tu facĭ să piară póte, singurul om ce iubesc pe lume !..

— 'L iubeştĭ !,. 'l iubeştĭ, dar nu veḑĭ că el nu te iubeşte ?

— Te înşelĭ mamă, sunt sigură că cea ce s'a întîmplat nu este de cât un capriciŭ trecător, şi că Pontenief n'a încetat un sigur moment ca să nu cugete la mine !..

Un rîs nervos al principeseĭ întrerupse pe Olga.

— Cine iubeşte nu 'şĭ părăseşte logodnica în modul cum te-a părăsit dênsul, ḑise principesa. crede ce veĭ voi; dar Pontenief nu te iubeşte, ca probă este dispreţul luĭ, şi pentru acésta 'şĭ va lua pedépsa, am ḑis !

Olga înţelegênd că numaĭ avea nimic de spus, se retrase în camera eĭ cu lacrămile pe ochi.

Aci dênsa plângea blestemându'şĭ sórta şi minutul când s'a născut, când uşa se deschise şi bĕtrâna Maruşca, doica sea, veni să-ĭ aducă cafeaua

— Olga mea iubită, strigă bĕtrâna cu iubire, pentru ce plîngĭ tu ! cine a cutezat să supere ochişori

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

copilașuluĭ meŭ, de sigur că acea rĕutăcióșă principesă... aide spune ce s'a întêmplat, și voiŭ certa pe mata tea!..

Olga începu a spune cea ce noĭ știm, și conchise ḑicênd:

— Inţelegĭ tu Marușca mea, că mâne el va fi mort...

Mort adică perdut pentru tot-d'auna!

— Liniștește-te copila mea, consola bĕtrâna pe Olga, liniștește-te vom face lucrurile cum este maĭ bine, și te asigur că veĭ fi mulţumită...

* * *

A doua ḑi de diminéţă Olga însoțită de bĕtrâna Marușca, fără a spune nimic principesei, ișiră, luară o trăsură, și se duseră la bois de Boulogne.

Aci se ascunseră dupe un bosquet ce era în faţa așa ḑisuluĭ aleĭ al muteĭ, și așteptară în tăcere sosirea combatanţilor.

In fine dupe un quart de oră, timp în care sĕrmana Olga, palpita de emoţiune și nerăbdare, ceĭ așteptaţĭ sosiră.

Olga nevĕḑută de nimenĭ, asistă la încărcarea armelor, vĕḑu pe Beaconsfield trăgênd foc în Oscar, vĕḑu pe Pontenief căḑênd și scoţând un ţipăt.

Ea auḑind acel ţipăt, și creḑênd că este cel din urmă, și că Oscar murise, nu se putu abţine d'a nu scóte un alt ţipăt de grózĕ, apoĭ trăgênd pe doică de mână:

— Aide bĕtrâna mea Marușcă, ḑise ea, aide nu maĭ avem ce căuta aci!..

Și cu lăcrămile în ochĭ, ambele femeĭ se suiră în trăsură, care plecă îndată cu iuţélă către locuinţa lor.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

CAP. IX

Damicela de Loingueville.

— Peppi !

— D-ră.

— Veĭ ḑice să înhame pe Achmed calul meŭ arab favorit.

— Este înhămat domnișóră.

— Mĕ veĭ îmbrăca ca amazona acea négră care 'mĭ a sosit numaĭ erĭ de la croitor.

— Înțeleg d-șóră.

— Și acum pentru că aĭ înțeles, parfumézĕ-mĭ părul cu acea minunată pomadă de Ilang-ilang, ce 'mĭ place atât de mult !

Și Peppi făcu cea ce i se ordonase de către stăpâna sea.

Dialogul de maĭ sus, era ținut în hotelul comteluĭ de Loingueville, și acela care da acele ordine nu era de cât cocheta Enrieta...

Se lăsăm să trécă o oră, timp necesar tinereĭ cochete, spre a 'șĭ face toaleta dorită, și să pătrundem din noŭ în hotel, în momentul când Enrieta, călare pe favoritul eĭ cal eșĭ pe pórtă.

Intr'adevĕr nimic maĭ plăcut de cât acésta junĕ mândră, ce părea că sfidézĕ pe trecătorĭ cu privirea eĭ.

Costumul bogat de amazonă și menținerea corpuluĭ atrăgea privirile tuturor asupra sea.

Achmed, cal arab pur sînge, nobil animal din in

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

stinct simţea persóna ce purta pe spatele seŭ, căcĭ fără se aştepte frănl Enrietei, mergea de minune, şi era de ajuns numaĭ să audă o mică încuragiare din gura stăpâneĭ sale, ca el se previe dorinţele d-reĭ de Loingueville.

Mândra patriciană se opri la pórta unuĭ frumos otel de pe boulevard des Italien alăturĭ cu feli-berger.

Ea se coborî repede de pe şea cu îndemânarea cea maĭ mare, 'şĭ aruncă frâul caluluĭ în mânele miculuĭ Eduard care 'ĭ servea ca groom, şi pe care 'l luase cu sine.

Un valet întîmpină pe Enrieta, şi dupe ce o salută cu politeţă.

— Anunţă-mĕ! dise ea.

— Cer ertare d-neĭ, dise valetul. D-nul Eiffel nu e acasă.

— Nu este acasă? dicĭ.

— Am avut onóre de a vĕ spune acésta dise valetul cu aerul unuĭ om de lumea cea mare, care pare supărat, când cine-va nu dă creḍĕmênt spuselor sale.

— Bine, atuncĭ voĭ aştepta! dise Enrieuta după un minut de decisiune, — când creḍĭ că se va întórce?

— Cel mult peste un quart de oră, căcĭ de obiceiŭ vine regulat la 12 la masă.

Enrieta scăpă un suspin de usurare.

Şi introdusă de valet, intră în cabinetul de lucru al renumitului architect.

Pe masa acestuĭ cabinet o mulţime de schiţe şi de planurĭ dovedea ocupaţiunea mareluĭ bărbat.

In centrul meseĭ, ca şi cum ar fi voit chiar el, se arate lumeĭ că acela este cea mai mare operă, o schiţă a turnuluĭ ce este ridicat pe Champ de Mars. şi care

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

va păstra în vecĭ gloriosul seŭ nume, se vedea desemnat cu cele maĭ micĭ detaliurĭ.

Era aprópe douĕ-ḑecĭ minute de când şedea privind la acele schiţe şi planurĭ cu uu interes vĕdit, când intră Eiffel.

Eiffel, care a devenit celebru prin monumentul ce a ridicat, menit a arĕta lumeĭ întregĭ, că tot Franciei 'ĭ a fos reservată şi acéstă glorie, era un bărbat, în care de la prima vedere vedea un geniŭ.

Născut într'un oraş din Alsacia, dĕnsul nu a încetat un moment măcar d'a fi Frances.

Studiele sale şi le-a făcut în Paris la liceul Louis le Grand; şi să nu credeţi că capitulaţia Parisuluĭ de nefericita memorie, a fost una din plăcerile luĭ.

Nu! orĭ de câte orĭ venia vorbă de acésta cu amiciĭ luĭ, în tot-d'auna ḑicea că nicĭ odată el nu va uita Prusacilor cea ce aŭ făcut...

— D-ta d-ră! D-ta la mine la acéstă oră şi în acest costum? întrebă el cu mirare alergând înaintea Enrieteĭ.

— Da domnule Eiffel, după cum mĕ veḑĭ am venit, şi pentru că cea ce am să-ţĭ spun este puţin cam lung, te rog să eĭ un loc lângă mine.

Eiffel se aşeḑă pe uu fotoliŭ lângă juna fată, şi luând una din acele posiţiunĭ comode şi respectuóse tot de odată.

— Bine, ḑise el, se vedem.... ce aveţĭ a 'mĭ spune... Vĕ ascult!..

— Am venit scumpe amice, începu d-şóra de Longueville, a te ruga să 'mĭ facĭ o restictiune.

Eiffel tresări.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Despre ce voești să vorbești? întrebă el.

— Voesc a 'ți reaminti drăguță de acele câte-va scrisorĭ ce posedezĭ de la mine.

Eiffel tresări din nou.

— Așa dar, le cerĭ îndărăt?

— Dupe cum vedĭ.

— Și dacă 'ți le așĭ refusa.

— Acela care a ridicat turnul cu numĕle seŭ, este prea cavaler spre a 'mĭ refusa o cerere dréptă ca a mea.

— Așa dar nu 'țĭ a fost de ajuns că te aĭ purtat cu mine ca cu cel de pe urmă dintre laqueĭ, nu te aĭ mulțumit că maĭ înșelat în chipul cel maĭ de jos, acum viĭ a 'mĭ reclama și acele scrisorĭ, carĭ singure 'mĭ spun în solitudinea în care mĕ găsesc în timpul libertățeĭ mele, de orele fericite petrecute în brațele tale!...

Și Eiffel, omul-ḑeŭ, căḑu din înălțimea sea și deveni om.

— Pentru ce maĭ rescolești trecutul, ḑise dupe un moment Enricta, credĭ că se va maĭ întórce timpurile acelea!

— Vaĭ, acésta din nenorocire este prea adevérat!.

— Vedĭ dar prea bine, ḑise Enrieta din noŭ că am spus adevérul!

O pausă scurtă urmă.

— Prea bine d-șóră, ḑise de o dată Eiffel cu decisiune, ți le voĭ da pentru că o voețtĭ, dar maĭ întêi voesc a 'ți vorbi ceva, care te intercsézà.

— Se vedem, ascult...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

CAP. X

Reamintiri.

— Sunteți logodită cu comtele Pontenief d-ra mea?

— Eŭ? nu.. dar pentru ce acèstă întrebare Dumneḑeule!.. ḑise Enrieta tresărind din tot corpul, cugetând fără voe că póte ver o nenorocire i se întîmplase luĭ Oscar.

— Atuncĭ, trebue să știĭ cele ce i s'a întêmplat?..

— Ba nicĭ de cum...

— Ce fel nu știĭ despre duelul luĭ cu lord Beaconsfield.

Enrieta se schimbă la față.

— D-ḑeule! cugetă Eiffel, cât 'l iubește de mult!

— Și ḑicea?.· întrebă Enrieta.

— Că Pontenief a fost rănit.

— O! dar nu vĕ temeți, continuă Eiffel vĕḑênd schimbarea ce se operase pe figura Enrieteĭ la cuvintele sale, rana 'ĭ este ușóră de tot, și înainte de cincĭ ḑile, de sigur că va veni să vĕ liniștéscă.

— Dar în fine, întrebă d-ra de Loingueville, acest duel trebue să fi avut ver o causă?

— Sigur,..

— Și acéstă causă?...

— Să 'ți spun cum s'a petrecut lucrurile.

— Maĭ serile trecute, la balul comteseĭ de Villa-Franca, nu știŭ cum s'a întêmplat, dar comtele Pontenief ar fi ḑis niște cuvinte tarĭ la adresa principeseĭ de Trubiscoi. Lordul Beaconsfield, despre care se ḑice că e apărătorul tutulor damelor, s'a constituit apărătorul principeseĭ, a provocat pe Pontenief, și

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

ast-fel se explică duelul ce a avut loc între dênşi.

D-ra de Loingueville, păstra tăcerea un moment.

— Şi pentru ce 'mĭ spuĭ tóte acestea ? întrebă ea de o dată cu o voce care nu semăna câtuşĭ de puţin cu alteraţiá de maĭ înainte.

— Vĭ le spun pentru că voesc să vĕd dacă este ver o asemănare între trecut şi present...

— Vorbeştĭ în enigme amice, esplicăte maĭ lămurit căcĭ nu înţeleg...

— 'Ţĭ aducĭ aminte Enrieto de prima noastră întâlnire ? ḑise Eiffel nerespunḑênd direct la întrebare.

D-ra de Longueville tresări.

— Da ! murmură ea, 'mĭ aduc aminte ca printr'un vis.

— Ast-fel trebuia să fie ! murmură eminentul architect.

Apoĭ adăogă tare.

— 'Ţĭ reaminteştĭ de acea seară plăcută pe bordul vasuluĭ „Regele Lear" ?

— De minune ; 'mĭ aduc aminte ca şi cum s'ar fi întĕmplat erĭ ; cu toate că de atuncĭ sunt aproape treĭ anĭ.

— Pe timpul acela nu eram de cât la începutu carierei mele.., Intălnindu-mĕ cu tine, mi se păru că întrevĕd o parte din cer deschiḑêndu-se....

Plecasem la Italia, spre a mĕ perfecţiona când pe bordul aceluiaşĭ vas te văḑuĭ răpitoare şi pasionată după cum eştĭ. Ştiĭ prea bine, ce să maĭ urmez, că ne înţeleserăm de minune împreună, şi că am ştiut să înşelăm vigilenţa părinţilor tĕĭ...

Ochiade dulcĭ, strănsori de mănă, sărutărĭ nenumĕrate, eată cum ne petrecurăm noĭ cele treĭ ḑile cât ţinu călătoria noastră...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Când ne despărțirăm, amêndoï eram cu lăcrămile în ochï, și fie-care consola pe acel alt, ca și cum durerea unuia nu era și suferința celuï alt...

Un an după aceasta ne întâlnirăm din noŭ în Paris continuă Eifel după o pausă scurtă.

Bucuria ce simțișï când m'aï vêḑut a fost mare, căcï pe timpul acela mĕ iubeaï, nu este așa Enrieto?

— Unde voescï să ajungï? ḑise D-ra de Longuevill, pentru ce desveleștï trecutul?

— Pentru a-ți arĕta că intre atuncï și acum este o mare asemănare..

Adu-țï aminte de duelul ce avusesem cu marquisul de Los-Montes, acel ingănfamt spaniol, care cutezase la o beție se spue în gura mare că posedează bunele tale grațiï... Reamintește-țï de acel moment când am întrebat dacă cea ce a ḑis marquisul era o calomnie, sau purul adevĕr.

Tu 'mï aï respuns însă ca marquisul era un miserabil, și că nicï o dată n'a fost incurageat de tine, pentru a se putea crede autorizat d'a vorbi cele spuse.

Eu te creḑuï vaï! căcï în realitate marquisul spusese adevĕrul, creḑuï ḑic, și în paroxismul amoruluï meŭ exaltat, mĕ duseï la spaniol și 'i aruncaï mănușa în obraz.

A doua ḑi, un duel urmă, și ca resultat, eŭ căḑuï rănit la brațul drept. Te vĕḑuï plăngând, jurându-mï că mĕ veï iubi tot-d'auna, și că nicï o dată nu veï maï da ocasiune să se întămple cea ce s'a petrecut.

— Te creḑuï.

* * *

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Treĭ ḑile după această însă, când rana 'mĭ permise să es din casă, mĕ duseĭ puţin la bois des loulogne.

Era o dimineaţă superbă de Maĭ.

Soarele plăcut şi boarea cea dulce te invita la preumblărĭ prin frumoasele bosquete din jurul cascadeĭ.

Continuam preumblarea mea cugetând la tine, zicând în mine că ce fericit aşĭ fi dacă aĭ fi femea mea. Şi că nenorocirea care mĕ impedica d'a deveni soţul tĕu, este numaĭ posiţiunea socială.

Cugetăm încă ast-fel, când niște şoapte 'mĭ isbi auḑul, şi tresărĭĭ auḑind o voce pronunţând numele tĕu...

Intorc capul şi te vĕd pe tine în braţele marquisuluĭ de Los Montes!...

Durerea ce simţiĭ fu atât de mare, în cât în primul moment. voiĭ a vĕ sugruma pe amĕndoĭ, dar apoĭ făcându-se o reacţiune în sufletul meu deveniĭ liniştit, şi apăru-i în faţa voastră...

La aparițiunea mea, la care nicĭ tu, nicĭ marquisul nu ve aşteptaţĭ, aţĭ dat câte un ţipăt.

Eŭ mĕ mulţumiĭ numaĭ a te numi trădătoare, spunându-ţĭ că totul este rupt!..

— Eată cea ce este adevĕrat şi ce voiam ă-ţĭ spuĭ ne concluse Eifel; eată asemănarea ce ḑic că este: pe atunciĭ mĕ credeam eŭ cel maĭ fericit, acum se crede Pontenief....

Enrieta tresări şi deveni rosă.

— Aşa dar, ḑise dĕnsa ştiĭ?

— Ştiŭ totul, ştiŭ că nefericitul comte era în ajunul d'a se căsători cu fiica principeseĭ de Trubiscoĭ, când avu nenorocirea să te întâlnească în calea sa.

De atunciĭ nefericitul ţi-a devenit sclav, şi D-ta....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Enrieta tresări din nou.

— Pe când eŭ ? ḑise ea.

— D-ta 'l înşelĭ în modul cel maĭ infam cu marquisul de Los Montes, acelaşĭ cu care m'aĭ înşelat pe mine.

D-ra de Loingueville dădu un ţipĕt de groază, şi se sprijini sĕ nu cadă.

— Graţie !... graţie !... strigă ea cu un ton umilitor. graţie pentru D-ḑeu, să nu ne audă cine-va !...

— Fiţĭ liniştită, căcĭ cele ce vĕ vorbesc n imenĭ altul nu le va şti.

— O Dumneḑeule, şopti nefericita fiică a comteseĭ de Loinguiville, dar de unde ştiĭ... sine 'ţi a putut spune aceasta ?...

— Chiar el...

— El ?... miserabilul !...

— Da ! şi dacă te previu o fac numaĭ ca se vigilezĭ, căcĭ ceea ce am aflat eŭ, póte să afle şi Pontenief, şi atuncĭ veĭ rĕmâne ca întêĭ...

Enrieta 'şĭ muşcă buzele de ciudă.

— Şi acum, ḑise Eiffel dupĕ un moment de tăcere, eată ceea ce 'mi aĭ cerut... numĕrĕle D-ră, sunt 12 scrisorĭ... iale...

Enrieta apucă pachetul şi simţind un congediŭ din tonul fostuluĭ eĭ amant, se sculă, şi luându'şĭ adio... plecă...

XI

Principesa de Trubiscroi

A doua ḑi dupĕ duelul dintre Beasconfeld şi Pontenief, sir Robert citea revista ḑileĭ din „Dailly-Newc

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Telegraph“, când Jack, valetul său anunță pe principesa de Trubiscvoi:

Principesa intrând salută și luă loc, după invitarea lordului pe un fotoliŭ.

Sir Rovert se așeză asemenea pe un scaun în fața principeseĭ.

— Bine aț venit, d-nă principesă, ḑise lordul de o dată, căcĭ am a vĕ spune ceva important.

— Și ce anume sir Robert?

— Acea că purtarea D-voastre din ḑiua dueluluĭ, nu a fost nicĭ de cum după așteptările mele.

— Ce voeștĭ să ḑicĭ sir Robert? întrebă principesa cu acel aer măret care știa să și-l ia orĭ de câte orĭ cine-va 'șĭ permitea a 'ĭ vorbi ceva care nu era după dorința sea.

— Voesc să ḑic, d-nă princesă, ḑise sir Robert, cu acelașĭ ton, că presența D-voastră după bosquet, nu era nicĭ de cum necesară, și că dacă duelul nu era în programul D-v, eŭ știam să 'l înlătur...

Cuvintele lordului, puse în mirare pe principesa.

— Intr'adevĕr sir Robert, cred că eștĭ nebun, saŭ că eŭ nu maĭ înțeleg ceea ce spuĭ... Cum, pretinzĭ că eŭ așĭ fi fost de față la duelul d-tale?...

— V'am vĕḑut d-nă!

— Pe mine d-le?

— Pe d-ta!

— Principesa dete diu umerĭ cu neîncredere.

— Saŭ maĭ bine, continuă Englesul, am ḑărit pe d-șoara Olga însoțită de o altă damă voalată, fugind într'o direcțiune opusă.

Principesa tresări din tot corpul.

— Pretinzĭ dar, că fiica mea...

— Nu pretind, sunt sigur, d-nă principesă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Și ḑiceaĭ ?,..

— Că era însoţită de o altă damă voalată ca și dânsa.

— Cum era dama care o însoţea ?

— Maĭ mult bĕtrînă.

Un moment de tăcere scurtă urmă.

— Da ! ḑise principesa, ast-fel trebue să fie, Olga în acea ḑi a eșit cu Marusca... știŭ aceasta de la portar. Știu că a eșit pe jos, probabil că a luat ver o trăsură de birje, căcĭ când s'a întors a venit în trăsură.

Un zîmbet de triuuf se vĕḑu fluturând pe buzele Englezuluĭ.

— Vedeţĭ dar, d-nă principesă, ḑise el, că nu m'am înșelat nicĭ de cum ?

— Bine. 'Ţĭ mulţumesc pentru cele ce 'mi aĭ spus 'Ţĭ mărturisesc că nu știam nimic încă...

— Ce fel, nu știaţĭ, că d-ra Olga, cu toată ura d-v. încă iubește pe comtele Pontenief ?...

— N'am voit să ḑic aceasta, rĕspunse principesa, dar acea că n'am știut încă că fiica mea 'și a uitat mândria numeluĭ sĕŭ până 'ntr'atĕta în cât să asiste la duelul aceluĭ om care a călcat numele nostru în picioare...

— Așa dar știaţĭ ?

— Vai da !...

— Și nu 'mĭ aţĭ spus'o !,..

— N'am aflat de cât în ajun.

O paosă scurtă urmă după aceasta, apoĭ după un minut convorbirea luă o nouă fasă.

— Dar cu Enrieta ce aţĭ făcut ? întrebă principesa..

— Pênă acum nimic. Aveţĭ răbdare însă, am avut trebuinţă de câte-va notiţe în privinţa trecutuluĭ sĕŭ..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Și acele notice? făcu principesa de Trubicboi cu nerăbdare.

— Le am.

— Așa dar, atunci planul este gata?

— Da, nu aștept de cât sosirea unuĭ actor, care să 'șĭ joace rolul..

— Nu te înțeleg!

— Nu pot să vĕ spun nimic maĭ mult deocamdată, de cât atât...

— Și Enrieta?

— Va fi compromisă, vĕ o promit!

— Cugetă bine sir Robert, dise principesa la ceea ce aĭ spus, și nu uita că sunt nerăbdătoare.

— Nu voiŭ uita nimic d-nă principesă, fiți sigură!

Dupĕ aceste cuvinte principesa de Trubiscvoĭ s sculă și plecă.

XII

La Duval

A doua ḑi dupé cele relatate în capitolul precedent, un om îmbrăcat într'un costum de o eleganță rară, intra la stabilimentul luĭ Duval, ce este situat în colțul bulevarduluĭ Sent Michel.

Gesturile și memținerea corpuluĭ juneluĭ, căcĭ nu avea maĭ mult de 25 anĭ, trădaŭ la prima vedere pe omul din clasa de mijloc.

La intrarea sa în locandă, fu întêmpinat de o jună servantă.

— D-l ce poruncește, întrebă ea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Nimic de o cam dată, respunse necunoscutul, apoĭ după un moment de observaţiune, şi după ce se asigură că cĕĭ câţĭ-va muşterĭĭ nu daŭ atenţiune la dânsul, se apropiă de servantă.

— Ascultă d-ră, de va veni verĭ o damă înţelegĭ ce ţĭ spun?

— Înţeleg domnule.

— Să o conducĭ în pavilion.

— Prea bine domnule...

Servanta voi să se retragă.

— Aşteaptă un minut, nu este asta tot.

— Domnul maĭ are să mĭ facă verĭ o recomandaţie?..

— Da.

— Şi acum?

— Veĭ spune aceleĭ dame că omul ce asceaptă va veni îndată...

— Aĭ înţeles?

— De sigur domnule.

— Bine, ḑise necunoscutul dând juneĭ chelneriţe o monedă de cincĭ francĭ.

Servitoarea voi să mulţumească, dar streinul nu aşteptă ci deschiḑând uşa plecă.

— Eată un domn foarte cum se cade. şi ḑise fata în sine mulţumită de câştigul sĕŭ, pentru douĕ, treĭ cuvinte, mĭ a dat aproape cât câştig în douĕ ḑile....

Juna chelneriţă ar fi maĭ continuat poate în monologul sĕŭ, dacă în acel moment n'ar fi simţit o mână grea pe umĕrul sĕŭ. Intorcându-se repede, se gasi în faţa unuĭ om aproape de 40 anĭ.

— Domnul voeşte ceva? întrebă dênsa mirată de libertatea ce şĭ luase noul necunoscut faţă cu dânsa.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— De o cam dată o mică deslușire, ḑise streinul cu o voce înecată.

— Aide, cugetă tênĕra noastră, de va merge toată ḑiua ast-fel, apoĭ ar fi mult maĭ cu minte ca patronul să deschidă birou de informaţie..

Apoĭ tare :

— Ce dorește domnul ?

Strĕinul ce părea că era într'un mare neastâmpăr, făcu a mare sforţare asupră-şĭ,

— N'a trecut pe aci un tânĕr, poate să fie ca un quart de oră ?

— A ! fĕcu fata în sine, de sigur ca acesta e bărbatul dameĭ ce aşteaptă tênĕrul de maĭ adineaorea... sĕ vedem... să luăm seama...

Apoĭ rĕspunḑênd la întrebarea streinuluĭ :

— Nu domnule !... ḑise ea cu o oare-care hesitaţiune.

— Această fată mĕ înşală !... cugetă streinul la rîndul sĕŭ observând hesitaţiunea chelneriţeĭ.

Apoĭ luând un aer confusionat.

— Ah Dumneḑeule ! ḑise el, unde 'mĭ este capul ? ce greşală !... credeam că sunt la Continenthal... pardon mamzel !...

Şi repede ca şi cum venise, dispăru pe uşe.

— Drace !... drace, făcu juna, cine să fie acesta şi ce să voiască ?.

XIII

Doĭ Amorezaţĭ

O damă tănĕră ale căreia trăsurĭ nu se putea bine distinge din causa unuĭ gros voal ce avea pe figură, intră de o dată în locanţă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Juna femeă părea încurcată, și după ce 'și arunca ochiĭ da dreapta și da stânga părând ca câuta pe cine-va cu privirea, și nevăḑând persoana ce voia; se adresă către o servantă.

Intămplarea făcu să fie aceașĭ.

— Eată dama în chestie! și ḑise chelnăriṭa, văḑând pe juna viind către dĕnsa.

— D-ra mea, ḑise streina, aștteptam o persoană nu știu dacă D-voastră aveṭĭ cunoscinṭă de această?

— Da, d-na mea, a venit un domn pe aci și 'mĭ a spus să vĕ comunic se-l aștteptaṭĭ în pavilionul din grădină.

O mare greutate se păru că se ia după peptul streineĭ la aceste cuvinte.

— Așa dar, ḑise ea cu o voce ca o șoptire, a venit pe aci?

— Da doamnă.

— Și locul de aștteptare unde este?

— Aci în grădină.

— In grădină?

— Da, voiṭĭ să vĕ conduc?

— Da!

— Urmaṭi-mĕ vĕ rog, atuncĭ.

Și juna chelnăriṭă procedată de streină străbătură cele patru marĭ saloane ce sunt la rând, eșiră în grădină, și intrară în micu pavilion ce este ḑidit acolo.

Acest pavilion cochet, care apare visitatorilor ca un gingaș cuib de rândunică, nu este maĭ mare de de patru metri patraṭĭ. Ca mobilier are o sofa, treĭ scaune, o masă și douĕ oglinḑĭ așeḑate una în faṭa celeĭ alte.

Streina condusă de servanta, intra înăuntru.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Veţĭ aştepta aci D-nă, ḑise ea, pănĕ va sosi persoana ce aşteptaţĭ.

Cu aceste cuvinte, chelnăriţa făcu o reverinţă gingaşe şi plecă.

Remasă singurà, necunoscuta ca se-şĭ petreacă timpul, începu a citi pe oglinzĭ numele visitatorilor acestuĭ chioşc, şi carĭ sunt sgăriate cu diamantul.

De o dată dĕnsa însă, la citirea unuĭ nume se îngălbeni.

— D-ḑeule, ḑise ea, dacă va citi el, ce voĭ ḑice eŭ atuncĭ ?

Cugetă încă la aceasta, când uşa se deschise încet, şi pe prag apăru un june om.

— Paole ! strigă necunoscuta văḑându-l, aĭ venit în fine...

— Enrieta !... ḑise şi necunoscutul.

Şi amăndoĭ junĭ se îmbrăţişară cu patimă.

— Dar ce te aĭ făcut tu amice ? ḑise tĕnăra fată, care trebue să o spunem, nu era alta de căt fiica comteluĭ de Longueville, unde aĭ fost, de aĭ întărḑiat atăt ?...

— Trebue să ştiĭ că am maĭ dat pe aci, şi am lăsat vorba că de veĭ veni să mĕ aşteptĭ.

— Ştiu aceasta !

— Tu aĭ venit de mult ?

— De o jumĕtate oră aproape.

— Şi părinţiĭ tĕĭ.

— Nu bănuesc nimic ; mĕ crede că mĕ aflu la Elvira de Villa-Franca.

— Ascultă mĕ Enrieto, dacă ţiĭ să fim amĕndoĭ maĭ mult timp, apoĭ trebue să te păzeştĭ, şi maĭ cu seamă de tatăl tĕu !...

— N'avea nicĭ o teamă Paole, ḑise Enrieta.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

El nicĭ nu cugetă macar la una ca aceasta.

— Așa poate să fie, dar tu știĭ vorba proverbuluĭ, că paza bună păzește primejdia rea...

Enrieta drept rĕspuns dădu din umerĭ.

Conversațiunea lor fu întreruptă de tănĕra chelnărița, care le servi prĕnsul.

Aci credem că a venit momentul să spunem cititorilor cine este acest noŭ actor ce întroducem pe scena narațiuneĭ noastre.

Paol Blanchard, ast-cel se numia eroul nostru, era frate de lapte cu Enrieta.

Muma luĭ anume Eleonora Blanchard, vĕduvă nenorocită, intrase ca doică la comtesa de Longuville, și cu permisiunea comteseĭ laptase și pe Enrieto și pe Paol în acelaș timp.

La comtele de Longuiville era atât de bine, încât Eleonora remasă ca îngrijitoare după ce copilul fu înțărcat.

In timpul acesta ambiĭ copiĭ creșteaŭ.

Și pentru că amĕndoĭ subsese acelaș lapte, atât comtele cât și comtesa. nu făcea o mare deosebire între unul și altul, ci 'i iubea aproape pe amĕndoĭ de o potrivă.

Copiĭ din părtele se uniaŭ de minune amĕndoĭ.

Tĕnăra Enrieta, copilă mică încă, în tot d'auna d'a ocasiunĭ luĭ Paol, „fratele eĭ“ după cum era numit așĭ arĕta devotamentul pentru dĕnsa.

Ast-fel o dată la o moșie a comteluĭ, dĕnsa se făcu că se înecă în micul eleștiu ce este la spatele Castelului, și în care dĕnsa avea obiceiul de a se imbăia în toate ḑilele.

Paol care de obiceiŭ o urma prin toate locurile, și care era de față, nu perdu un singur moment macar.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Repede el 'şĭ arunca hainele după dĕnsul şi se aruncă în apă

Un minut în urmă apăru triumfător ţinând gingaşul corp al Enrieteĭ, care numaĭ da nicĭ un semn de simţire, ci părea a fi leşinată.

Această întâmplare însă, avu o mare influenţa asupra tinerilor.

Paul care maĭ înainte, nu simţea pentru Enrieta de cât numaĭ acea sinceră iubire ce un frate trebue să aibă pentru sora sea, de o dată fu coprins de o patimă nebună, de una din acele patimĭ, carĭ de multe orĭ face pe cel maĭ cinstit om criminalul cel maĭ mare.

Enrieta din parteĭ, începu a privi pe Paol cu alţĭ ochĭ ca maĭ înainte.

Contele şi contesa însă, care nu aflase nimic de cele întêmplate, nu încetaseră de a privi pe Paol de cât ca pe un frate al Enrieteĭ.

Cu toate acestea o singură fiinţă din castel simţise de patima copiilor.

Aceasta era bĕtrĕna Eleonora.

Dêusa chemă într'una din ţile pe fiul seŭ, şi 'ĭ făcu morală spunêndu-ĭ că purtarea luĭ nu-ĭ este nici de cum corectă.

Paol însă, dete mumeĭ sale un rĕspuns care nu fu nicĭ de cum după dorinţa bĕtrêneĭ.

— „Sunt om aţĭ mamă, ţisese Paol, ce D-deŭ la vêrsta de 22 anĭ, nu trebue să mă înveţe cine-va cum trebue să mĕ port...

Bĕtrêna nu maĭ ţise nimic.

Şi totul rĕmase ca la început.

*
* *

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Moartea bĕtrâneĭ Eleonora făcu pe Paoul să plece din castel.

Durerea ce simţiră ambiĭ tinerĭ despărţindu-se nu se poate spune; cu toate acestea despărţirea era inevitabilă. Paoul plecă şi Enrieta rĕmase, D-ra de Loingueville păru maĭ întêĭ neconsolată. Devenise tristă, şi se credea cea maĭ nenorocită dintre fiinţe, blestemându'şĭ soarta tot de o dată.

Comtesa vĕḑu schimbarea ficeĭ sale, o luă drept mâhnirea ce simţise de despărţirea aceluia care 'ĭ ţinuse loc de frate, şi pentru ca sĕ o distreze, proectă o călătorie de plăcere în Italia; supuse soţuluĭ planul sĕu şi două sĕptămânĭ în urmă contesa de Loinguiville cu fiica sea eraŭ pe bordul vasuluĭ „Regele Lear".

Pe bordul aceluiaşĭ vas era şi tênĕrul Eiffel, acela care după câţĭ-va anĭ era să devie celebru.

Privirea luĭ mândră de vultur, figura plăcută şi verva-ĭ plină de admiraţie, făcu pe Enrieta a uita de primul sĕu amant, şi cum era din natura sea romancioasă, veni singură de se aruncă în braţele juneluĭ.

Eifel, sĕrman june la acea epocă, pentru care amorul era o plăcere încă necunoscută, radios de mulţumire, gusta din cupa veseliĭ timp de treĭ ḑile...

Apoĭ fatalitatea îĭ despărţise, el pentru a se duce la Roma, ea la Veneţia...

După douĭ anĭ sa maĭ întâlnirĕ iarăşĭ la Paris.

Eiffel, care nu putuse să uite momentele de fericire petrecute în braţele Enrieteĭ, veni cu mâinele deschise la iubita sa.

D-ra de Loingueville însă, cochetă cum era de felul eĭ, şi care acum pusese ochiĭ pe trufaşul marquis de Los Monţes, nu păru nicĭ de cum mulţumită de a-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

ceastă întâlnire, cu toate acestea neavênd ce face, se prefăcu că este veselă, și începu a continua întêlnirile vinovate cu Eiffel.

Este o minune ne maĭ auḑită, cum această fată orescută de altmintrelea în morala cea maĭ mare, a știut în tot-d'auna să 'și ascundă amorurile claudestine într'ast-fel de mod, încât nicĭ comtele nicĭ comtesa sĕ nu simță nimic...

O indiscreție a baronuluĭ de Los Montes însă, făcu pe Eiffel sĕ afle infidelitatea Enrieteĭ, un duel resultă din această, și ca urmare desăvârșita ruptură între el și D-șoara Loingueville.

Părăsită de unul, scârbită de cel alt, Enrieta era îngrijeata, când întêmplarea 'ĭ scoase în cale pe Oscar Pontenief.

Ḑilele fericite ce a petrecut cu junele Rus nu se pot spune, și când află de la Eiffel nenorocirea ce isbi pe comtele Pontenief 'ĭ făcu atât de rĕu, încât nu putu să se coboare la masă.

Ședea adâncită în cugetărĭ, când de odată ușa se deschise cu sgomot și un om tînĕr intră.

— Paole! strigă ea recunoscênd în acel om pe primul sĕu amant.

— Enrieto!... strigase și junele.

Și maĭ în acelașĭ timp, ambiĭ se aruncase unul în brațele celuĭ alt.

— Tu Paole, tu?... întrebă Enrieta, cum se face că aĭ venit așa pe neașteptate?

Casa de comerț din Bordeaux unde lucreḑ m'a trimis într'o misiune aci, și cu această ocasiune am voit sĕ trec și pe la tine spre a te vedea.

— Va sĕ ḑică, nu m'aĭ uitat dar? întrebă Enrieta.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Să te uit eŭ, Enrieta?... Eŭ !... Vaĭ, ar trebui să ştiĭ cât te iubesc, atuncĭ nu aĭ maĭ vorbi ast-felĭ.

Enrieta nu rĕspunse,

Ea 'şĭ aminti că nu se purtase nicĭ de cum corect de la despărţirea de Paoul.

Acum însă el venit, lanţul iubireĭ se strânse din noŭ între dînşiĭ.

Enrieta uită îndată pe Eifel şi pe Pontenief, necugetând de cât la Paoul...

*
* *

O învoială se făcu între dânşiĭ şi hotărâră să 'şĭ arate locu unde să 'şĭ arate amorul lor...

*
* *

In momentul când îĭ întâlnim la Duval, loc ales de dênşi în comun acord, Enrieta se găsea într'una din acele momente de surescitare a sufletuluĭ, care de multe orĭ aduce pe femeă la miserie...

Ea ştia că acest amor era vinovat, simţea că iubirea ce avea în pieptul sĕŭ, nu era bine vĕḑută nicĭ de oamenĭ nicĭ de cer; dar amorul îĭ era maĭ presus de judecata, şi neţiind compt de primele ideĭ se dădu cu totul pasiuneĭ sale...

— Paole, Paole, şopti ea printre dinţĭ, dacă aĭ şti tu cât te iubesc !

— Merit amorul tĕŭ Enrieto, căcĭ şi eŭ te ador!..

— In lipsă te aĭ maĭ gândit la mine Paoule ?

— Vaĭ ar trebui să fiŭ cel maĭ ingrat om pentru ca să nu cuget la aceea care 'mĭ a procurat primele plăcerĭ ale vieţeĭ... jur că gândirea'mĭ a fost tot

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

d'auna la tine, că nicĭ o femeă n'a posedat inima mea de cât tu...

Dar tu Enrieto, continuă dupĕ un minut Paol, tu, care cerĭ de la mine această mărturisire, tu în fine, gânditu-te aĭ la mine?... Cugetat-aĭ la acela care era departe de tine ?...

Enrieta tresări la aceste cuvinte.

— Da Paole, ḑise ea cu toate acestea, da am cugetat la tine, da pentru că te iubesc !...

Jur că în tot timpul gândirea mea se transporta la tine transmiţându'ţĭ amorul meŭ!..

— O scumpă Enrieto ! întrerupse Paoul într'un moment de beţie amoroasă, aşa dar tu nu m'aĭ uitat !.. tu încă mĕ iubeştĭ !...

— Da scumpe Paoule, te iubesc !...

Şi amêndouĭ tinerĭĭ se aruncară unul în braţele celuĭ alt coprinşĭ de patima amoruluĭ . . . . .

. . . . . .

Eraŭ încă strânşĭ în braţe, când tot de o dată uşa pavilionuluĭ se deschise cu sgomot, şi pe prag un om apăru...

De abea vĕḑuse tinerĭĭ pe acel om, şi amêndouĭ scoaseră un ţipĕt de groază.

Aceĭ om era tatăl Enrieteĭ...

Era în fine comtele de Loingueville...

XIV

Esplicaţiunĭ

Ne aducem aminte că la ultima visită ce princi-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

pesa de Trubiscvoi făcuse lordului de Beasconfield, acesta ḑisese :

— „Vĕ promit d-nă principesă, că Enrieta va fi compromisă, şi nu aştept de cât numaĭ sosirea unuĭ actor, ca scena sĕ fie complectă.“

Intr'adevĕr el se ţinu de cuvênt.

Prin ce mijloc putu el sĕ afle purtările Enrieteĭ, legăturile eĭ cu tînĕrul Paol, fratele de lapte al juneĭ fete, nu putem şti, este destul însă a spune, că chiar în ḑiua aceea, el espediă o telegramă la vĕrul sĕŭ din Bordeaux, care făcea un mare comerţ de vinurĭ şi unde aflase că tînĕrul în questiune face pe comisul, şi prin care ruga pe vĕrul sĕŭ în secret sĕ facă totul, şi să trimeată într'o misiune pe Paoul Blanchard la Paris.

Vĕrul, om îndatoritor, satisfăcu dorinţele luĭ sir Robert, şi douĕ ḑile în urmă, omul de încredere al casei de vinurĭ din Bordeaux, era în Paris.

Prima visita a luĭ Paoul fu pentru Enrieta.

Un zîmbet de bucurie crudă flutură pe buzele luĭ sir Robert când vĕḑu pe Paoul că sosise...

— Aide! şopti el, de acum terenul este al meŭ !... Principesa va fi mulţumită... Enrieta compromisă... şi eŭ voiŭ intra în fine în fondurĭ...

* * *

In dimineaţa ḑileĭ, în care tineriĭ amorezaţĭ eraŭ la Duval, contele de Loingueville într'un costum de dimineaţă citea ca de obiceĭ prima ediţiune a luĭ „Figaro“ când un valet veni de 'ĭ presentă o epistolă.

Contele lepădă jurnalul, luă scrisoarea, o desfăcu şi 'şĭ aruncă repede ochiĭ pe ea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

De abea citise primele râdurĭ însă, și comtele scoase un țipĕt de groază.

Contesa, care era în camera de alăturĭ auḑind acel strigât, și nesciind ce se petrecuse, alergă în grabă în camera soțuluĭ sĕŭ.

Aci un spectacol groaznic se presentă ochilor sĕĭ.

Comtele trântit jos, fără simțire, ținea în mână încă fatala scrisoare și avea înfățișarea unuĭ om care trecuse din lumea aceasta în viața eternă.

Nenorocita comtesă, înspăimântată începu să țipe cerând ajutor.

La strigătele sale, toțĭ servitoriĭ intrară.

Ea le explică causa chemăreĭ, le arĕtă starea conteluĭ, și ordonă îndată să se ducă dupĕ un medic.

Un sfert de oră în urmă, D-rul Pierre veni, căută pulsul conteluĭ, 'ĭ lăsă sânge, și un sfert de oră dupĕ aceasta, comtele îșĭ venise în simțirĭ.

Prima luĭ întrebare când putu să vorbească fu sĕ întrebe de scrisoare.

Valetul sĕŭ, care o găsise jos, 'ĭ o presentă.

— Știĭ Ernestino, ḑise contele de o dată cu o voce sfâșiată de durere, când rĕmase singurĭ, știĭ tu ce groasnică nenorocire ne-a lovit?

Contesa tresări, creḑênd că soțul sĕŭ aiureaḑă; cu toate acestea nevoind a 'l contraḑice:

— Și ce anume, scumpul meŭ?

— Enrieta, copila noastră, este o ticăloasă!

Și pentru că contesa se trăsese cu douĭ pașĭ înapoĭ:

— Da, o ticăloasă, care nu maĭ meritä a o numi fiica noastră, continua comtele, o mizerabilă care a mânjit numele nostru, o tibaḑă infamă!... o mesalină murdară!...

Și pentru că comtesa voi a apĕra pe Enrieta:

BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ DIN CLUJ
Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Citește aceasta Ernestino, ḑise comtele, citește aceasta !...

Și el întinse soției sale fatala scrisoare.

Contesa luă epistola cu mâna tremurândă și cu o voce înecată de suspine citi cea ce urmeaza.

„Domnule Comte,

„Numele ce purtați este onorabil, și nici „unul din membrii familiei d-v. n'a căutat „a 'l mânji până în present...

„Cu toate acestea, blonda d-voastre fiică, „amăgește sincera iubire a părinților sĕi, „uitând datoriile și castitatea sea de fe- „cioară, aruncându-se cu nepăsare în bra- „tele lui Blanchard Paoul, fratele ei de lapte.

„De voiți să vĕ convingeți, continuă „comtesa a citi, n'aveți de cât a vĕ duce „în pavilionul din grădină al stabilimen- „tului Duval, de pe bulevardul Sent- Mi- „chel, unde veți găsi peculpabilii...

„Cugetă Domnule comte, conchidea scri- „soarea ca această întêmplare, de nu voiți „să devie publică, trebuie să umblați cu „multă tactică.

„V'am prevenit.

„Adio"

„Un amic„

Comtesa rĕmase pe gânduri când fini de citit.

— Ei bine Ernestino, te-ai convins? întrebă contele cu o voce înecată de durere, te-ai convins în fine că mizerabila ne a mânjit numele?...

— Incă nu amice, respunse contesa. cugetă că nu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

trebne să pui siguranța pe o infamă anonimă, și că de aci până la certitudine sunt încă mulți pași de făcut....

— Tu crezi dar Ernestino?...

— Cred Ludovic, întrerupse contesa, că fiica noastră este demnă încă a purta numele nostru!...

Comtele nu răspunse de o cam dată.

Ultimele cuvinte ale soției sale, părură că 'l mai liniștesc, dar apoi inspirat de o nouă idee:

— Enrieta aci este? întrebă el.

— Nu! s'a dus la Elvira de Villa-Franca.

Comtele tresări din nou.

— Așa dar nu este aci? întrebă el.

— Nu, după cum 'ți am spus.

— Bine! zise el; voi afla în curând dacă se află acolo, și dacă anonima este opera înșelătoare a verî unuî mizerabil!...

Și comtele zicând aceste din urmă cuvinte, se 'mbrăcă 'și luă pălăria și plecă, lăsând pe soția sa în prada celeî mai marî neliniștî..

XV

Comtele de Loingueville

Comtele de Loingueville luă cea d'întâî trăsură de birje ce 'î eși înainte, se arunca într'însa, și indicând adresa comteseî de Villa-Franca, căzu din nou în tristele sale cugetărî.

Nefericitul părinte se gândea la această nenorocită întêmplare, care 'î amăra zilele, cugeta la rîsul lumeî, la desonoarea numeluî sĕŭ...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Blestema momentul în care s'a născut acel copil, care acum 'l făcea cel mai nefericit dintre oameni, când trăsura se opri la poarta otelului de Villa-Franca.

Se coborâ repede din trăsură, şi ceru valetului să vorbească comtesei, întrebând tot-de-odată dacă fiica sa era acolo.

Valetul, neînţelegênd turburarea conteluï, spuse că comtesa, stăpâna sea, se afla de două ḑile la Verssaille şi că pe domnişoara de Loingueville, nicï nu a vĕḑut o venind.

Cu sufletul plin de amărăciune, sĕrmanul conte împleticindu-se, se sui în trăsură ordonând să 'l ducă la Duval, după bulevardul Sent-Michel.

— Aşa dar, Enrieta nu este aci! cugetă nefericitul părinte!...

Aşa dar scrisoarea nu a minţit?

Vaï! Dumneḑeule! pentru ce maï mĕ laşi să trăesc?

Ajuns la Duval, intră înăuntru şi vorbi cu cea d'întêi persoană ce 'ï eşi 'nainte

Am văḑut într'unul din capitolele precedente, cum cerea deslușirï de la o chelneriţă, şi cum aceasta simţind că aci este o intrigă în joc 'l depărtase.

Contele însă, care din parteï cunoscuse şiretlicul servanteï, luă de pretext că se înşelase şi plecă, făcênd pe aceasta să creadă ca se depărtase.

Adevĕrul însă este, că comtele eşind de la Duval intră din noŭ pe mica portiţă de din dos a serviciuluï, de aci în grădină, şi se ascunse după un bosquet din faţa pavilionuluï.

Era un minut de când şedea acolo, când vĕḑu o tînĕră femeă voalată intrând în pavilion.

Contele tresări, cunoscând în acea femee pe fiica sa.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Mizerabila! sopti el, așa dar scrisoarea nu a minţit?...

Era sĕ mai urmeze când zări la capĕtul aleiului un om înaintând către pavilion.

Mai întêi nu putu cunoaște pe acel om, dar în fine când se apropiă, recunoscu într'însul pe Paoul Blancard.

— Ticălosul, ḑise contele, vaĭ luĭ că a cutezat să 'șĭ arunce privirea asupra fiiceĭ mele!....

'Mĭ va plăti el mult această cutezanţă!...

Și comtele pipăi patul unuĭ mic revolver ce avea în posunar.

Intre acestea Paoul intrase în pavilion.

Comtele maĭ aşteptă ca un quart de oră, și când creḑu că este timpul, eși din locul de observaţiune, puse mâna pe clanţa uşeĭ de la pavilion și intră...

Am vĕḑut efectul ce produsă apariţiunea sa.

Enrieta îngrozită, plină de spaimă, căḑu în genuchĭ.

— Graţie! strigă ea, tărîndu-se la picioarele tatăluĭ sĕŭ, graţie!... aĭ milă de noĭ!...

— Tăcere miserabilo! rĕspunse contele cu o voce tunătoare, pentru voĭ nu maĭ există graţie...

— Aĭ milă!... aĭ pietate de noĭ tată!..

— Inapoĭ ticăloaso cu aceste cuvinte!... înapoĭ.... pentru tine nu maĭ sunt tată!...

— Și tu infame, continuă comtele dupĕ un moment adresându-se către Paoul, tu care aĭ cutezat a 'ţĭ arunca privirea la acea pe care trebuia să o respectezĭ ca pe sora tea, tu care aĭ uitat cât datorescĭ caseĭ noastre, tu ticălos infam, verme tîrător, primeșteţĭ pedeapsa la scârboasa crimă ce aĭ făcut!..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Și repede ca și fulgerul, comtele scoase micul revolver, despre care am mai vorbit, și fixându'l în june dete foc...

Două strigăte diferite fu răspunsul...

Unul scos de Paoul, care semăna ca ultimul suspin al unuĭ om, altul de Enrieta, care 'șĭ vedea amantul murind...

Contele aruncă repede revolverul jos.

— Eștĭ destul de pedepsită cu aceasta, dise el către fiica sa, sunt răsbunat!... numele 'mĭ este spălat!

Să nu cuteḑĭ însă, să viĭ pe la hotel, căcĭ voiŭ pune servitoriĭ să te dea afară!,..

Adio....

Și contele de Loingueville, eși ca un nebun din pavilion, lăsând pe Enrieta aproape leșinată pe cadavrul amantuluĭ săŭ...

FINELE PARȚEI ANTEI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

PARTEA A DOUA

LEGENDA CASTELULUI FANTOMELOR

I

Pe Sena

Era o noapte întunecoasă.

Fulgerele și trăsnetele ceruluĭ cădeaŭ succesiv, pe pâmênt, anunțând apropierea uneĭ ploĭ torențiale.

Cu toate că nu erau de cât 10 ore din noapte, cés pentru Paris, când sgomotul este încă în furoare, cu toate acestea ḑic, o tăcere adâncă întreruptă numaĭ de signalele sergenților de noapte postațĭ foarte aproape unul de altul, domnea pe Avenue de Suferin.

Turnul Eiffel se vedea strălucind în depărtare întocmaĭ că un imens far, pe acest ocean nemărginit ce se numește Paris.

De o dată o ploaie torențială despică cerul, și începu să cadă cu repeziciune pe pământ.

Vijelia 'șĭ îndoi puterea, și asemenea unuĭ ciclon uriaș ducea crăcĭ imense de arborĭ în depărtare.

Cu toată această revoluție ce era în natură însă, un om învelit într'o manta mare de cauciuc eși pe gangul uneĭ case cu șasse etage ce era situată pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Avenue de Suferin. El umbla cu pașĭ repeḑĭ îndreptându-se către Pont-Iena.

Ajuns aci, coborâ cele nouĕ saŭ ḑece trepte de piatră ale queuluĭ, și intră în biuroul unde se vênd bilete pentru navigaţie pe Sena

Și luându'șĭ loc pe vaporașul ce tocmaĭ era gata să 'șĭ ia sborul, plecă pentru a se opri la micul debarcader de la Pont-Neuf.

In timpul cât dură acest drum, necunoscutul nostru asemenea uneĭ statuĭ de marmoră neagră, nemișcat, ședea sus pe mica covertă privind fix la un singur punct.

Din timp în timp însă, câte un suspin scăpa din adâncul peptuluĭ sĕŭ, iar vocea luĭ înecată, îngăna aceste cuvinte:

— Nenorocita!... m'a trădat!... m'a înșelat!.. și cu toate acestea vaĭ!... cât de mult o iubeam!...

Și la lumina unuĭ fulger câte-va lacrimĭ licărirà în ochiĭ luĭ ceĭ viĭ.

Dupé un minut streinul continuă:

— Nu știe dânsa, fiinţa josnică și hipocrită, că dacă așĭ fi voit așĭ fi sfărâmat'o împreună cu ticălosul amant, care vaĭ din fatalitate poartă acelașĭ nume cu dênsa...

Poate că dênsul ar maĭ fi continuat a vorbi singur dar în acel moment simţi o mână pe umĕruĭ sĕŭ.

Surprins, 'șĭ întoarse privirea înapoĭ.

Avea înaintea sa pe căpitanul vaporuluĭ.

Streinul însă, saŭ că nu 'nţelese, saŭ ca nu voi, rĕmase în posiţiunea de maĭ 'nainte.

Căpitanul atuncĭ, se apropiă de dânsul din nou, și cu tonul cel maĭ blând, din lume 'ĭ explică că ajunsese la locul dorit și că trebue a se coborî din vapor.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Necunoscutul ascultă vorbele căpitanului, și fără să dică un singur cuvênt măcar, se coborâ repede și plecă lăsând pe căpitan mut de mirare...

II

Disperare

Străinul străbătu toate acele strade ce se întind întocmaĭ ca pânzele unuĭ păianjen, și ajunse în dreptul Tuileriilor.

Un moment se opri pe loc, apoĭ ca un om ce 'șĭ amintește de o ideiă nouă :

— D-ḑeule ! șopti el, dar pe maica mea cuĭ o las ?...

Și repede, ca și cuvintele ce 'ĭ venise pe buze coti pe o stradă laterală, pe stânge căreia este una din cele patru fatade ale mareluĭ magasin du Louvru, sui cele șasse saŭ șapte scărĭ ale uneĭ marĭ case cu șapte etaje, și se opri în fața uneĭ ușĭ micĭ.

Necunoscutul trase ușor de cordonul unuĭ clopot.

Un moment după acea, ușa se deschise, și la lumina uneĭ lămpĭ suspendată de plafondul săleĭ, o femeiă bătrînă și uscățivă, imbrăcată în negru apăru.

— Cine este ? întrebă dênsa neputând deocamdată deosebi trăsurile visitatoruluĭ nocturn.

— Sunt eŭ mamă...

— Tu Eduard ?... tu pe acest timp și la o asemenea oră ?... Dumneḑeule, dar ce s'a întêmplat ?....

Acela pe care bătrîna îl numise Eduard. și pe care de aci înainte 'l vom numi și noĭ tot ast-fel, drept răspuns, trase pe mama sa într'una din camerele ce

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr

ocupa. Aci se aruncă, pe o canapea și cu vocea celeĭ maĭ marĭ disperărĭ.

— Mamă! mamă... șopti el cu o voce ce făcu pe sĕrmana femeă sĕ se cutremure, sunt desolat!... sunt desonorat!...

Bĕtrîna tresări la cuvintele fiiuluĭ sĕŭ.

— Explicăte Eduard, ḑise ea stăpânindu-șĭ emoțiunea, ce s'a întêmplat?... nu care cum-va Eleonora?...

— O mizerabila creatură! nu 'mĭ pomeni de dînsa... nu voesc să maĭ aud pomenindu-i se numele!...

Dar ce s'a întêmplat?..

— M'a făcut cel maĭ nefericit dintre oamenĭ!

— Ce voeștĭ să ḑicĭ?

— Voesc să ḑic că a rĕsplătit iubirea mea sinceră în modul cel maĭ mărșav... voesc sa spun câ m'a trădat infama!...

— Prevedeam de mult aceasta Eduard, rĕspunse bĕtrîna cu un sûspin, știĭ prea bine... 'ți am spus'o, dar tu nu m'aĭ creḑut....

— Puteam să cred eŭ oare că acel înger de blândețe și castitate ar putea să cugete măcar la cea ce s'ă întêmplat...

Puteam să mĕ gândesc la posibilitatea uneĭ asemenea crime?...

— Și acel miserabil care 'țĭ a răpit fericirea cine este? întrebă bĕtrîna de o dată, întrerupând pe fiul sĕŭ.

— Ce fel n'aĭ ghicit încă că acest nerușinat, acest demon invidios, se numește Jaques Bleraux?..

Se vede că bĕtrîna nu se aștepta nicĭ de cum la numele acesta, căcĭ fără să scoată nicĭ un țipĕt, rĕmase mută de mirare. Un minut ea stătu ast-fel.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— El!... el, îngână nenorocita când putu să vorbească, infamul!...

O tăcere adâncă urmă acestor cuvinte, întreruptă de suspinele sĕrmanuluĭ june.

Nenorocitul Eduard plângea cu lacrămĭ arĕtând mumeĭ plaga încă sângerândă a sufletuluĭ sĕŭ.

Bĕtrîua se 'ncercă să 'l consoleze, dar el părea că nu observa nicĭ de cum cuvintele mumeĭ sale, şi cu lacrimile în ochĭ şi dus pe gândurĭ, părea a fi cu o sută leghe departe de locul acela.

De o dată însă, el tresări şi se sculă repede în sus.

In ochiĭ luĭ se vĕdu o hotărîre, care făcu pe bĕtrână să tremure.

— Mamă, ḑise el cu o voce ce trebue să fi avut aceĭ eroĭ aĭ timpurilor vechĭ, când plecaŭ la o mórte sigură, aerul mĕ înecă... mĕ duc!...

— Plecĭ Eduard, şi unde?..

— Sĕ respir puţin aer...

— Te însoţesc şi eŭ?...

— Oh nu, ḑise el tresărind, timpul este rece, plóia încă n'a încetat, veĭ răci!...

— Aşteaptă atunci cel puţin sĕ stea ploaia...

— Oh nu, mĕ duc!...

Şi Eduard sàruta mâna mumi sale, şi plecă lăsând pe bĕtrînă în prada celeĭ maĭ marĭ durerĭ...

III

Pescuit

Ploaia nu încetase şi revoluţia era încă în furoarea sa.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Eduard cu paşĭ repeḑĭ, avênd durerea în suflet, despică spaţiul ce ducea de la casa mumeĭ sale la queul poduluĭ-nou.

Fără să cugete un minut la cea ce face, el coboră din repeḑiciune treptele queuluĭ, şi cum era întunerec mare sigur că nimenĭ nu 'l va putea opri de la planul ce zăcea în mintea luĭ, se aruncă în Sena...

Un val gros, spumos şi verḑuĭ, acoperi pe nenorocitul june...

Un moment, şi din acel corp ce strălucea de viaţă, nu va maĭ fi de cât un cadavru...

Un minut, şi viaţa va sbura...

Un ultim minut şi totul va fi sfîrşit...

Dar nu:

Providinţa veghiază !...

In momentul când nefericitul tînĕr era să se afunde se simţi apucat de douĕ braţe puternice, şi ca în vis, se simţi purtat în sus . . . . . .

. . . . . .

Când se deşteptă din leşinul de care fusese coprins Eduard se vĕḑu într'un pat dintr'o cameră ce strălucea de curăţenie, şi la picioarele luĭ figura unuĭ om mare şi vênjos.

Eduard se frecă la ochĭ, creḑênd că visul urmează încă.

— D-ḑeule ! şopti el, unde mĕ aflu, viseḑ eŭ oare ?.

— Nu amice ! rĕspunse omul nostru, nu viseḑĭ, dar puteaĭ prea bine să nu te maĭ scolĭ din somnul acela!.

Şi începu a 'ĭ povesti, cum el în calitatea sa de îngrijitor al poduluĭ, îl vĕḑuse aruncându-se în negura apeĭ, cum fără sa pearḑă niciĭ un minut sărise în ajutorul luĭ, cum isbutise de 'l scăpase, şi cum în fine 'l adusese în camera unde se găsea acum.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Eduard asculta la povestirea podașului, care de alt-mintrelea era foarte simplă, și când omul sfîrși de narat, lacrimi de recunoscință se vĕdu pe obrazul junelui.

— Fapta pe care aĭ făcut'o amice, ḑise el, este mare, dar veḑĭ tu poate că era maĭ bine dacă mĕ lăsaĭ să mor!...

Podașul tresări.

— Sfinte Ludovic, dar eștĭ nebun tinere? ḑise el, pentru ce cauțĭ să eĭ ațea care nu eștĭ în stare a da?... lasă această grijă luĭ Dumneḑeŭ... viața omuluĭ este atât de scurtă, în cât nu trebne să cugete la idea sinucidereĭ...

— Dar viața pentru mine este o povară... sufer!...

— D-ḑeŭ oare n'a suferit pentru noĭ?...

— Dar nu pot, veḑĭ tu?... nu pot! suferința trece peste puterile mele!...

— Și care este causa acesteĭ suferințe?

— Amorul...

— Amorul?... eram sigur?...

Apoĭ dupĕ un minut de tăcere, podașul urmă:

— Și eŭ am suferit, și eŭ am blestemat viața, și era un timp când am voit să mor, dar pentru că mĕ veḑĭ acum în plină putere, înțelegi bine că n'am murit!..

— Cum și d-ta?..,

— Da, făcu podașul cu o voce, care de astă dată semăna maĭ mult a un suspin, da, și eŭ am suferit! Și încă foarte mult!...

Și daca voeștĭ adăogă el dupĕ un minut, 'ți voiŭ spune istoria mea!...

Eduard făcu un gest care însemna că poate să înceapă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Podașul se sculă dupĕ scaun, și aducĕnd o sticlă cu vin și douĕ pahare, le umplu și dând unul luĭ Eduard :

— Bea puțin vin, ḑise el, căcĭ te va întări, și afară de aceasta orĭ cât de frumoasa să fie o povestire când nu udĭ gâtul din timp în timp, narațiunea ți se pare foarte plicticoasă.

IV

Richard Podașul

— Sunt unicul fiiu alĭ luĭ Jerome și Clotildeĭ, sĕrmanĭ țĕranĭ, carĭ trăiaŭ cu venitul miceĭ lor moșioare.

Incă din oea maĭ fragedă etate intraĭ ca argat la moșia d-luĭ marquis de Basompierrė.

Situată pe una din cele maĭ încântătoare posițiunĭ ale Bretagneĭ, această moșie era rîul de lapte și demiere pentru stăpânul sĕŭ, și pentru locuitoriĭ aceleĭ împrejurimĭ.

Marquisul de Basompierrė, bĕtrân de 60 de anĭ pe timpul acela, n'avea de cât o singură fiică rĕmasă de la răposata sa socie

Cu patru anĭ maĭ mică de cât mine, Blanca era una din acele ființe care inspiră iubire pentru orĭ cine o vedea. Inaltă, bine făcută, era numită zîna proprietățiĭ

Marquisul privea cu drag acel înger de candoare și castitate, și nu aștepta de cât să împlinească șasespre ḑece anĭ, pentru a o însoți cŭ fiul baronuluĭ de Les Montes cu care se rudea.

Blancha însă nu privea cu ochĭ buniĭ nicĭ de cum

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

această unire, și orĭ de câte orĭ tatăl 'ĭ vorbea de logodnicul sĕŭ, juna copilă da din umerĭ cu necaz spunând că nu voește să se mărite.

Cu toate acestea timpul trecea.

Nu maĭ era de cât o singură lună până ca sĕ împlinească șase spre ḑece anĭ.

Marchizul de Basompierre pregăti lucrurile, chemă pe viitorul ginere, și totul era gata pentru nuntă.

Marquisul de Los Montes era un om ca de 40 anĭ, figura luĭ arĕta că a avut o viață furtunoasă. In trecutul sĕŭ nu avusese înflorite tocmaĭ rose, și dacă marquisul de Basompierre, ținea ca să facă această unire, causa era că viitorul ginere avea un venit de peste 200 miĭ francĭ.

Marquisul se presenta la domeniul de Basompierre în grabă și veni a 'șĭ face curtea sa pe lângă frumoasa Blancha.

„D-ra de Basompierre însă, am spus, părea foarte rĕŭ dispusă de această căsătorie ce o contracta cu un om în etate cu douĕ ḑecĭ și patru anĭ maĭ mare de cât dânsa...

V

Ceremonia Nupțială

— Se făcură invitațiunile.

La o săptămână în urmă toată noblimea Parisuluĭ unită cu acea a provinciei, era strînsă în saloanele domeniuluĭ de la Basompieré.

Blancha îmbracată în costumul sĕŭ tradițional de mireasă, părea maĭ albă de cât rochia de pe dĕnsa.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Enrikes de Los-Montes, cu figura strălucindă de bucurie, numĕra minutele când va deveni stăpân absolut a acesteĭ regine de frumuseţă...

Blancha însă nu da nicĭ un interes privirilor marquisuluĭ, ci se invărtea necontenit pe lângă uşa uneĭ camere laterale, unde cu permisiunea stăpânuluĭ, noĭ toţĭ servitoriĭ îmbrăcaţĭ în haine de ceremoniea sistam la această serbare unică în felul eĭ.

Privirea eĭ cade pe mine, şi dĕnsa tresări văḑând schimbarea totală ce se operase în mine.

Intr'adevĕr, înzestrat de natura pe acet timp cu o figură impozantă şi mândră, aveam acel farmec care place femeilor atât de mult!,.

Ea se apropie de mine, şi cu o voce ca o şoptire:

— „Richard amicul meu, mĕ iubeştĭ tu pe mine?

La aceste cuvinte ale tinereĭ fecioare, tresăriĭ, şi o coardă ascunsă, pe care o ţinusem închisă chiar de mine de teamă ca să nu se afle de cine-va, păru că se deschide.

— „Vaĭ D-ră, ḑiseĭ eu astămpărându-mĭ bătăile inimeĭ, cine poate să nu vĕ iubească pe D-voastră atât de bună?..

Blancha zimbi. Ea cunoştea patima mea.

— „Aşa dar, ḑise ea din nou, dacă te a-şĭ ruga să-mĭ facĭ un serviciu, te aĭ supune tu?

— „Ce trebue să fac stăpâna mea, voescĭ să mĕ arunc în foc sau în apă?.,

— „Oh nu, nu-ţĭ cer acest lucru, ci alt-ceva cu mult maĭ simplu.

— „Or ce va fi mĕ voĭ supune:

— „Ascultă dar atuncĭ, cunoscĭ pe vĕrul meu Franeisc Basompiere?

— „Cum de nu D-ră!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Știi unde șade ?

— „După cât 'mi aduc aminte la manoarul de Kerlowen, dis castelul Fantomelor...

— „Așa este... se vedem acum, știi unde este situat acest manoar ?

— „Imi pare că la o jumătate oră, depărtare de aci ?.

— „Așa este !

— „Trebue să mĕ duc ?

— „Da !

— „Chiar acum ?

— „Numai de cât !

— Și ce 'i voi spune ?

— „'I vei da această scrisoare...

Și juna Blancha 'mi dădu o epistolă mică parfumată, și repede ca o gazelă dispăru din ochii mei.

VI

Legenda

Aci Ricard făcu o paosă pentru a mai sorbi odată din vin.

Eduard imită pe podaș, se părea asemenea unui om care asculta o narațiune ce-l interesează.

După un minut Richard începu.

— Francisc de Basompiere era unicul fiu al fratelui cel mare a marquisului cu acelaș nume.

Amĕndoi părinții junelui vicomte muriseră de mult.

Francisc era un june cel mult de 15 ani. Inzestrat cu acel fisic plăcut și curtenitor din natură, era iubit de toate femeile.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Pe lângă această trebue a-ţĭ spune că avea şi acel dar da-ţĭ povesti într'un mod clar şi precis tot de o dată.

— 'Mĭ aduc aminte că pe timpul ultimeĭ vĭsite ce făcu la castelul unchiuluĭ sĕu, ne a narat o frumoasă legendă, şi care pentru că mi a venit în minte 'ţĭ o voĭ nara, de voescĭ...

— Ascult! făcu Eduard.

— Eato:

— „Este mult timp, de când comtele de la Treville, frumos bătrân şi onorabil gentilom, locuia castelul de la Kerloven, cu fiul sĕu cel maĭ mare, vicomtele Amedeu. Comtele de Treville n'avea de cât doĭ copiĭ.

„Philip cel de al doilea copil, ce se afla într'o companie din Royal-Bourgogne, era un om stricat, care nu făcea alt de cât se ceară la banĭ, pe care bătrânul comte nu lipsea a-ĭ trimete.

„Bătrânul nu se consola de moartea femeiĭ sale, care murise maĭ de ḑece anĭ, purtând doliu în inimă şi în haine ca în prima ḑi.

„Vicomtele Amedeu era aproape de 30 anĭ.

„Era un frumos cavaler melancolic tăcut şi maĭ sĕlbatic.

„El ura lumea şi fugea de dĕnsa.

„Nicĭ odată consiliile tatăluĭ sĕu nu 'l putuse decide să se presinte la curte.

„El 'şĭ consacra viaţa parte cu studiĭ, parte cu vănătoarea.

„Cât despre simţimêntul amoruluĭ nu-l cunoştea de cât din citire.

Comtele şi vicomtele nu se vedeau de cât la ora măncăreĭ, unde abea schimbaŭ câte-va vorbe şi se despărţiaŭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Toate acestea forma o viaţă grozav de monotonă.

„Intr'o ḑi însă, această monotonie fu ruptă.

„O scrisoare la adresa comteluĭ sosi.

„Scrisoarea purtă ca semnătură Enric de Treville.

„Acest Enric era frate maĭ mic cu două-ḑecĭ de anĭ de cât dĕnsul, care odată refuzase d'a se face călugăr, şi intrase în ordinul cavalerilor de Malta.

„Motivul acestuĭ refus care indispusese în contra sea pe toată familia, era amorul ce avea pentru o jună şi nobilă fată, pe care voiaŭ sĕ o facă religioasă contra voinţeĭ eĭ.

„Ea nu avea zestre. iar dĕnsul se marginea cu partea eĭ legitimă, cu toate acestea eĭ se căsătoriră, şi plecară să trăiască retraşĭ într'un oraş necunoscut,

„Trecuse două-ḑecĭ anĭ de când comtele de Treville, nu ştia nimic despre fratele seu, pe care 'l iubise cu trandreţă.

„El recunoscu scriptura acestuĭ frate pe adresa scrisoreĭ

„Iată pentru ce mâna bĕtrânuluĭ tremurase deschiḑênd scrisoarea.

„Epistola conţinea următoarele:

„Frate,

„Cunosc inima ta, şi nu mĕ îndoiam de a-
„morul ce aĭ pentru mine. Ştiŭ că aĭ fi
„venit în ajutorul meŭ în mijlocul neno-
„cirilor, dacă un sentiment de mândrie, nu
„m'ar fi oprit să mĕ adresez ţie.

„Astă-ḑĭ însă, fiind pe patul morţeĭ, a-
„lerg la tine, de şi tîrḑiŭ, vaĭ!...

„Am o fată...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Blancha mea, care nu are de cât cinci „spre ḑece anĭ...

„Este un înger de frumuseţe, de ino- „cenţă şi de blândeţe...

„Sĕrmana copilă n'a cunoscut nicĭ de „cum pe muma sa, care a murit născând'o!

„Ea dar, va rĕmâne îndoit orfelină!...

„Frate, ţie 'ţĭ încredinţez pe copila mea!..

„Abia 'mĭ maĭ rĕmâne câte-va ḑile de „trăit!..

„Pleacă imediat după primirea, acesteĭ scri- „sorĭ căcĭ ideia de a rĕmâne scumpa mea „copilă singură cu cadavrul meŭ, cel puţin „pentru o oră, mĕ înspăimântă!...“

„Apoĭ urma numele oraşuluĭ unde locuia cu fiica sa, şi care era departe de Paris cu două ḑecĭ leghe.

„Indată ce comtele terminâ citirea scrisoreĭ, prin lacrămĭ întrebă unde este vicomtele.

„I se rĕspunse că el este la vânătoare.

— „Atuncî să pue caiĭ la trăsura mea de voiagiŭ plec peste o oră.

„Acest ordin fu pe dată executat.

„In momentul când bĕtrânul gentleman se suia în trăsură, intendentul întrebă:

— „D-nul comte nu dă verĭ un ordin pentru Dom- nul vicomte?

— „'I veĭ sune că mă întorc peste câte-va ḑile, şi că voĭ aduce cu mine pe verişoara sa Blancha de la Treville.

Apoĭ trăsura plecă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Vicomtele Amedeu auḑind ḑisele tatăluĭ sĕŭ, 'ĭ causă sensaţia cea maĭ neplăcută, ce 'şĭ poate cineva închipui.

— „O femee are să se instaleze în castel!..

„Nimic maĭ îngrozitor de cât aceasta.

„Noua venită 'ĭ va întrerupe felul sĕŭ sĕlbatic de vieţuire!...

„El se va vedea constrâns să fie politicos, şi încă poate galant!...

„Va trebui ca înainte de ora meseĭ sĕ 'şĭ aranjeze toaleta, care în ardoarea studiuluĭ şi a vênătoareĭ făcea să fie neglijată.

„Vicomtele 'şĭ ḑicea toate acestea şi multe altele.

„Apoĭ pentru că rĕul era neivitabil, se hotărâ să 'şĭ aştepte inimicul.

„Dar inimicul era verişoara sea!...

„Către seara celeĭ de a şasea ḑi, Amedeu, care lucra în bibliotecă, auḑi sgomotul uneĭ trăsurĭ care intra în curte.

— „Ah! murmură el, dacă tatăl meŭ ar fi singur!. singur!...

„Şi eşi repede.

„Dar zadarnică speranţă!...

„Domnul de la Treville se coborâ din trăsură, dând mâna uneĭ juue fete în doliŭ.

— „Scumpa mea Blanchă, ḑise comtele arĕtând pe Amedeu, iată fiul meŭ cel mare şi vĕrul tĕŭ!... îmbrăţişaţi-vĕ copii meĭ!...

„Blancha făcu îndată câţĭ-va paşĭ înainte cu un aer nobil şi plin de graţiĭ.

„Junele înţelese cât ar fi de ridicol ca să fie neutru...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Prin urmare îmbrăţişă pe verişoara sa fără a o privi....

VII

Iubire

— „Blanşa de la Treville, urmă Richard, era nu numaĭ frumoasă, dar şi încântătoare.

„Părul şi ochiĭ juneĭ copile eraŭ negri, iar talia era de cea maĭ elegantă proporţiune.

„Blancha era tot atât de bună, pe cât era şi de frumoasă, şi nimic nu turburase virginala curăţenie a inimeĭ şi a sufletuluĭ sĕŭ.

„Presenţa tinereĭ copile în castel fu pe neaşteptate.

„Acest resultat, fu un violent amor în inima sĕlbateculuĭ Amedeu, şi acest amor crescu din ce în ce.

„Peste puţin vicomtele începu sĕ 'şĭ neglijeze atât studiile cât şi vênătoarea, şi nu maĭ putea face alt de cât se fie tot-d'auna lêngă vara sa.

„El nu maĭ trăĭa de cât să audă vocea cea dulce a verişoareĭ sale, călărea împreună cu Blancha şi o însoţea în preumblările sale în parc. In fine el nu se despărţea de dênsa maĭ de loc, şi orele în care nu eraŭ împreună 'i se păreaŭ foarte lungĭ.

„Cu toate acestea Amedeu considera ca o afecţiune fraternă sentimentul ce simţea pentru vara sa.

„Bĕtrânul conte însă, care cunoştea maĭ bine lumea şi maĭ ales inima omenească, nu se înşelă asupra naturiĭ acestuĭ sentiment.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Intr'o ḑi, opt luni dupĕ moartea tatăluĭ Blancheĭ, el chemá pe Amedeŭ în camera sa.

— „Fiul meŭ ! ḑise bĕtrînul, ştiĭ despre cea ce voesc a 'ţĭ vorbi ?

— „Nicĭ de cum părintele meŭ.

— „Eată ce este : — Eştĭ în etate de 30 anĭ, — eştĭ fiul şi moştenitorul meŭ, — voesc dar să te însor.

Amedeŭ îngălbeni.

„Idea de a fi separat de Blancha, 'l omora.

— „Tată, îngănă el, nu este nicĭ o grabă...

— „Din contra, nu primesc nicĭ o întârḑiere...

— „Dar pentru ce tată ? la 30 anĭ cine-va nu e bĕtrân...

— „Da, dar eŭ sunt bĕtrîn şi prin urmare doresc ca înainte de a muri să am un nepot.

„Apoĭ d-nul de la Treville urmă :

— „'Ţi am ales eŭ femeia.

„Amedeu tăcu, plecându'şĭ capul.

— „Nu eştĭ curios să 'ĭ ştiĭ numele ?

— „Şi ce 'mĭ pasă ! murmură Amedeŭ cu amărăciune, nu o cunosc !...

— „Te înşelĭ, fiul meŭ.

— „O cunosc ! esclamă junele.

— „Da, negreşit, şi prea mult !...

— „Dar tată, d-ta ştiĭ că eŭ nu cunosc de cât o singură femee !...

— „Cine ḑice alt-fel ?

— „Aste dar Blancha ?... vara mea Blancha ?...

— „Şi aĭ refusa să o ieĭ de soţie ?...

— „Să refus !... să refus !... când eŭ mĕ temeam...

— „Şi de ce ?

— „Să nu te opuĭ la însoţirea mea cu dênsa.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Şi pentru ce să mĕ opuĭ ?

— „Pentru că este săracă.

— „Ce 'mĭ pasă, aĭ destulă avere, şĭ apoĭ nepoata mea 'mĭ convine.

— „Nu 'ţĭ sunt vrednic să 'ţĭ mulţumesc tată...

— „Iubeştĭ dar pe vara ta ?

— „Ca un nebun !...

— „Dar Blancha te iubeşte ?...

— „Cu un amor de soră...

— „Nu este de ajuns...

— „Sunt sigur că va şti să mĕ iubească şi ca pe un logodnic.

— „Prea bine, mĕ voĭ înţelege cu Blancha...

— „Iu urmă vom hotărâ timpul când are să se hotărască căsătoria...

— „Epoca aceasta va fi depărtată ?

— „Nu, cred că îndată ce Blancha va scoate doliul.

— „Incă patru lunĭ, ḑise Amedeŭ, este pré mult !...

— „Aide, ḑise el, va veni un timp când va fi a tea....

„Din acea ḑi Blancha şi Amedeu fură logodiţĭ.

„Eĭ se iubiră cu un amor adevĕrat şi sincer.

„Blancha nu maĭ vedea în Amedeu de cât pe viitorul sĕŭ soţ.

„Prin urmare, părea că nimic în lume nu putea să strice această fericire.

„Cu toate acestea cerul începuse a se înora, şi tunetul era aproape de a isbucni...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Finele lui Decembrie se apropia.

„Timpul era rĕŭ, și o furtună sufla cu mare furie.

„Bĕtrînul și ceĭ doĭ junĭ ședeau în fața unuĭ mare foc ce ardea în salonul cel mare.

„Era deja 11 ore din noapte.

„De o dată se aude sunând cu putere la poarta din afară a castelului.

„Contele tresări.

„Dupĕ câte-va minute un sgomot de pașĭ repeḑĭ și de cisme cu pintenĭ se auḑi în anticameră.

„Ușa se deschise„ și un noŭ venit intră repede în salon strigând :

— „De și nu eram așteptat aci, dar iată-mĕ binevenit !...

— Un fiŭ este tot d'auna bine venit în casa părintească chiar când nu merită aceasta, rĕspunse comptele cu seriositate.

„Și întinse mâna venitului, pe care o sărută.

— „Bună seara tată, ḑise el.

„Apoĭ se înclină către Blancha.

— „D-ra de la Treville, vara d-tale, ḑise bĕtrînul.

„Acest noŭ venit, cititorul înțelege, era cel de al doilea fiŭ al Comteluĭ de Treville.

„Era Philip de la Treville.

„Philip purta uniforma regimentuluĭ sĕŭ.

VIII

P h i l i p

„Philip era un june de 25 anĭ, maĭ frumos și maĭ bine făcut de cât fratele sĕŭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Ochiĭ ceĭ marĭ luĭ Philip dovedeau o îndrăsnea lă și niște dorințe nemărginite.

„In scurt, el avea ceva care arĕta pe omul fără caracter, lucru care cu toate acestea place unelor femeĭ.

„Philip obținuse un congediu de treĭ lunĭ, și fiindcă n'avea banĭ, venise să petreacă acest timp la castel.

„Philip era un seducător de profesiune, și prin urmare 'șĭ ḑisese, ce ar fi dacă ar putea să triumfeze de inocența verișoareĭ sale.

„In acelașĭ timp, el află că fratele sĕŭ se va însoți cu Blancha, îndată ce ca împlini anul de doliu.

„Această nuvelă în loc de a 'l descuragea, aprinse întrânsul dorința de a triumfa. El era din aceĭ junĭ, carĭ nu se dedea înapoĭ de nimic în lume.

„Câte-va sĕptămânĭ trecuse, și Philip înconjurase pe Blancha de promisiunĭ amoroase.

„Blancha din parte-ĭ primea aceste declarațiunĭ ca sincere și frățeștĭ, cea ce surprinse pe Philip și 'l aprinse și maĭ mult în dorințele sale.

„Philip însă nu aștepta de cât minutul propriŭ ca să se asvârle ca un tigru asupra victimeĭ sale.

„Intr'o ḑi comtele și Amedeu plecase cu trăsura pentru câte-va ore.

„Philip care 'l credea dus la vânătoare pentru tótă ḑiua, pândise plecarea lor ascuns în niște boschete.

„Blancha rĕmase singură.

„Indată ce trăsura se depărtă, Philip se întoarse la castel.

„Abia intrat în castel, el auḑi sunetele armonioase ale uneĭ harpe din care cânta vara sa.

„Pe dată 'șĭ schimbă costumul de vênătoare, și

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

luând un costum din cele mai elegante de oraș, se duse la vara sea.

„Ajuns la ușa camerei, unde se găsea Blancha, el bătu ușor.

„Blancha 'și întrerupse cântecul.

— „Cine este acolo? întrebă juna.

— „Eŭ verișoară! respunse Philip.

— „Intră, ḑise copila rĕmânând uimită vĕḑêndu'l.

„Philip intră în camera virginală, și închise ușa.

„Era galben și tremura.

„Blancha vĕḑêndu'l în acea posiţiune se înspăimântă.

„Ea se sculă îndată de pe scaun și întrebă:

— „La ce să atribuĭ visita d-tale neașteptată și grațioasă?

— „Doream să vorbesc cu d-ta verișoară, dacă 'mĭ acordĭ această favoare.

— „Să vorbeștĭ cu mine? întrebă Blancha.

— „Doresc maĭ mult ca orĭ-ce în lume...

— „Mi se pare că nu este ceva dificil...

— „Consimţĭ dar ?...

— „Cu toată inima.

„Philip făcu o mișcare sĕ 'ĭ dea în genuchĭ, dar Blancha nu 'ĭ lăsă timpul.

— „Timpul este prea frumos, ḑise ea, să mergem în grădina, acolo putem vorbi foarte bine...

— „Pentru ce să nu stăm aci ?

— „Pentru ca tomaĭ voiam să ies în momentul când aĭ bătut la ușe.

— „In fine acordă 'mĭ grația de a asculta în această cameră cea ce voesc să 'ţĭ vorbesc...

— „Nu se poate! rĕspunse Blancha.

— „Se va putea, ḑise Philip, pentru că aceasta

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

este voința mea!.,. Și întorcêndu-se trase zăvorul la ușe..

IX

Pericol

„Blancha vĕdênd aceasta înțelese că un pericol a amenința.

„Juna copilă îngălbeni, și cu o voce tremurândă și perdută dise:

— „Fiind-că mĕ constrângĭ să te ascult în astă cameră, vorbește:

„Philip orbit de pasiunea sa, rĕspunse cu îndrăsneală:

— „Scumpa mea verișoară, din momentul în care te-am vĕdut, imaginea d-tale a rămăs neștearsă, în sufletul meŭ, și te iubesc!

— „Mĕ iubeștĭ ca un frate, întrerupse Blancha, și 'ți mulțumesc, de și am a mĕ plênge de purtarea D-tale...

— „Nu te iubesc ca un frate rĕspunse Philip dând din cap.

— „Dar cum mĕ iubeștĭ? îngână juna copilă.

— „Te iubesc ca un amant!...

„In acelașĭ timp Philip dădu în genuchĭ.

„Juna copilă din palidă ce era deveni roșie.

— „D-le, dise Blancha, nu știĭ că sunt logodnica fratelŭĭ d-tale cel mare?

— „Știŭ!...

— „Știĭ?...

— „Da!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Şi pentru că ştiĭ cuteḑĭ să vorbeştĭ ast-feḑ.

— „Cu atât maĭ mult rezon.

— „Aceasta este o nouă insultă?...

— „Nu este o insultă, ci un adevĕr.

— „Ce oare este Amedeu de cât un prost, un nesimţitor. Este adevĕrat avut, 'l poţĭ lua de soţ... nu mĕ opuiŭ....

„El poate să fie soţul d-tale, iar eŭ amantul...

„Consimţĭ, frumoasa mea verişoară?

„Blancha, indignată şi înspăimântată, scoase un ţipăt şi se repeḑi către uşă, dar Philip o reţinu.

— „Unde vreĭ să mergĭ scumpă Blanche? întrebă el.

— „Voesc să fug de insultele şi ultragele d-tale.

— „Ultrage!... ah iubita mea verişoara, d-ta traezĭ ast-fel amorul cel maĭ sincer ce 'ţĭ ofer, voind să te fac fericită..

„Vorbind ast-fel Philip luă pe Blancha în braţele sale.

— „Adjutor, strigă juna copilă, adjutor...

„Philip zîmbi.

— „Adjutor! repetă Blancha.

— „Verişoară, fiĭ sigură că nimenĭ nu 'ţĭ va veni în adjutor... am luat toate măsurile... încetează dar, de a maĭ striga în zadar..... te iubesc!..... 'ţĭ repet că te iubesc!..

„Philip ḑicênd aceste cuvinte, voi să sărute pe Blancha.

„Blanche însă printr'o mişcare repede, reuşi să scape din braţele sale şi fugi înapoĭ.

„Philip făcu un pas către dênsa.

— „Nu te apropia! strigă Blancha cu ochiĭ scânteietorĭ de furie, nu te apropia...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Pentru ce frumoasă verișoară, credĭ oare că voind să rup o roză 'mĭ va fi teamă să nu mĕ înțep?

„Și se repedi din nouŭ către dênsa.

„Blancha se asvârli la rândul sĕŭ la căpătâiul patuluĭ sàu, și luând spada tatăluĭ sĕŭ ce era atârnată pe ḑid, o scoase din teacă și strigă:

— „Apropiete acum !...

„Philip stătu un minut, apoĭ dupĕ câte-va minute rĕspunse:

— „Socoteam că am aface cu o rosă, dar eștĭ o albină...

— „La revedere în curênd...

„Și deschiḑênd ușa, salută cu ironie și eși...

X

Ceĭ douĭ frațĭ

„Blancha 'l lăsă să iasă.

„Apoĭ închiḑênd ușa trase zăvorul și lăsând spada, căḑuse jos pe pat tremurând da spaima pericoluluĭ la care fusese expusă.

„Câte-va ore trecură în această posițiune.

„Blancha era sdrobită și cu corpul și cu spiritul.

„Ea nu maĭ avea nicĭ forța fisică, nicĭ pe cea morală.

„Când tot de o dată sgomotul uneĭ trăsurĭ 'ĭ anunță întoarcerea unchiuluĭ și a logodniculuĭ sĕŭ.

„Ea tresări și se sculă cu grabă.

„O idee îngrozitoare 'ĭ veni în minte.

„Ce trebuia să facă ea?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Să denunțe faptul logodniculuĭ și unchiuluĭ sĕŭ, se tacă?

„Cine știe ce se poate întêmpla.

„Tatăl va blestema pe fiul sĕŭ, fratele va provoca pe frate, și sângele va curge poate.

„O ast-fel de perspectivă înspăimântă pe Blancha.

„Se decise dar să păstreze secretul acesteĭ nefericite întêmplărĭ.

„Indată ce comtele și Amedeu intrara în salon, vĕḍură paloarea ce 'ĭ acoperea fața.

„Ea rĕspunse că era puțin bolnavă...

— Treĭ ḍile trecuseră de când avusese loc trista scenă între Blancha și Philip.

„In seara celeĭ d'a treia ḍi, Blancha urcându-se în pat, găsi la căpătâiul sĕŭ o scrisoare pe care o deschise tremurând.

„Această scrisoare era din partea luĭ Philip.

„Junele o ruga să 'ĭ ierte purtarea luĭ cea urîciósă ce într'un moment de nebunie. avusese vis-a-vis de dênsa.

„Această scrisoare maĭ ușură oare-cum durerile Blancheĭ, și 'ĭ potoli spiritul.

„Apoĭ, adormi mulțumind luĭ Dumneḍeŭ...

„Epoca căsătorieĭ se apropia.

„Blancha se retrăsese de verĭ opt ḍile în apartamentul sĕŭ pentru a face rugăciunile obișnuite.

„Intr'o ḍi Amedeu o anunță că a doua ḍi va fi tot timpul la vênătoare.

„Philip la rîndul sĕu ordonă să 'ĭ pregătească un

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

cal pentru ca să se ducă la Basompierre, unde avea oare-care afaceri pentru a doua zi.

Bătrânul comte întrebă dacă voește să fie însoțit de vreun valet.

„Philip răspunse negativ.

„A doua zi Amedeu luându'și pușca și câinii plecă la vînătoare.

„După un minut, Philip încălică și luă drumul către domeniul de Basompierre.

„Cei doi frați mergeau în două direcțiuni opuse, și prin urmare 'și întorceau spatele

„Cerul se acoperise de niște nori întunecoși și vîntul sufla cu furie.

Amedeu mergea încet pe mijlocul unei potecuțe pe marginea căreia erau ștejari seculari.

„Amedeu se gândea la iubita sa Blancha, și la apropiata zi a căsătoriei sale; cu toate acestea o întristare inexplicabilă, 'i apăsa sufletul.

„De o dată o formă de om eși de după un arbore și înainta către dênsul.

„Amedeu ridică ochii și privi pe acela care înainta către dânsul într'un loc atât de singuratic.

„In marea sa mirare el recunoscu pe Philip.

— „Ce fel, iubite frate, ce cauți aci?

„Și întinse mâna către fratele său, pe care acesta o refuză.

— „Te credeam la Basompierre, reluă Amedeu nedând de o cam dată seama de răceala fratelui său.

— „Te înșelai!...

— „Dar ce întêmplare te aduca aci?

— „Nici o întâmplare...

— „A!...

— „Așteptam pe cine-va.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Pe cine?

— „Pe tine!...

— „A! repetă Amedeu, aĭ să 'mĭ spuĭ ceva?

— „Da.

— „Ceva misterios?

— „Da!...

— „Amedeu surîse.

„El credea că fratele sĕŭ va fi făcut ceva datorii la regiment, și că venea să 'ĭ ceară verĭ o sumă, pe care nu îndrăsnea să o ceară tatălui sĕŭ.

„In acest scop el reluă:

„Eĭ bine, vorbește, aștept comunicarea ta misterioasă.

— „Ascultă-mĕ ḑise Philip, și ia seama la cele ce voesc să 'ți spuĭ!...

„Tonul cu care fură pronunțate aceste cuvinte înspăimântă pe Amedeu.

„Un secret teribil îĭ spunea că un ce îngrozitor avea sa se petreacă între dênsul și fratele sĕŭ...

„Philip reluă:

— „Nu veĭ fi soțul Blancheĭ!...

— „Nu voĭ fi soțul Blancheĭ! repetă incremenit Amedeu.

— „Nu!

— „Cine mĕ va opri?

— „Eŭ!...

— „Și pentru ce?...

— „Pentru că nu voesc ca această căsătorie să se facă...

— „Nu voești? strigă Amedeu.

— „Nu!...

— „Și cu ce drept nenorocitule?

— „Fiind că iubesc pe verișoara mea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Dar eu credĭ că nu o iubesc?... şi încă de mult timp...

— „Poate?... dar ea nu te iubeşte!...

— „Ce îndrăsneştĭ să dicĭ?

— „Adevĕrul.

— „Cum?

— „Blancha nu te iubeşte pe tine, iubeşte pe un altul....

— „Minţĭ!... urlă Amedeu.

— „Ea iubeşte un altul, urmă Philip, şi acel altu sunt eŭ!...

„Amedeu învineţise.

„Ochiĭ 'ĭ se umplurĕ de sânge.

— „'Ţĭ a spus'o ea? întrebă el cu o voce sugrumată.

— „Ea a făcut mai mult....

— „Ce?

— „Ea 'mĭ a dovedit-o!...

„Amedeu se repezi către fratele sĕŭ, şi luându-l de amândouĕ mâinele, 'ĭ strigă:

— „Aşa dar tu pretiuzĭ...

„Puterea 'ĭ lipsi să termine frasa.

— „Pretind că Blancha este metresa mea!... dise Philip cu cel maĭ mare sânge rece.

— „Miserabile!... strigă Amedeu, ştiĭ că o să te omor?...

— „Încearcă!...

— „Ah tu mĕ bravezĭ!...

— „Da!...

Philip nu terminĕ acest cuvênt, cănd Amedeu şi întinse puşca către dânsul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

XI

Fraticidul

„Philip înzestrat de o putere mai mare 'i smulse arma din mână, 'l răsuci la genuchele sale, și asvîrlindu'l la o parte 'și scoase spada ḑicênd :

— „Nu sunt nici mistreț, nici lup, ca să fiŭ ucis cu pușca... aide domnule, apĕrăte dar, afară numai dacă renunți de a lua de soție pe metresa mea...

„Amedeu nu avea spadă, dar purta un cuțit de vânătoare foarte bun și ascuțit

— „El scoase dar cuțitul și se aruncă asupra lui Philip, care ca să se ferească de a fi pătruns, trebui să se dea când într'o parte când într'alta.

„Atunci se începu o luptă teribilă între ceĭ doĭ frați ; după câte-va minute, cuțitul lui Amedeu lovi spada lui Philip, care se rupse.

— „Mincinos infam, veĭ muri !... strigă Amedeu repeḑindu-se asupra lui Philip desarmat.

„Philip însă prevĕḑuse această mișcare.

„Se dădu un pas înapoĭ, și scoțând un pistol ce era încărcat, sfărămă capul fratelui sĕŭ...

„Amedeu căḑu jos.

„El murise fără să scoată un suspin...

„Acum Philip luă cadavrul și plecă pe o potecă îngustă.

„El ajunse lângă o colibă pustie ; ușa acelei colibe era zidită, scoase una câte una petrele acelei zidării, puse cadavrul fratelui sĕŭ în colibă, și 'l acoperi cu muschiŭ. Apoĭ făcu din nou zidul ușeĭ ce destupase.

„După aceasta Philip încălecându'și calul apucă pe cale lăturașă a drumului către Basompierre.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Philip sosise de la Basompiere și ajunsese la castel, Amedeu nu sosise încă.

„Cu toate acestea nimenĭ nu se îngrija de întârdierea luĭ.

„Afară ploua îngrozitor.

„Se înseră, apoĭ se întunecă de tot, și noaptea sosi.

„Amedeu nu maĭ venea.

„Atunci începu a se îngrija de lipsa luĭ.

„După două ore mirarea se prefăcu în neliniște.

„In fine, niște lătrăturĭ sonore se auḑiră aproape de castel.

— „D-ḑeu fie bine-cuvîntat! strigă bătrânul comte de la Treville, fiul meu sosește!..

„Dar după un minut, un valet veni de anunță, că sosise numaĭ câinĭĭ lipsind d-l comte.

„Oh! atuncĭ spaima fu nemărginită...

„Nu maĭ era de îndoit că o nenorocire 'ĭ se întîmplase.

„Philip, ca să dovedească iubirea sa de frate, însoțit de valețiĭ curțiĭ, cu torțe aprinse, căutară toată noaptea prin pădure fără a găsi pe cine-va.

„A doua ḑi se făcură cercetărĭ maĭ întinse, dar nu se putea da de urma luĭ Amedeu.

„In fine se aruncaŭ tot felul de conjecturĭ, dar nimenĭ nu putea bănui că se săvârșise o crimă, un fraticid...

XII

Fantoma

„Blancha plânse mult timp moartea celuĭ ce iubea.

„In urmă însă, fiind-că inima omuluĭ se consolează de tot, sfîrși prin a se consola.

Muzeul Digital al Românului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Cu toate acestea posițiunea luĭ Philip era foarte schimbată.

„Dintr'un sĕrman candidat milițian, luase locul de fiŭ maĭ mare, și priu urmare moștenitor al uneĭ însemnate averĭ și al titlului de comte.

„Philip lăsă să treacă câte-va lunĭ.

„Apoĭ, după ce Blaucha 'șĭ maĭ uitase durerea, el spuse tatălui sĕŭ că iubea pe vara sa, și că voia s'o ia de soție.

„Bĕtrînul simți o mare veselie, vĕdênd ultima sa dorință împlinită.

„El întrebă pe Blancha dacă consimte la această însoțire, precum consimțise la aceea a luĭ Amedeu.

„După o lungă cugetare ea cedă.

„Diua cununieĭ sosi.

„Nunta se săvêrși în capela castelului.

„Philip și Blancha în minutul când pronunțară consimțămîntul eraŭ galbenĭ ca moartea.

„După cununie fură la castel puținĭ invițațĭ.

„Când se 'noptă, comtele de la Treville și juna pereche eraŭ singurĭ la castel.

„Către un-spre-ḑece ore, Blancha începuse a se desbrăca de toaleta sa.

— „După o jumĕtate oră, scumpă Blanche, ḑise Philip, 'mĭ veĭ permite să viŭ în camera ta?

„Blancha se roși puțin.

— „Acum nu maĭ pot să te refuz, zise ea surîḑînd.

„După cincĭ minute, juna virgină era desbrăcată, și aștepta palpitândă.

„In fine, cine-va bătu încet la ușe.

— „Cine este? întrebă Blancna cu o voce tremurândă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Soțul care vine plin de speranță și de amor! răspunse cel ce bătea.

„Printr'un sentiment de pudoare, Blancha stinse lumînările, rămâind în cameră numaĭ lumina uneĭ candele.

„Apoĭ trase încet zăvorul. și ușa se deschise.

„Un om intră...

„Trase din nouŭ zăvoarele și apucând-o îu brațe, o strânse la sinul sĕŭ.

— „Cât 'țĭ este de frig! murmură Blancha înfiorându-se.

— „Mĕ voĭ încălzi în brațele tale! răspunse o voce pasionată, te iubesc!... te iubesc!.... tu eștĭ îu fine a mea!...

„Vino!... vino! . . . . . .

. . . . . .

„De o dată Blancha, despletită pe jumĕtate goală, se sculă de la căpătâiul sĕŭ, scoțênd un țipĕt de spaimă.

„Cine-va bătea la ușa camereĭ...

— „Cine este acolo? Cine bate ast-fel? întreba Blancha.

— „Soțul care vine plin de speranță și de amor!. răspunse vocea din afară.

— „Audĭ tu?... audĭ tu?... murmură Blancha pe jumĕtate nebună de spaimă, strîngând mâna celuĭ ce era alăturĭ cu dênsa, și care 'ĭ se păruse înghețată.

„Juna femeiă se dete jos din pat, și alergă la ușă.

— „Vorbește! ḑise ea, vorbește încă și spune 'mĭ cine eștĭ ?...

— „Sunt amantul tĕŭ!.. soțul tĕŭ... sunt Philip!... scumpă Blanchă nu 'mĭ cunoscĭ vocea ?...

— „Blancha desperată trase zăvorul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Ea luă pe Philip de mână, căcĭ el intrase, şi apropiindu'l de pat, ea îngăna arĕtêndu'ĭ o formă omenească care se desemna perdut pe jumĕtate în întunerecul camereĭ.

— „Cine este acolo ?... cine este acolo ?...

„In acest moment, o flacără luminoasă eşi din vegheusa ce era atârnată de plafond

„Şi o lumină pătrunzătoare, lumină toată camera.

„Baucha şi Philip 'şĭ aruncară în pat privirile lor rătăcite.

„Amêndoĭ atunci vĕdură, şi recunoscură cadavrul luĭ Amedeu cu fruntea găurită de glonţ, de unde cădea încă câte-va picăturĭ de sânge . . . . . .

. . . . . .

XIII

Micul Amedée

„A doua dĭ după această spăimântătoare noapte de nuntă, se găsi douĕ corpurĭ pe parchetul camereĭ de culcat.

„Philip era mort.

„Blaucha nu era de cât leşinată.

„Cadavrul luĭ Amedeu dispăruse...

„După ce juna femeă 'şĭ venise în simţirĭ, înţelese că orĭ ce fericire este perdută pentru dênsa.

„Pe lângă aceasta, monstruasa îmbrăţişare a unuĭ mort 'şĭ dăduse fructul...

„Blaucha avea să fie mamă peste puţin...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Nouă lunĭ după îngrozitoarea noapte, Blancha născu un copil.

„In fine bĕtrînul comte de Treville, murind lăsă toată averea nepotuluĭ sĕŭ, care era copilul Blancheĭ.

„Amedeu fiul, nu era nicĭ vesel nicĭ sglobiŭ ca un copil.

„Adesea orĭ se cobora în cavoŭ, unde se păstra corpul bĕtrînuluĭ comte de la Treville și al familieĭ sale.

„Acolo citea și recitea inscripțiunile, și părea că caută un nume pe care nu 'l găsea...

„Apoĭ, intra în capelă, îngenuchea și începea a plînge.

— „Pentru ce plîngĭ, copilul meŭ ? întreba mama sa Blancha.

„El rĕspundea :

— „Nu știu !,..

„Blancha obișnuise a culca pe fiul sĕu intr'o cameră alăturĭ cu a sa.

„Intr'o noapte după ₫ece auĭ de la nașterea copiluluĭ, Blancha se sculă de o dată.

„Era miezul nopțeĭ.

Blancha ascultă, și 'ĭ se păru că aude douĕ vocĭ în camera copiluluĭ.

„Una din aceste vocĭ era a copiluluĭ, cea alta era foarte ușoară, ast-fel că nu o putea cunoasce.

— „Amedeu, întrebă ea, nu eștĭ singur ?

— „Nu mamă, rĕspunse copilul.

— „Cu cine vorbeștĭ tu ?

— „Cu tatăl meu !

— „Blancha simți o nădușală rece udându'ĭ capul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Ea leşină.

„A doua ḑi Amedeu, nu 'şĭ maĭ aducea aminte de nimic...

XIV

Sĕrbătoarea Morţilor

— In acelaşĭ an, pe la finele toamneĭ era ḑiua sĕrbătoareĭ morţilor.

— „Amedeu se apropie de muma sa, şi o luase de mână.

— „Ce voeştĭ copilul meu? 'l întrebă mama sa.

— „Voeştĭ să viĭ cu mine mamă?

— Unde?

— „In pădure.

— „Ce voeştĭ sĕ facĭ în pădure?

„Copilul nu rĕspunse nimic, dar cu un ton maĭ rugător reluă:

— „Mamă, vino cu mine, te rog.

„Blancha, care nu 'l refuzase până atuncĭ în nimic, se 'mbrăcă şi 'ĭ ḑise:

— „Aidem.

„Un palid surîs trecu pe buzele copilului.

„Amêndoĭ se înfundară în tăcere în pădurea despuiată de frunze.

„Unde mĕ conducĭ? întrebă Blancha.

„Copilul poprindu-se ḑise:

— „Tatăl meu m'a vĕḑut astă noapte!...

— „Ah! murmură Blancha.

„Copilul urmă:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „El te cheamă mamă!

— „Atunci tu mĕ conduci lângă dânsul?

„Copilul făcu un gest afirmativ.

„Blancha ridică ochiĭ şi mâinele către cer...

— „Fiĭ bine-cuvêntat D-ḑeul meŭ, murmură ea, dacă aceasta este sfîrşitul lungilor mele durerĭ...

„Şi ea urmă pe fiul sĕŭ.

„In fine copilul se opri.

„Mama şi fiul se găsea ĭn faţa uneĭ colibi pustiĭ.

— „Aci este tata, mamă! ḑise copilul.

„Şi începu a scoate una câte una petrele ce astupa uşa.

— „Dupĕ ce uşa fu liberă, el se 'ntoarse către Blancha şi 'ĭ ḑise:

— „Vino mamă!

„Blancha intră.

„Cadavrul luĭ Amedeu era întins, întocmaĭ ca în ḑiua când Philip 'l omorâse...

„Copilul adună pietrele ce aruncase, şi zidi din noŭ uşa...

— „Iată-mĕ, logodnicul meu... iată-mĕ soţul meu!.. ḑise Blancha aplecându'şĭ capul sĕŭ palid pe peptul cadavruluĭ.

„Mâinele mortuluĭ se întinseră, şi îmbrăţişară pe Blancha..,

„Copilul se întinse la picioarele tătăluĭ sĕŭ . . .

. . . . . .

„In noaptea următoare, un uragan teribil se 'ntêmplă.

„Acoperişul colibeĭ fu luat, şi zidul fu dărămat....

„Cele treĭ cadavre fură găsite şi înmormîntate în pămênt sfânt...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Din acea ḑi castelul de la Kerlovem, avea niște oaspeți ciudați...

„Ceĭ doĭ frați, cu spada în mână, viu de 'șĭ dispută posesiunea Blancheĭ...

„Scena teribilă a asasinatelor, fu jucată de fantome...

— Eată conchise Richard această faimoasă legendă. Eată pentru ce castelul de la Kerloven, se maĭ numește și castelul fantomelor...

XV

Urmarea povestireĭ luĭ Richard podașul

Aci Ricard făcu o paosă lungă, și deșertă două pahare de vin, pe gâtul sĕŭ cel uscat.

— Unde am rĕmas cu povestirea? întrebă el după un minut.

— La acel punct, rĕspunse Eduard, unde spuneaĭ că d-ra de la Basompierre te trimisese cu o scrisoare la vĕrul sĕŭ Francisc.

— Ah, da! 'mĭ aduc aminte.

— Eĭ bine acea scrisoare?

— 'I am dus'o.

— Și coprinde?

— Intr'însa d-ra de la Basompierre, conjura pe vĕrul sĕŭ, ca în numele rudenieĭ lor și în numele părinților luĭ morțĭ, sĕ uite mica discuție ce avusese într'o vreme cu marquisul de la Basompierre, tatăl sĕŭ, și să vie fără să întîrzieze la castel, și șĕ împedice această căsătorie de care avea scârbă.

„Vino Francisc, conchidea d-ra de la Basompierre, că de nu mĕ 'voĭ sinucide.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Urmăream cu ochiĭ efectul ce va produce pe faţa luĭ Francisc scrisoarea stăpâneĭ mele.

La ultimile cuvinte citite însă 'l vĕdŭĭ pălind, şi o tremurătură nervoasă 'l apucă de o dată.

— O, ḑise el ca în sine, aşa de departe aŭ mers lucrurile ?...

Apoĭ adresându-se către mine.

— Ricard amice, curênd întoarce-te înapoĭ şi spune stăpâneĭ tale că sosesc pe dată...

Eŭ nu aşteptaiŭ să mi se ḑică acelaşĭ lucru de maĭ multe orĭ, şi sburaĭ înapoĭ la castelul de Basompierre.

Repede ca un fulger, cu năduşala curgênd şiroae pe faţă, şi nedând seama de privirile celor alţĭ colegĭ aĭ meĭ, carĭ se uitaŭ cu mirare la starea toaleteĭ mele, căutaĭ să întâlnesc pe stăpâna mea.

Ea nu întârḑiă de a veni lângă mine, şi cu pieptul tresăltând de emoţiune :

— „Aĭ fost? mĕ întrebă ea.

— „Da ! rĕspunseĭ.

— 'Ţi-a dat ver un rĕspuns ?

— „Da, 'mĭ a ḑis sĕ vĕ spun că va sosi pe dată.

Cuvintele mele părură că maĭ liniştesc pe d-ra de la Basompierre.

— „Bine amice, şopti ea cu o voce blândă, îţĭ mulţumesc.

Şi încântătoarea fiinţă 'mĭ întinse mica sa mână.

Eŭ o luaĭ şi depuseĭ o lungă sărutare, creḑêndumĕ rĕsplătit cu aceasta, ca cu cea maĭ mare favóre.

In momentul acela uşa de la salonul cel mare se deschise cu sgomot, şi un om intră ca un fulger....

Acel om era Francisc de la Basompierre...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

XVI

Francisc de Basompierre

Aparițiunea sa fu atât de repede și de pe neașteptate în cât toate privirile se întoarse în spre partea aceea.

D-ra de la Basompierre, cum 'l vĕdu, repede asemenea uneĭ columbe care caută scăpare se refugiă la dênsul.

— „Scapă-mĕ Francisc, șopti ea, scapă-mĕ!...

— „Dar pentru D-ḑeu ḑise tînĕrul, nu te dispera, poate că lucrurile nu sunt atât de înaintate dupĕ cum creḑĭ... sĕ vedem...

— „Oh nu!... nu, urmă Blancha, contractul este gata... și vaĭ mie... căcĭ peste un moment voĭ fi sacrificată!...

Și nenorocita fiică a d-luĭ marquis de la Basompierre, începu a plênge cu suspine.

Marquisul de la Basompierre, atras fiind de acest incident, înaintă către acea grupă unde vedea pe fiica sa.

— „Ascultă domnule, ḑise el către Francisc, copila mea nu are trebuință de mentor... mĕ mir chiar, cum aĭ avut îndrăsneala sĕ te presintĭ aci nechemat?...

La aceste cuvinte Blancha tresări.

Tot orgoliul raseĭ sale apăru pe figura sa.

— „Ertare tată, ḑise ea cu putere, Francisc a fost chemat!...

— „Chemat și de cine?

— „De mine.

— „Și pentru ce aĭ păstrat misterul acesteĭ invitațiunĭ?...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „N'a fost nicĭ un mister tată...

— „Atunci ce 'nsemna cuvintele rostitĕ de tine?..

— „Inseamnă tată, că această căsătosie e fără voința mea... această unire mĕ înfrozește și scârbește. protestez în contra eĭ...

Marquisul tresări.

— „Te revolțĭ dar contra voințelor mele?

Blancha începu să plîngă.

— „Tată, tată, șopti ea cu o voce înecată de suspine, voĭ intra într'o monastire daca voeștĭ, dar nu voiŭ consimți nicĭ o dată la unirea ce mĕ silescĭ să o fac...

— „Dar ce este... ce s'a întâmplat? întrebă în acel moment un om arogant, și maĭ mult bĕtrîn, venind din salonul de cărți.

Francisc fixă pe acel om.

— „S'a 'ntêmplat, dise el, că d-ta, care porțĭ unul din cele maĭ marĭ nume ale Spanieĭ, d-ta în fine, baronul de Los Montes, eștĭ un miserabil!

La această insultă, toți ceĭ de prin prejur tresăriră.

Marquisul făcu un pas către nepotul sĕu, iar Blancha păru maĭ însuflețită.

— „Domnule, zise baronul, pentru că el era, și devenind palid, 'mĭ veĭ da compt pentru această insultă!...

— „Sunt gata! domnule Baron, rĕspunse Francisc.

— „Marquisul interveni să 'mpace lucrurile, dar cu toată stăruința sa, nicĭ unul dintr'înșiĭ nu voiaŭ să cedeze, și turbați de furie, apucară câte o sabie din panoplica Marquisuluĭ și eșiră cu iuțeală în grădină.

Toțĭ invitații se transportară dar acolo, și asistară la acest duel ciudat la lumina luneĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Francisc, spadasin de prima forță, ataca cu furie pe baron, care n'avea timpul de cât a para loviturile.

Toți așteptaŭ resultatul acestuĭ duel.

Victoria părea maĭ întêĭ în partea luĭ Francisc, dar îndată baronul făcu o întorsătură, și cu o lovitură care în scrimă se numește lovitura Italiană, despica pântecele juneluĭ om...

Francisc căḑu jos fără să scoată un țipĕt...

Nenorocitul era mort...

Baronul privi un moment acest cadavru, apoĭ cu sângele cel maĭ rece:

— „'Mĭ spăl mâinele, ḑise el, nu voiam să'l omor... el a căutat-o...

Acesta fu elogiul funebru al baronuluĭ pentru tînărul vicomte de la Basompierre...

XVII

Blancha de Basompieare

Blancha, care vĕḑuse acast resultat îngrozitor căḑuse jos fără cunoscință.

Când 'șĭ veni în simțirĭ se vĕḑu în camera sa, așeḑată în pat, iar la picioarele eĭ pe marquisul de le Basompierre.

— „Dumneḑeule! șopti ea privind cu ochiĭ rătăciți prin prejur, ce s'a 'ntâmplat cu mine?...

Tatăl atuncĭ căută să consoleze pe fiica sa.

Blancha însă, îșĭ reaminti pe dată de cele întâmplate.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Părintele meu, reluă ea, încăpățânarea ta a causat moartea nenorocitului meŭ vĕr.

Dumneḑeŭ să judece fapta ta...

Și dênsa ḑicênd aceste cuvinte, se sculă cu iuțeală în sus, și mai repede de cât fulgerul luă un mic pumnal după seminela.

— „Adio tată!.-.. șopti ea, adio!..

Și nenorocita junĕ străpunsă în inimă de cuțitul ce încă ținea în mână, căḑu jos moartă . . . . .

. . . . . .

Desperarea ce coprinsese pe nenorocitul marquis, fu atât de mare, în cât douĕ ḑile de la această ḑi de nefericire, isbit de un atac de apoplexie, muri neconsolat de greșala sa. . . . . .

. . . . . .

A treia ḑi, amêndouĕ cadavrele, al tatălŭĭ și al fiicei, fură înmormîntate în cavoul familiei.

— Eŭ plin de disperare de moartea d-reĭ de la Basompierre, pentru care, după cum 'ți am spus, aveam ceva maĭ mult de cât iubire, pentru care aveam un cult religios, un fel de veneraţiune, ca un nebun alergaĭ la o fântână, hotărât să 'mĭ curm ḑilele acolo.

In momentul însă când voiam să 'mĭ îndeplinesc fatala mea decisiune, fuĭ apucat de o mână.

Mĕ 'ntorseĭ repede, și mĕ găsiĭ faţă în faţa cu bĕtrânul Equier al nenorocitului vicomte de Basompierre.

— „Nefericitule, ḑise el ținându-mĕ încă cu mâna d'asupra prăpăstieĭ, ce voiaĭ să facĭ?

— „Veḑĭ bine, rĕspunseiŭ, vreaŭ să mor!..

— „Sĕ morĭ?... și pentru ce?..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „O iubeam! strigaiŭ, și ea a murit!...

— „Dar ce va face maica ta nenorocitule? reluă bĕtrînul, nu cugeți la durerea ce va simți această bĕtrînă când va afla de moartea ta?

Cuvintele bĕtrînuluĭ, mĕ făcură să tresar, și fără voe cugetaiŭ la grozava faptă ce eram să fac.

Căduĭ în genuchĭ și mulțumiĭ luĭ Dumneḑeu că nu mĕ lăsase să îndeplinesc această crimă, sigur fiind că moartea mea, era să fie și sfârșitul maiceĭ mele...

Apoĭ cu durerea în suflet, plecaĭ de acolo pentru a nu mĕ maĭ întoarce...

— Aŭ trecut de atuncĭ anĭ, urmă Richard și nicĭ o dată cine-va n'a aflat acest secret până acum.

D-ta eștĭ prima ființă care 'l cunoscĭ...

Și pentru că Eduard devenea visător:

— „Eștĭ încă hotărît a începe din capĕt? întrebă de o dată Richard.

— „Oh nu! făcu Eduard, dupĕ cele ce 'mĭ aĭ spus nu voĭ maĭ cuteza nicĭ o dată sĕ încerc a mĕ sinucide...

— „Înțeleg..... aĭ o mamă..... poate ver o soră iubită?...

Eduard tresărț.

— „Da, am o mamă aproape bĕtrînă, a cărei viață nenorocită este ținută de a mea și sunt sigur că ea ar muri de durere, când ar afla că mi s'a 'ntêmplat verĭ o nenorocire.

— „Nenorocitule, și voiaĭ!...

— „Oh! tacĭ, te rog, tacĭ!....

— „'Mĭ promițĭ că nu veĭ maĭ încerca?...

— „'Țĭ o jur! ..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

După acéste cuvinte Eduard mulțumi luĭ Richard că 'l scăpase de la o moarte sigură, apoĭ strângêndu-ĭ mâna plecă....

XVIII

Muma și fiul

In aceiașĭ ḑi chiar, Eduard se duse la muma sa.

Bĕtrîna, care se găsea în prada celeĭ maĭ marĭ neliniștĭ, alergă înaintea luĭ când îl vĕḑu.

— „Tu Eduard strigă ea, tu copilul meu!...

Și lacrămĭ de fericire licăriră în ochiĭ sĕĭ.

Apoĭ după un moment, când 'șĭ maĭ astâmpără emoțiunea.

— Dar unde aĭ fost până acum?

Eduard tresări la aceste cuvinte.

Ce putea el spune oare?

Sĕ spue că în nebunia sa, voíse să se sinucidă, și că dacă trăia, era numaĭ printr'o întêmplare fericită?

Oh nu, aceasta nu trebuia să scie mama sa nici o dată!...

— Am petrecut noaptea mamă, rĕspunse el cu tóte acestea, la un amic.

Bĕtrîna se mulțumi cu acest rĕspuns simplu, și nu maĭ vorbi nimic în privința aceasta.

Eduard încetul cu încetul 'șĭ luase vechiurile obiceiurĭ de june, ce le avusese înainte de a se căsători.

Adesea orĭ cu vioara în mână delecta pe autoarea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

ḑilelor sale prin partitiunĭ din opera, uitând tot de o daṭă și dênsul rana sufletuluĭ sĕŭ.

Ast-fel ce scurse ḑile și sĕptămânĭ întregĭ....

Intr'o frumoasă seară a luĭ August, Eduard ca de obiceiŭ, tocmaĭ cânta acea încântătoare bucată din Traviata, adio de plassato.

Muma sa se dusese la o prietenă și Eduard rĕmăsese singur.

Junele continua de a cânta, când uṣa se deschise și singura servitoare ce avea intră.

Eduard surprins prin sgomotul uṣeĭ întoarse capul către acea parte.

— Ce voeștĭ? întrebă el.

— Domnule. ḑise servitoarea, o femeĭă cere să vĕ vorbească.

La aceste cuvinte, Eduard fără să scie pentru ce tresări.

— O femeĭă?....

— Și ce voeṣte? ḑise el cu toate acestea.

— Nu știŭ, nu 'mĭ a spus.

— 'Ṭi a spus cel puṭin numele?

— Nu.

— Curios? se gândi Eduard.

Apoĭ după un minut.

— Introdu-o aci!

Servitoarea dispăru, și două minute după aceea, apăru aducênd pe misterioasa visitatoare...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

XIX

Eleonora

Persoana ce intră era îmbrăcată foarte simplu.

O roche de caşemir negru şi o pălărie neagră de paie complecta costumul său. Peste bordurile pălărieĭ avea un voal gros, care împedica d'a i se distinge bine trăsurile feţeĭ.

Din mersul său se vedea că face parte din lumea cea bună.

Eduard nu putu cunoaşte maĭ întêĭ această persoană, dar apoĭ când servitoarea se retrase, şi când necunoscuta 'şĭ dete voalul jos, trĕsări.

Persoana ce avea în faţa sa era acea nenorocită, care într'un moment de nebunie, 'şĭ uitase datoriile de soţie, şi se asvĕrlise în braţele depravaţiuneĭ.

Era soţia sa...

Era în fine Eleonora...

Emoţiunea luĭ însă nu ţinu mult, devenind îndată stăpân pe sine.

— Ce doriţĭ doamnă, -ntrebă el cu un glas rece şi curtenitor tot de o dată, şi cum vĕ numiţĭ ?...

Aceste cuvinte făcură o impresiune ciudată asupra juneĭ femeĭ.

Ea tresări şi deveni palidă.

— Eduard ! şopti ea, aşa dar mĕ asvêrli ?

— Nu înţeleg cuvêntul acesta doamnă, ce voiţĭ să ziceţĭ ?

— Voesc să zic că rĕsbunarea ta e prea crudă.....

Eduard dete din umerĭ.

— Da, reluă juna femeie, aĭ dreptate, am fost o

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

ticăloasă, cea mai de pe urmă miserabilă, dar când veĭ afla însă causa purtăreĭ mele, atunci sunt sigură Eduard că mĕ veĭ erta, și veĭ vedea cât eștĭ tu de greșit...

— Nu voĭ să aflu nimic doamnă... v'am spus, nu vĕ cunosc!...

— Eduard... strigă Eleonora în prada celeĭ maĭ marĭ durerĭ, Eduard nu mĕ aduce la disperare, căcĭ sunt capabilă să fac orĭ și ce, și atunci poate că te veĭ căi...

Disperarea ce citi Eduard în ochiĭ femeeĭ sale 'l făcură sĕ tresară.

— Prea bine doamnă, dise el, pentru că mĕ constrângĭ spune ce aĭ de spus!..

O tăcere de câte-va minutu urmă.

Eduard, care părea a nu da nicĭ o atenţiune la povestirea Eleonoreĭ, foiletând gravurile uneĭ ediţiunĭ de lux, în realitate era foarte atent.

Și nu perdea nicĭ un cuvênt.

„Sunt unica fiică a marquisuluĭ D'O, începu Eleonora.

Părintele meŭ avea un caracter ciudat de tot.

Muma mea Elvira, înaintea sa părea maĭ mult o sclavă de cât o soţie.

Ce ḑicea dênsa nu era nimic.

Cuvintele sale nu era considerată de loc de tiranul eĭ.

In zadar sărmana femee se plêngea, în zadar se ruga spre a înceta cu tirania luĭ.

El facea din contra și maĭ rĕŭ.

Aḑĭ așa, mâine așa, an cu an trecu și nimic nu se schimbă în îmbunătăţirea soarteĭ mumeĭ mele.“

In fine sĕrmana dupĕ ḑece anĭ de luptă continuă,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

'şĭ dete sfârşitul, Rĕmăseĭ orfană de mumă la etatatea de 6 anĭ.

La această crudă etate încă nu puteam simţi lipsa eĭ.

Dar vaĭ! dupĕ doĭ anĭ de ḑile începuĭ să cunosc un gol pe inima mea.

Tatăl începu tirania contra mea.

Adesea orĭ, când saloanele eraŭ pline de invitaţĭ, când melodiĭ dulcĭ rĕsuna, când în casa noastră domnea veselia, eŭ asemenea uneĭ vinovate marĭ, eram închisă 'ntr'o cameră întunecoasă.

In acele momente plĕngeam aducêndu'mĭ aminte de cuvintele de iubire ale sĕrmaneĭ mele mame.

Mâ întrebam adesea, care să fie causa acesteĭ rĕutăţĭ a tatăluĭ meu.

Dar nu puteam să 'mĭ daŭ nicĭ un rĕspuns.

Intr'o ḑi însă, găsiĭ într'un medalion o chĕrtiuţă

Acea chĕrtiuţă era o scrisnare de la mama.

O citiĭ.

Eeată ce era scris :

„Scumpă fiică, eartă pe mama ta, care singură te a făcut să suferĭ, dupĕ cum şi ea a suferit!...

„Sunt inocentă, dar tatăl tău crede că sunt culpabila, şi că tu nu eştĭ fiica luĭ!...

Atuncĭ 'mĭ putuĭ explica purtarea tatăluĭ meŭ, atuncĭ înţeleseĭ tirania luĭ faţă cu mine. .

— Incă treĭ anĭ se strecurară cu rapiditatea fulgeruluĭ continuă Eleonora dupĕ o pausă scurtă.

Intr'una din ḑile, tatăl meu mĕ vesti să mĕ îmbrac bine, ḑicêndu'mĭ că o persoană doreşte să mĕ vadă....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Eram veselă de această întêmplare.

De şi nu aveam maĭ mult ca 14 anĭ, cu toate acestea ardeam de dorinţa să vĕd şi să fiŭ vĕdută.

Simţul cochetărieĭ se deşteptă în mine din momentul în care tatăl meu mĕ anunţase să mĕ îmbrac,

O jumĕtate oră în urmă, eram în salonul de primire aşteptând cu impacienţă pe acea persoană.

In fine ea sosi.

Se numea Jacques Blereaux.

La pronunţarea acestuĭ nume, Eduard tresări ca dintr'un vis.

Eleonora însă, nu vĕdu această tresărire, şi urmă:

Jacques era tînĕr, maĭ mult un copil pot zice.

El ne salută.

— Eată-mĕ domnule, 'ĭ ḑise tatăl meu presentându-mĕ, este fiica mea!... viitoarea d-tale soţie...

— D-l Jack Blereaux, se adresă tatăl meu către mine.... viitorul tĕu soţ!...

Eu roşiĭ la aceste cuvinte.

Mărturisesc însă că eram veselă de această întêmplare, creḑêndu-mĕ scăpată pentru tot-d'auna de tirania ce suferisem...

Vaĭ! nu puteam crede că şi aceasta era să fie cea maĭ crudă!...

Nu puteam sĕ 'mĭ închipuesc căruĭ om m'a dat.

*
* *

— O lună de la această dată, eram D-na Blereax.

*
* *

— Chiar în noaptea cununieĭ, tatăl meu lovit de apoplexie muri...

*
* *

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Soţul meŭ părea că mĕ iubeşte.

Toate plăcerile, cele maĭ micĭ capriciurĭ, mi le îndeplinea...

Eram veselă, când mĕ gândeam că am găsit o fiinţă care să mĕ iubească.

In momentul acela aşĭ fi ucis pe orĭ-cine ar fi spus că soţul meu mĕ înşală.

N'aşĭ fi creḑut o calomnie ca aceasta.

— Vaĭ!... şi cu toate acestea el mĕ 'nşela în modul celŭ maĭ infam...

* * *

— Doĭ anĭ trecuse de la însoţirea noastră.

De cât-va timp începusem să observ că soţul meŭ devenise rece.

Spuseĭ această întêmplare la una din prietenele mele.

Ea mĕ învĕţă să 'l urmăresc.

Aşa şi făcui.

Intr'una din serĭ, pe când afară tuna şi fulgera, soţul meu plecă, ḑicêndu'mĭ că are o neapărată necesitate.

Mĕ făcui că cred.

El plecă.

Eŭ îl urmăriĭ la o oare-care distanţă.

De odată 'l vĕd că se opreşte în faţa uneĭ porţĭ.

Sună...

Un servitor 'ĭ deşchise.

Şi el intră....

Indată dupĕ ce dispăru în curtea acelĕĭ case, decisă a afla cine era acea persoană la care dĕnsul venise, sunaĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Acelaşĭ servitor 'mĭ deschise.

El era mirat vĕḑêndu-mĕ.

— „Ce voiţĭ d-nă? intrebă el.

Drept rĕspuns, 'ĭ puseĭ în mână un ludovic.

Această monedă avu un efect magic asupra luĭ.

El se înclină cu respect înaintea mea.

— „Ascultă, 'ĭ ḑiseĭ eŭ, dacă voescĭ să câştigĭ 20 ludoviciĭ, rĕspunde-mĭ la cea ce te voĭ întreba.

— Sunt gata, doamnă 'mĭ ḑise el.

— Cine şade aci?

— „Ce fel nu ştiţĭ?

— „De aşĭ fi ştiut nu te aşĭ fi întrebat! rĕspunseĭ cu nerăbdare.

— „Este casa Adelineĭ Patti, celebra cântăriţă de la operă.

— „Şi acea persoană, întrebaĭ eu din nou, care a intrat acum, cine este?

Servitorul surâse într'un mod misterios.

— „Este d-nul Iacques Bleraux, ḑise el.

— „Şi ce caută aci?

— „Este inamorat de d-na Adelina fu rĕspunsul servitoruluĭ.

Cu toată mărturisirea acestuia, şi cu toate că ceva 'mĭ spunea că aşa era, însă tot nu 'mĭ venea a crede că soţul meu să mĕ înşele.

— „Ascultă, ḑiseĭ diŭ nou către servitor, voind a mĕ asigura despre cele spuse de el, de mĕ veĭ introduce într'o cameră de unde voĭ putea vedea tot ce se petrece în acea a stăpâneĭ tale 'ţĭ voi da o sumă îndoită, şi ca să produc un maĭ mare efect asupra luĭ, 'ĭ dăduĭ o pungă în care se afla ca la patru-ḑecĭ ludoviciĭ.

Mâna servitoruluĭ se întinse cu lăcomie.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Bine d-nă, intraţi pe aci, 'mi ḑise el, descuind o uşă mică secretă, şi care dă în corpul cel mare al caselor.

De aci condusă tot de dânsul ajunseĭ într'o mică cameră, întunecoasă, şi care în faţa uşeĭ pe care intrasem, avea o alta cu geamuri.

Prin acea uşe cu geamuri se vedea venind o lumină.

— „Eată d-nă, 'mi ḑise servitorul, de aci puteţi vedea fără a fi vĕḑută.

Eu nicĭ nu auḑiĭ bine la aceste cuvinte, şi palpitând de emoţiune 'mi aruncaĭ ochiĭ în cea l'altă cameră pe geamul ce ne despărţea.

La lumina uneĭ lampi de alabastru ce era pe o masă, vĕḑuĭ un bărbat şi o femee ţinându-se strâns îmbrăţişaţi...

'I resunoscuĭ...

Bărbatul era soţul meu!....

Cât despre femee, de şi nu o cunosceam, dar înţeleseĭ că era Patti.

Acum eram convinsă de adevĕr.

Ultima 'ndoială 'mi era adeverită.

Soţul mĕ înşela.

Lacrimile mĕ podidiră la această vedere îngrozitoare...

*
* *

Dupĕ câte-va minute eram acasă.

O durere de cap începuse.

Urechile 'mi văjiaŭ.

Peptul îmi bătea cu furie.

Douĕ săptămânĭ am fost bolnavă în pat.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

In acest timp, Jacques eșea regulat în toate serile, găsind în tot d'auna câte un pretext.

Eŭ însă înțelegeam causa acestor dese lipsirĭ.

Era pentru a se duce la amanta sa... La Adelina.

* * *

Intr'o seară plecà fără să 'l maĭ věd.

* * *

Patru lunĭ trecuseră, și el nu maĭ veni.

* * *

Plecarea Adelineĭ la Madrid mĕ făcu să înțeleg că și dĕnsul trebuea să fie acolo.

* * *

In timpul acesta avurăm ocasia să ne întâlnim, și cum eŭ eram singură și nenorocită, primiiŭ cu bucurie să fiŭ femeea ta.

O jumĕtate an am fost cea maĭ fericită...

Dar de la această dată, nenorocirea veni din nou să mă prigonească.

Prin ce mijloc află Jacques de căsătoria mea, nu știu, dar ceea ce pot spune însă, este că a doua ḑi, el se presentă la mine în lipsa ta.

Rĕmăseĭ încremenită când 'l vĕḑuĭ.

'L rugaĭ să se depărteze.

'L implorai, spunêndu'ĭ că mĕ face cea maĭ nenorocită...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Dor nicĭ lacrimile, nicĭ amenințările mele n'avură nicĭ un efect asupra acestuĭ om de piatră...

El rĕmase contra voințeĭ mele, punêndu-mĕ în posițiune să 'l trec înaintea ta drept frate . . . .

. . . . . .

* * *

— Aḑĭ, când Jacques Bleraux e mort din causa unuĭ duel ce a avut cu unul din adoratoriĭ Adelineĭ când averea mea este jertfa unuĭ incendiu, viu a te ruga de ertare...

Viu să te rog să ierțĭ pe o nenorocită ca mine..

Sĕ o erțĭ. și în locul disprețuluĭ să 'ĭ redaĭ iubirea...

— Ațĭ finit în fine d-nă. această poveste? întrebă Eduard cu răceală.

Se părea că la toate Eleonora s'ar fi așteptat însă numaĭ la aceasta nu.

— Ce fel, Eduard, ḑise ea, și obrazul sĕŭ deveni de a paloare mortală, ce fel tot nu voescĭ a mé erta?..

— N'am de ce vĕ erta d-nă!... Nu mi-ațĭ făcut cel maĭ mic rĕu...

Nu vĕ cunosc!...

Eleonora scoase un țipăt de groază.

— Merit aceosta, ḑise ea, dar aĭ milă!...

Eduard dete din umerĭ cu nerăbdare.

— Vĕ conjur d-nă, ḑise el tot cu acelașĭ ton de răceală de maĭ nainte, isprăviți această comedie maĭ curând, căcĭ momentele mele sunt măsurate...

— Eștĭ prea crud Eduard!...

De nu voescĭ a mĕ erta, mĕ voĭ sinucide sub ochiĭ tĕĭ..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Eduard nu răspunse.

— Mĕ erţĭ sau nu? întrebă Eleonora, vĕdênd tăcerea acestuia, şi privirea eĭ era rugătoare, dicênd aceste cuvinte

— N'am pentru ce te erta d-na... nu 'mĭ aţĭ făcut nicĭ un rĕu.... Nu vĕ cunosc!...

— Acesta e cel din urmă al tĕŭ cuvânt? mai dise Eleonora.

Eduard facu din cap un gest afirmativ.

— Adio atuncĭ, Eduard!... adio.... Eartă-mĕ cel puţin acum!...

Şi nenorocita femea, mai repede de cât fulgerul, se aruncă pe fereastra ce era deschisă. . . . . .

. . . . . .

* * *

Un sfert de oră după aceea cadavrul Eleonoreĭ fu aridicat după trotuar de către însuşĭ Eduard.

— Sărmană femeă! dise el plecându-se către dânsa, — ai avut dreptate!... aĭ suferit în destul!... Sunt sigur că tu m'ai iubit!...

Şi o lacrimă alunecă din ochiĭ luĭ Eduard...

FINELE PARTEI A DOUA

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

PARTEA A TREIA

Enrieta de Loinguevillle

I CAPITOL

Balul Principeseĭ de Trubiscvoi

Saloanele din Palatul de pe Avenue de L'opera străluceau de lumină.

Principesa de Trubiscvoi da o serată mascată.

Măscĭ nenumĕrate furnicau prin saloane.

Intr'un colţ retras, pe o canapea se vedea o bĕtrână vrăjitoare căutând norocul în palma uneĭ tinere circăsiane; ceva maĭ departe o scoică enormă, spiona mersul unuĭ bandit Roman care era alăturĭ cu Caterina cea mare*)

In mijlocul salonuluĭ o mică Andalusă în pitoriscul costum al frumoaseĭ sale ţărĭ făcea pe negustoreasa de florĭ.

Să ne apropiăm de aceste grupe şi să ascultăm la conversaţiunea ce pare că 'ĭ animează.

— Intr'adevĕr d-nă principesă, ţicea acela ce purta costumul de bandit Roman, rĕsplata d-voastră a fost regească... vĕ mulţumesc... nu mĕ roşesc a spune că graţie d-voastre sunt scăpat de încurcătură.

*.) Vorbim de Impărăteasa Rusieĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Pentru D-ḑeu milord!... șopti abea auzibil acea pe care o numise principesă, și pe care cititorii noștrii cred că aŭ cunoscut'o că nu este alta de cât principesa de Trubiscvoi, tăceți din gură căci mĕ trădați!...

— Nu vĕ temeți d-nă, reluă banditul, nimenĭ nu poate ghici cine se ascunde sub aceste pompoase haine...

— Da, dar este maĭ bine să cauți a nu mĕ maĭ numi ast-fel, sir Robert...

Cel ce era îmbrăcat în costumul de Bandit ḑise:

— 'Mĭ recomandați mie atențiune d-nă, ḑice el, cu un surîs, dar d-voastră pentru ce nu o păstrați?

Principesa 'și muscă buzele.

— Ertare milord, ḑise ea, n'am voit..

Un moment de tăcere urmă.

— Așa dar ḑise de o dată principesa întrerupând tăcerea, 'ți aĭ ajuns la scop?

— Dupĕ cum știți...

— Și Enrieta?...

Beasconfield, pentru că el era persoana ce se ascundea sub acest costum, tresări.

— De atunci nu maĭ știu nimic...

— Dar despre contele de Loingueville?

— Din momentul în care 'ĭ am expediat acea scrisoare al căreĭ conținut îl știți, și prin care 'ĭ făceam cunoscut de întâlnirea ce avea fiica sa la Duval, earășĭ nu maĭ știu nimic...

— Să 'ți spun eŭ milord, ḑise principesa.

— D-voastră, d-nă, știți?... făcu sir Robert.

— Da, ḑise ea.

— Și ce anume?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Că chiar în ḍiua aceea comtele și comtesa de Loïngueville aŭ dispărut din Paris...

— Au dispărut din Paris ḍiceţĭ?...

— Da.

— Și unde s'au dus?

— Aceasta nu știu!...

— Curios lucru... cugetă sir Robert!...

In acel moment scoica ce era puţin maĭ departe și despre care am maĭ vorbit maĭ sus, se apropie de principesă neobservată de nimenĭ, ascultând la conversaţie.

Dar despre acel nerușinat Oscar Pontenief ce maĭ știĭ? întrebă de o dată principesa.

La aceste cuvinte, dacă ar fi fost un observator, de sigur că ar fi vĕḍut o mică tresărire la scoică, și ea făcu doĭ pașĭ înainte.

— Vĕ pot spune d-nă principesă, ḍise sir Robert, ca rĕspuns la ultimele cuvinte ale intervorbitoareĭ sale, că comtele nostru este pe deplin însănătoșit, și că a fost astă-ḍĭ vĕḍut la cursele de la Boulogne.

— Da?... făcu principesa cu tonul celeĭ maĭ marĭ indiferenţe.

— Oh Doamne, se auḍi șoptind din scoică, 'ţĭ mulţumesc că 'mĭ aĭ ascultat rugăciunea!...

In momentul acesta valeţiĭ începură să servească înghețata.

Scoica se perdu în mulţime, iar principesa congediând pe Englez, se apropiă de Andalusă.

— Frumoasa mea spaniolă, ḍise ea, te rog din suflet a arĕta complimentele mele frumoaseĭ comtese de Villa-Franca când o veĭ vedea.

Andalusiana tresări.

Majestatea sa imperială, rĕspunse ea după un mi-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

nut cu acelaşĭ ton ca al principeseĭ, este foarte graţioasă şi amica mea, principesa de Trubisc voĭ a avut dreptate când vorbea de bunătatea cea nemărginită ce caracterisează pe majestatea voastră...

Un surîs mândru se vĕdu apĕrând prin masca de catifea a principeseĭ, şi apropiindu-se de Andalusă.

— St!... nicĭ un cuvênt comtesă pentru D-ḑeu... de voiţĭ să jucaţi ver o intrigă comteluĭ de Baulieux să nu mĕ trădaţĭ, căcĭ şi eŭ vĕ voĭ respecta incognitul....

— Vĕ mulţumesc din suflet, d-nă principesă, ḑise comtesa de Villa-Franca, dar 'mĭ pomeniţĭ de colonelul... unde este?... ce costum poartă?..

— Vedeţĭ acea paiaţă înaltă cu o mulţime de panglicuţe şi clopoţeĭ de mânĭ şi de picioare?

— Da, vĕd...

— Este colonelul Baulieux...

— Nu maĭ spuneţĭ!..,

— Ca să vĕ convingeţĭ, cercaţĭ...

— Aveţĭ dreptate...

Şi frumoasa comtesă a căreia inimă era încă palpitândă după tînărul colonel se duse în spre paiaţă.

— Florĭ, florĭ! strigă comtesa cu o voce schimbată.

— Scump vinḑĭ aceste florĭ? întrebă paiaţa apropiându-se de andalusiană.

— Ce nu cum-va veĭ fi tu cumpĕrător?...

— Ţi se pare curios aceasta frumoasa mea?..

— Foarte curios, mucalitule!...

— Şi pentru ce?

— Pentru că aceea căreia trebuea să 'ĭ daĭ acesteflorĭ nu este aci...

Paiaţa tresări.

— Dar unde? întrebă el.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Este la Versailles!...

— Aşa dar tu faci şi pe ghicitoarea?

— Câte o dată, paiaţa mea...

— Aĭ putea să 'mĭ spuĭ tu atunci ceva din viaţa mea?...

— Să mĕ încerc, ḑise Andalusa, apoĭ apucênd mâna paiaţeĭ, şi dupĕ ce se uită un minut în liniile palmeĭ.

— Acea pe care o iubeştĭ ḑise ea, este o damă mare...

Paiaţa tresări din nou.

— Cum se numeşte? întrebă el,

— Se numeşte comtesa de Villa-Franca.

— Şi mĕ iubeşte ea? maĭ întrebă el.

La aceste cuvinte comtesa tresări, şi o parte din mască se desfăcu, lăsând pe paiaţă să cunoască trăsurile comteseĭ de Villa-Franca...

— Tu Elvira mea!.. şopti el beat de fericire.

— St!. carro mio! făcu comtesa, acum pentru că ne cunoaştem nu găsesc de loc că este de trebuinţă să ne ştie toată lumea...

Şi luând de braţ pe paiaţă, se perdură amândouĭ prin oceanul de măscĭ..

II.

Prediceea Vrăjitoareĭ

Ḑece ḑile trecuseră de la duelul luĭ sir Robert cu Oscar.

In acest timp nefericita Olga părea că sta pe jecerat.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Sĕrmana fiinţă, dupĕ cum am maĭ spus deja într'unul din capitolele precedente, ea de şi părăsită de logodnicul sĕŭ, nu încetase cu toate acestea a se gândi la dênsul.

Din acea ḑi cugetul eĭ era numaĭ la dênsul, rugându-se luĭ Dumneḑeu pentru viaţa luĭ...

Bătrâna sa Maruşca vĕḑênd schimbarea ce se operase pe obrazul Olgeĭ, fu de ideă d'a 'ĭ ḑice să meargă la conte spre a se interesa în secret de sănătatea luĭ....

Olga însă, care înainte de a fi amantă simţitoare era femeă, respinse cu putere această ideă.

Intr'adevĕr, mândria eĭ de femeă atinsă în amorul propriu, orgoliul eĭ de principesă nu 'ĭ permitea să facă ceea ce ḑisese bĕtrîna sa doică.

Se decisese maĭ bine a suferi în sine ca un martir de cât să alerge la asemenea mijloace.

Cu toate acestea ea slăbea pe fiie-ce ḑi ce trecea.

Principesa de Trubiscoi muma sa, începu a întra la gânduri vĕḑênd schimbarea sĕrmaneĭ sale fiice....

* * *

Intr'una din ḑile, Principesa avu o convorbire cu Olga în această privinţă.

Era o încântătoare ḑi de vară. Soarele era aproape de apusul luĭ, trimiţênd ultimile sale raze pe arbori ceĭ înalţĭ din Bois de Boulogne.

Principesa şi Olga, carĭ făceau plimbărĭ pe alea cea mare a frumoaseĭ pădurĭ, era ca de obiceĭ şi atuncĭ acolo.

Ele mergeaŭ amêndouĕ încet păstrând o tăcere adâncă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Una se gândea la Oscar, cea altă la resbunarea sa.

Când Olga scoase un suspin.

Principesa tresări.

— Dar ce aĭ tu? întrebă ea de o dată, nu cum-va eștĭ bolnavă... suferĭ?...

— Eŭ? o nu mamă.

— Nu Olga, tu mĕ înșelĭ... tu suferĭ!...

— Și dacă așĭ suferi?... făcu juna copilă cu un surîs trist, ce poțĭ să 'mĭ facĭ tu mamă?...

— Așa dar, nu m'am înșelat?...

Olga nu rĕspunse de astă dată, dar făcu din cap un gest, care însemna că așa este.

— Și causa acesteĭ suferințe, întrebă principesa din nou, care este?...

Olga tresări.

— Nu pot spune... Nu o cunosc!...

— O cunoc eŭ, fiica mea! ḑise principesa.

Este acel infam comte... acel miserabil care te-a părăsit în ajunul nunțiĭ...

— Oh mamă!... mamă nu 'l blestema te rog...

— Să nu 'l blestem, spui tu?... dar nu veḑĭ tu în ce stare te-a adus?....

— Nu este el de vină, ci eŭ saŭ maĭ bine inima mea!...

— Inima ta?... da aĭ dreptate, inima ta... tot ea te-a făcut să asiștĭ la duelul ce a avut cu lordul de Beaconsfield, tot din causă că inima ta este miloasă aĭ făcut această faptă pe care atât tu cât și doica ta 'mĭ ațĭ ascuns'o...

— Eartă-mĕ scumpă mamă... tu știĭ bine că până în acest moment nu 'țĭ am dat ocasie să te plângĭ de mine...

Și frumoasa Olga începu a suspina...

*
* *

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Această stare de lucruri nu putea să ţie mult.

Principesa femee abilă, 'i veni îndată în minte să dea o serbare, ţicênd că printr'aseasta va mai distra pe fiica sa.

Eată dar ce diplomaţie, de alt-fel nevinovată ascundea serata ce da principesa de Trubiscvoi.

* * *

Acum pentru că am spus acestea să ne întoarcem iarăşi la serată.

Aceea care avea costumul de vrăjitoare, căuta norocul în palma unei frumoase circasiene.

— Ce veţi tu în viaţa mea? întrebă circasiana.

— Vai, vai ţie! şopti vrăjitoarea cu aerul celei mai marî groaze, trecutul tĕu este înspăimântător,.... viitorul 'ţi va fi groaznic...

— Dar pentru D-ţeu ce spui tu?... Nu care cum-va te înşelî?,..

— Nicî de cum frumoasa mea, priveşte aceste linii curbe ce pleacă din palma ta.... veţi?

— Da.

— Ei bine, ele arată nenorocire inevitabilă...

Circasiana tresări.

Şi un oftat adânc scăpă din pieptul sĕu.

— Dumneţeule! şopti ea, ce va mai fi oare!... ce se va mai întêmpla după cele suferite.

— Veţi tu Enrieto, începu bĕtrâna vrăjitoare, veţi tu dunga asta, e moartea !...

Circasiana, vĕţêndu-se descoperită ast-fel tresări din nou.

La pronunţarea numelui sĕŭ însă, două măscî, o scoică despre care am mai auţit vorbindu-se, şi un

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

cneaz Rus, se apropiară, și cum circasiana era cu spatele la dânșiĭ, ascultară fie-care pe seama lor la cele ce urmează.

— Așa dar, ḑise de o dată Enrieta, pentru că ea era aceea care se ascundea sub acest costum, preḑicĭ că voĭ muri...

— Da, dacă se va întâmpla cele ce cred...

— Și ce creḑĭ ?...

— Tu înainte de a avea întâlnire cu acela ce a murit la Douval, eraĭ neconsolată de rănirea unuĭ amic intim...

Cneazul rus tresări la aceste cuvinte, scoica deveni maĭ atentă, și Enrieta se schimbă la faţă.

— De unde știĭ tu toate acestea? întrebă ea dupĕ un minut.

— Curioasă ce eștĭ, nu știĭ oare că în calitate de vrăjitoare mie mi se desvelesc de la sine, lucrurĭ supra naturale...

— Și dar ḑiceaĭ ?...

— Că dacă veĭ fi iubită de primul, veĭ trăi...

— Și dacă nu voĭ fi ?...

— Veĭ muri!... ḑise vrăjitoarea cu o voce surdă, ce făcu pe ceĭ treĭ auḑitorĭ să tresară.

— A ba, ḑise Enrieta cu un ton asigurător, el nu va ști nicĭ o dată de cele întêmplate... el dar mĕ va iubi!....

— Te înșelĭ, frumoasa mea mască, se auḑi atunciĭ o voce, 'ĭ voĭ spune eu luĭ Oscar Pontenief că Damicela de Longueville este o infamă trădătoare, și că nu maĭ este demnă de dênsul!...

Enrieta, scoica și vrăjitoarea tresăriră în treĭ moduri diferite la aceste cuvinte, și se uitară în direcţia de unde auḑise acea voce, dar nu vĕḑură pe ni-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

menī alt de cât pe Cneaz ce se depărtă ca un fulger de locul acela.

— Cine să fie această mască? se întreba Enrieta dusă pe gândurī.

— Dacă ar fi el! șopti scoica cu un suspin.

— Doamne, ḑise în sine și vrăjitoarea, fă ca acela să fie el, și atuncī buna copilă a stăpâneī mele va fi scăpată!...

III

Enrieta

Intr'adever, aceea care se ascundea sub costumul de circasiană nu era alta de cât mult încercata fiică a comteluī de Longueville.

Din acea ḑi de groaznică durere pentru dânsa, când căḑu fără simțiri pe cadavrul amantuluī sĕu, noī am scăpat-o din vedere.

Acum pentru că evenimentele ne-o trimite iarășī în cale, sĕ ne încercăm a spune pe scurt tot ce 'i se întêmplase din acea ḑi fatală și până în momentul când o întâlnim.

Venindu'șī în simțirī o jumĕtate orà dupĕ leșinul sĕu, ea maī întêī nu știu ce să creadă.

Creḑându-se jucăria ver unuī vis urît, se frecă la ochī.

Dar apoī, vĕḑênd cadavrul încă cald al luī Paol, 'șī reaminti de cele întêmplate, și șiroae de lacrimī ferbinți începură a curge din ochiī sĕī.

— Sĕrmanul meu Paoul. ḑise ea cu o voce plină de durere, sciaī tu ce te asceaptă când aī venit la

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

această întâlnire?... Credut-aĭ tu că veĭ muri atât de tânăr... atât de frumos!....

Și nenorocita sărută cadavrul amantuluĭ său de nenumărate orĭ.

*
* *

Cât timp șeḍu ea în această posițiune, nu putem ști, dar însă ceea ce putem spune este că era aproape de înserat când dênsa făcu o mișcare.

Și repede ca împinsă de cine-va.

— Dumneḍeule, ḍise ea, ce voĭ spune eu când voĭ fi întrebată de presența acestuĭ cadavru?...

„Ce voi ḍice?...

de sigur că mĕ vor acuza pe mine...

„Să mĕ acuze că 'l am ucis eŭ pe Paol al meu?... nebunie... nu se poate... nu știe eĭ cât 'l iubeam de mult?...

. Apoĭ după un minut în care spiritul său se maĭ liniști.

— Trebue cu toate acestea să 'l părăsesc aci de nu voesc a spune numele ucigaîuluĭ sĕŭ.

Și repede, ea se sculă sărutând pentru cea din urmă oară cadavrul amantuluĭ sĕŭ.

— „Adio Paole! șopti ea cu lăcrimĭ în ochĭ, adio...

Și dênsa eși în stradă pe poarta de din dos.

*
* *

— Tată!.... Tată, șopti ea cu lacrimĭ în ochĭ, durerea ce 'mĭ aĭ făcut tu este atât de mare, în cât dacă nu 'țĭ aș fi fiică te aș fi blestemat!...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Și nenorocita Enrieta mergea cu pașĭ repeḑĭ înnainte.

— Ce este dacă el era fiul doiceĭ mele, continuă ea dupĕ un minut, eram eŭ mulţumită cu dênsul ?... mĕ făcea el cea maĭ fericită dintre femeĭ ?...

Fericireĭ nu 'ĭ trebuesc bogăţiĭ!...

Și ea mergea înainte, fără să se oprească.

Instinctul duse paşiĭ sĕĭ către palatul părintesc.

Se opri la poartă însă O amintire crudă îĭ veni în minte.

— „Voĭ pune servitoriĭ palatuluĭ să te dea afară, când te veĭ presenta acasă", ḑisese tatăl sĕŭ.

— Doamne, Doamne! șopti ea cu lacrimĭ de disperare, ce mĕ voĭ face?... unde mĕ voĭ duce?...

Și nenorocita se așeḑă pe o lespede de piatră la poarta palatuluĭ...

* * *

Se 'ntêmplă ca în acea noapte să fie o furtună mare.

De și nu erau de cât 9 ceasurĭ din noapte, cu tóte acestea era atât de întunerec, par-că ar fi fost miezul nopţeĭ. Vîntul sufla cu putere producênd un șuerat asurḑitor. Tunetele și fulgerele cerului se disputaŭ între dênsele care să cadă maĭ întêĭ asupra pămêntuluĭ.

Dupĕ un minut, o ploae torenţială începu în fine să cadă. Nenorocita fată sta încă pe lespedă.

— Incepuse deja a simţi o răceală pe corp

Voia să se ducă să se adăpostească, dar însă unde?

In acest moment ochiĭ sĕĭ se ridica la castelul părintesc, și tresări vḕḑênd o lumină la o fereastră.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Eată fereastra odăi mumeĭ mele .,. şopti ea de o dată cu o voce tremurătoare, cine ştie... poate că plênge depărtarea mea!.... dacă aşĭ încerca sĕ mĕ duc!...

Dar în acel moment, vorbele conteluĭ răsunară eară în mintea eĭ:

— „De te veĭ presenta verĭ o dată, voĭ pune valeţi să te dea afară!...

Ea făcu decĭ doĭ paşĭ înapoĭ...

* * *

Un tunet îngrozitor, urmat de nn fulger, făcură pe nenorocita să uite de tot, voind să intre în palat.

Dar în acelaşĭ moment, umbra părinteluĭ sĕŭ ce se desemnă pe perdeaua de la fereastră, o facu să se retragă cu mult maĭ îngrozită ca de trăsnet.

— Vaĭ mie! şopti dênsa, sunt blestemata!.... sunt blestemată !...

Şi dânsa perdêndu'şĭ cunoştinţa, căḑu leşinată jos...

IV

Intre femeĭ perdute

Când se deşteptă din acest lenin, Enrieta se vĕḑu într'o casă necunoscută înconjurată de o mulţime de femeĭ care se uita la dênsa cu un interes plin de curiositate.

— Ce frumoasă este! ḑicea una.

— Sĕ vede şi inteligentă spunea alta.

— Dar cine să fie? adăoga a treia.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— O nenorocită ca și noĭ! îngână o a patra cu un ton de compătimire.

— Rĕmâe vorba între noĭ, începea cea d'întêĭ dar M-me Angot, în tot d'auna a știut să 'șĭ recruteze bine porumbițele.

— Pentru că a servit-o ocasiunile, rĕspunse a doua.

Ast-fel de cuvinte auḑi Enrieta la deșteptarea eĭ.

Ea maĭ întêĭ creḑêndu-se jucăria verĭ unuĭ vis rĕu făcu o mișcare, dar apoĭ convingêndu-se că nu doarme, și că ceea ce vede nu e un vis, ci realitate, se sculă de pe patul unde dormea.

— Unde mĕ aflu eu aci? întrebă ea.

Cele alte fete începură să râdă, privindu-se una pe alta.

— Știi soro, ḑise una, că ea pare a se arĕta nevinovată?

— Poate că e încă nevoe Margot, șopti cea d'a doua la urechea celeĭ d'întâĭ.

— Așĭ nu veḑĭ tu că ea se preface?...

In acel moment ușa se deschise și pe prag apĕru D-na Angot patroneasa.

— Ce este fata mea? întrebă ea apropiindu-se de Enrieta.

— Este ḑise ea cu iuțeală, că voesc să 'mĭ spuĭ unde mĕ găsesc...

M-me Angot tresări.

— Eeste foarte simplu, aci te afli la mine, fata mea...

— Nu este de ajuns, voesc să știu cum m'aĭ adus aci. reluă Enrieta neputênd să 'șĭ aminteasc㠄 de cele ce se întêmplase.

— Ușor copila mea.,. Aduțĭ aminte că erĭ noapte pe acea ploae torențială căḑuseșĭ fără simțirĭ pe pavaj...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Ah da!... 'mĭ aduc aminte, D-ḑeule... făcu Enrieta.

— Eŭ trecênd pe acolo, am vĕḑut ceva nemişcat pe trotoar... m'am apropiat şi am vĕḑut o femee leşinată... atuncĭ punêndu-te într'o trăsură te am adus aci...

— Şi care va fi rolul meu aci?...

— Uşor de tot,,.

— Pot să 'l cunosc?

— Tovarăşele d-tale ţi 'l vor face cunoscut...

Şi d-na Angot, ḑicênd aceste din urmă cuvinte, plecă pe uşa pe care venise...

*
* *

Chiar în acea ḑi Enrieta află tristul rol ce 'ĭ era reservat să joace în acea casă.

Află că se găsea într'o casă de prostituţie...

La aceasta veste, nenorocita 'ĭ trebui mult pentru a nu cădea jos.

Cum, ea fiiea comteluĭ de Longuevile, milionara să ajungă a 'şĭ câştiga pâinea vînḑêndu'şĭ trupul?...

Dar însă, ce trebuea să facă alt?

Unde avea ea să se ducă?

Cu ce era să trăiască?...

De voia să aibă pâine trebuea să rămâe...

Şi ea rĕmase...

*
* *

De şi prostituată cu toate acestea în consideraţie că ea făcea afacerĭ bune pentru casă, producênd sumĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

însemnate, căpătase oare carĭ privilegiurĭ de la d-na Angot...

Intre altele 'i se permisese și libera voe de a eși orĭ când va voi...

*
* *

In momentul când întâlnim pe Enrieta la serata principeseĭ de Trubiscvoi, dênsa venise pentru a maĭ respira aer curat, ḑicând în sine că masca de circasiană o va ascunde de minune, și că nimenĭ nu va bănui ce persoană se ascunde sub acel costum...

Am vĕḑut însă că printr'o întâmplare ciudată, ea a fost recunoscută de „vrăjitoare“ și cititoriĭ au asistat la conversaţiunea lor...

*
* *

Principesa de Trubiscvoi, șoptea ceva încet la urechea lordului Beasconfield, când acea ce purta costumul de scoică se apropiă încet.

— Mamă, ḑise ea cu o voce ca o șoptire la urechea principeseĭ, am să 'ţĭ spun ceva...

Principesa vĕḑênd aerul misterios cu care fură ḑise aceste cuvinte, concediă pe sir Robert, și luând braţul măsceĭ.

— Sĕ vedem, iubita mea fiică, ce voeștĭ?...

— Mamă! ḑise din nou Olga, pentru că cititoriĭ cred că au ghicit că ea era, Enrieta de Longueville e aci între noĭ...

Principesa tresări.

— Aide, ḑise ea, nu se poate... tu te înșelĭ..,

— Mamă, te asigur că nu mĕ înșel!...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Nu se poate!...
— Voescĭ o dovadă?...
— O aĭ dar?
— Da.
— Și care?
— Te poate asigura betrâna Marusca.
— Așa dar și ea știe?
— Da.

Princesa nu maĭ replică nimic la aceste cuvinte, ci ducêndu-se găsi pe bĕtrînă, și cercetând-o află că spusele fiiceĭ sale sunt adevĕrate, adică că Enrieta se află printre dânșiĭ...

La această veste, principesa nu se revoltă de loc, ci se mărgini numaĭ a anunța pe invitațĭ, că cum tocmaĭ sunase orele 12 din noapte, trebuiau să 'șĭ scoată măscile.

In fine, masca se scoase...

Căutară pe acea pentru care se făcuse aceasta, și nu o aflară pe nicăerĭ...

Enrieta nevoind a se face cunoscută, și audind ordinul principeseĭ, plecase....

V

O Naraţiune

Pe timpul când principesa era ocupată cu căutarea Enrieteĭ, sir Robert era delanat în conversațiune cu câte-va dame.

— Intr'adevĕr, milord, ḑicea comtesa de Villa-Franca cu un aer seducător, nu știu causa pentru ce sunteţĭ atât de indiferent cu dame.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— De sigur credința ce păstrează verĭ uneĭ mórte, replică o altă damă.

— Vĕ înșelațĭ doamnele mele, respunse sir Robert, nu credința ce păstrez ver uneĭ femeĭ, ci disprețul mĕ face a fi așa de rece.

— Și ce v'a putut face de a avea acel dispreț?

— Fapta uneĭ femeĭ pe care..

— Aĭ iubit-o?

— Eĭ, nu d-nă...

— Atuncĭ?

— Fapta uneĭ femeĭ cu care am fost în relațiĭ....

— Spuneți-ne dar și nouă această aventură.

— Aventură numeștĭ o pasiune, care era să mĕ coste viața?

— Fie și pasiune. Te rugĭm a ne povesti și nouă această întêmplare.

— Sĕ vĕ spun pentru că dorești să o aflațĭ, dar să știțĭ însă că nicĭ o ființă omenească n'a auḑit-o încă...

— Aceasta o spunețĭ pentru a ne recomanda tăcere?

— Poate.

— Fiĭ sigur de mine.

— Cât și despre mine... adăogă cea altă damă.

— Ascultați-mĕ dar, începu lordul de Beasconfield.

Eram de 18 anĭ. Aveam o avere fabuloasă rĕmasă de la părinților meĭ, și pe lângă aceasta primisem o educațiune care mĕ aridica peste publicul comun.

Nu vĕ vorbesc nicĭ de figura, nicĭ de spiritul meŭ, lumea găsea că nu'mĭ lipsea de loc.

Intr'o seară mĕ 'ntorceam de la o moșie pe care un amic al meu o ținea în arendă, în departare ca de 50 kilometri de Londra, locul meu natal.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Inoptase de tot, și un ciclon teribil începuse.

Când după vrĕ o 40 kilometri, valetul ce aveam cu mine pe capra trăsurii, se 'ntoarse, și 'mĭ ḑise cu un aer speriat:

— Domnule, o trăsură ce este înaintea noastră, a fost călcată de hoțĭ.

Ḑiseĭ să oprească caiĭ, și mĕ dăduĭ jos, luându-mĭ revolverul și pe feciorul meu, care avea și el o pușcă cu două focurĭ.

— Ne apropiarăm de o grupă de oamenĭ, carĭ se ocupau cu adevĕrat să prădeze o trăsură ce se afla la vrĕ o doĭ pași departe de a mea.

Valetul dădu două focurĭ, și treĭ inși căḑură.

Ceĭ alțĭ treĭ voiră să se repeadă asupra mea, dar trăgĕnd și eu, eĭ se făcură nevĕḑuțĭ.

Caiĭ trăsureĭ speriându-se de sgomotul armelor, o luară la fugă, și peste un minut trăsura peri din ochiĭ meĭ.

Mĕ întorseĭ cu feciorul meŭ gata a urma iar drumul; când o umbră se deslipi din dosul uneĭ tufe de mărăcinĭ și venind spre noĭ strigă.

— Pentru D-ḑeu, orĭ cine veț fi, nu mĕ lăsațĭ aci.

Umbra aceea era o femeă.

'I dedeĭ brațul și 'l ajutaĭ să se urce în trăsura mea.

Tremura de frică, și era maĭ leșinată.

Pe dînsa n'avea de cât o hăinuță, și o lână subțire pe cap.

— „Dumneḑeu te-a scos în calea mea! ḑise ea, ce eram să mĕ fac singură noaptea cu frica d'a fi descoperită de acea bandă blestemată.

— Dar cum te aŭ lăsat să fugĭ din trăsură, fiind-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

că presupuĭ că era trăsura d-tale acea?... o întrebaĭ eŭ.

— Cine era să mĕ lase să fug? ‹ise ea — dar îndată ce 'ĭ vĕdŭĭ venind spre mine, înţeleseĭ scopul lor, şi am sărit pe partea opusă. Trăsura mergea încet, căiĭ fiind ostenitĭ de aḑĭ de dimineaţă, fără să răsufle o oră măcar.

Glasul aceleĭ femeĭ avea un timbru aşa de dulce, şi de limpede, cu toată spaima ce o turmenta, în cât simţeam că 'mĭ rĕsună până în fundul sufletului.

— „Când ar fi şi frumoasă! cugetaĭ eu.

— Era într'adevĕr un înger, de oare-ce stând la cea d'întâĭ staţie pentru a rĕsufla caiĭ, rĕmăseĭ uimit vĕḑând'o la lumina fănarului ce 'l adusese căpitanul de poştă. Căpitanul ne făcu dificultăţĭ pentru cal într'o oră aşa de înaintată, dar ne oferi o cameră pentru noaptea aceea.

Ne deterăm jos.

— Ne-ar maĭ trebui încă o cameră, ḑiseĭ eu căpitanuluĭ, făcând alusie la mine, căcĭ nu puteam rămâne o noapte întreagă în aceaşĭ cameră cu o femeĭ streină.

— Cu neputinţă, 'mĭ respunse el, nu maĭ am decât una singură, în care sunt nevoit a mĕ mărgini cu nevasta şi cu copiiĭ.

Streina înţelese delicateţea purtăreĭ mele, şi 'mĭ făcu un semn prin care voia a 'mĭ ḑice: — Nu este nicĭ o nevoe de o a doua cameră.

Apoĭ după ce rămaserăm singurĭ:

— „Dar ce creḑĭ! îmĭ ḑise ea, că 'mĭ este aminte să dorm? Am dormit toată ḑiua pe drum, şi nu 'mĭ maĭ este somn. Dar aşĭ voi să mănânc de aşĭ găsi ceva pe aicĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Am eu cu ce vĕ servi! ḑiseĭ ducându-mé să 'mĭ chem servitorul.

— „Un moment, ḑise ea chemându-mĕ înapoĭ, mĕ iartă dacă 'ţĭ fac o întrebare indiscretă, dar aşĭ voi să ştiu cum te numeştĭ.

Mĕ creḑuĭ atins de maniera întrebăreĭ sale, dar în fine îĭ spuseĭ numele meŭ.

— „Eştĭ nobil? mĕ maĭ întrebă ea.

'Mĭ venea să o strâng de gât.

— „Sunt lord! rĕspunseĭ cu toate acestea.

Ea clătină din cap cu un surîs.

— D-ḑeul meu, ce foame 'mĭ este! ḑise ea dupĕ o pausă scurtă.

— „La rândul meu doamnă, ḑiseĭ eŭ, doresc să ştiu cu cine am onoare.

Ea se uită lung la mine, apoĭ luând un surîs cochet.

— „Doreştĭ să ştiĭ cum mĕ numesc?

— „Este cea maĭ mare dorinţă pentru cine te vede şi nu te cunoaşte.

— „Bine, mĕ numesc Beatrice, şi nimic maĭ mult.

— Drace, ḑiseĭ eŭ, iar te-aĭ împeliţat cu fiinţa uneĭ femeĭ frumoase, ca să torturezĭ omenirea.

Mulţumiĭ patricianeĭ mele, că consimţise să 'mĭ spue acel nume, şi eşiĭ.

Cincĭ spre ḑece minute în urmă feciorul meu intră aducênd pe o tavă mare, două bulioane calde, un jambon, o terină de ficat, un cester şi două butelii de viu, din care una era de Madera, iar alta de Bordeaux.

Dupĕ ce mâncarăm, Beatrice căută ceva în posunarul eĭ. Urmam cu ochiĭ toate mişcările sale.

De o dată vĕḑ că scoate un mic potmonée legat cu aur.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Cât costă? întrebă ea pe feciorul meu, care venise să ia tava cu rămășițele cinei noastre.

— „Ce voițĭ să ziceți d-nă? întrebaĭ eŭ.

— „Voĭ să plătesc ce am mâncat! rĕsuunse ea.

— Aț ĭ crezut poate că suntem în vr'o locandă.

— Atunci e din mica d-voastră provizie de drum.

— Și ast-fel fiind, m'aĭ crezut că sunt om de a primi plata pentru micul serviciu ce am putut să vĕ fac ?...

— „Dar bine... ce sunteți d-voastră dator ?...

— „D-na mea, ziseĭ eŭ, mĕ insultĭ, și nu cred că o faceți din cuget.

— „Dacă este ast-fel!... Dar într'adevĕr ce or ă să fie? Poate voesc a te retrage, eu voĭ sta să citesc.

— „Și eu să te privesc rĕspunseĭ cu curagiu.

— Pe mine? zise ea cu o aparență de mirare.

— „Da.

— 'Țĭ am plăcut dar?

— „Eștĭ atât de frumoasă!...

— „'Țĭ mulțumesc!

— „De unde veneaĭ, când v'am întâlnit? am uitat a vĕ întreba.

— „Veneam de la o moșie.

— „Și vĕ duceațĭ la Londra.

— „Da. Era să mă duc din Maĭ, dar am suferit până maĭ de ună-dĭ, și asta m'a făcut să 'ntârziĭ până acum. Ce maĭ știĭ din Londra?

— „Că este tot plin de streinĭ proscrișĭ.

— „Așa 'mĭ scrie și mie dumnealuĭ.

— „Sunteți măritată?

— „Da, dar dumnealuĭ este la Paris pentru cautarea sănătățiĭ.

— „Și vĕ este locuința în Londra?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Pentru ce această curiositate?

— „Pentru că...

— Nu sciam ce motive sa 'ĭ arĕt. Pe de o parte îmĭ plăcea la nebunie, când priveam aceĭ doĭ ochĭ negri, deșteptĭ tot-d'auna de o cochetărie omorâtoare, acea față palidă, care 'mĭ rechema lumina luneĭ, și acele sprâncene dese și creță carĭ se încruntau cu grație de câte orĭ deschidea gura sĕ vorbească, dar când vedeam aerul eĭ cel măreț, tonul cel aristocratic cu care se exprima, nu aveam cel maĭ mic curagiu sĕ părăsesc peste cuviința în care mĕ ținea respectul.

Cugetam încă la rĕspunsul ce mĕ credeam datŏr să dau la ultima eĭ întrebare, când înțelegênd încurcătura în care mĕ aflam:

— „Eștĭ însurat? mĕ întrebă ea.

— „Nu, doamna mea.

— „N'aĭ fost nicĭ o dată?

— „Nicĭ o dată.

— „Cu toate acestea..

— Ți se par așa de bĕtrân?

— „Ba nu, dar zĕu bine aĭ făcut de nu te-aĭ însurat!...

— „Și ce rĕu era să fac dacă mĕ însuram?

— „Eraĭ să facĭ o ființă nefericită.

— Nu cred, că dacă m'ar fi ajutat soarta să nemeresc o soție, care să posede măcar o parte din calitățile d-voastre, așĭ putea fi atât de ingrat, în cât să fac nefericirea unuĭ asemenea înger!

Beatrice clătină ușor din cap și suspină.

— Ce lingușitorĭ suntețĭ toțĭ bărbații fără escepțiune, și cât de falșĭ vĕ găsește cine-va în urmă. ḑise ea după un minut.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Hm!... 'mĭ ḑiseĭ în mine, e păţită beata femeă. Eată o ocasiune favorabilă.

Cel ce se plînge de nedreptatea altuia are nevoe de rĕsbunare, şi nu poate refuza ajutorul care 'ĭ vine în genuchĭ a o servi.

'Mĭ întinseĭ dar laţurile.

— „Aĭ dreptate doamna mea, să cugeţĭ ast-fel despre bărbaţĭ — 'ĭ ḑiseĭ eu — dacă voiţĭ a mĕ crede, eu sunt prea nefericit că nu m'am născut femeă. — Uneĭ femeĭ tot i s'ar putea erta o mică rătăcire, femeile sunt aşa de slabe şi suferă aşa de multe nedreptăţĭ din partea bărbaţilor, şi chĭar din partea societăţeĭ... Dar un bărbat, maĭ ales când posedă un tesaur de frumuseţe, de graţie, de merite, fără nume, în persoana soţieĭ sale, să maĭ cugete că ar maĭ exista verĭ o altă femeă în lume, ar fi o crimă, o nelegiuire, o monstruositate...

— „Veḑĭ ce bine vorbeştĭ rĕspunse ea, mĕ revolt tot-d'auna când aud pe alţiĭ vorbind cu atâta eloquenţă nesărată în favoarea sexuluĭ lor, par'că ar fi eĭ totul în lumea asta, şi femeile n'ar fi lăsate de Dumneḑeu, de cât pentru plăcerile lor.

— „Eu n'aşĭ crede pe cine-va cu mintea destul de sănătoasă care să cugete ast-fel.

— „Cu toate astea aşa cugetă maĭ toţĭ, de oare-ce 'mĭ facĭ multă plăcere, când te vĕḑ judecând aşa de drept, şi veḑĭ lucrurile cum sunt.

— „Am observat adesea un ce curios, care se întêmplă în lume, respunseĭ eu, am vĕḑut că maĭ în tot d'auna femeile cele virtuoase, cele frumoase, au avut parte de bărbaţĭ rĕĭ şi infidelĭ, pe când femeile echivoce au parte de bărbaţĭ bunĭ, care le fac totul dupĕ placul lor.. Nu ştiu ce să atribuesc la această

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

anomalie, dar este ceva care te face sceptic, pesimist când știi că această e tristă condițiune pentru a putea cine-va reuși mai bine.

— „Cunosc mai multe exemple de felul acesta ḑise Beatrice, se vede că așa este creată lumea, și învățații noștrii care se ocupă cu descoperirea mijloacelor de a călători în aer, neîngrijesc adesea tot ce este mai esențial pentru fericirea omului... dar simt că mĕ doare capul, 'mi e cald...

— „De ce nu 'ți apropii scaunul de fereastră... eŭ o voĭ deschide.

— „Așa mĕ găteam să fac și eu, ḑise Beatrice, sculându-se a lene, și făcêndu-mĕ să vĕd cel mai mic și mai frumos picioruș, care termina o pulpă plină și rotundă, d'asupra căruia ciorapul strălucea de albeță neîntreruptă de nicĭ o încrețitură.

— „Este o plăcere să privească natura cine-va alăturĭ cu d-ta, pe când afară pasĕrile ciripesc par'că ar voĭ să spună ce se petrece în sufletul cui-va.

— „Șezĭ și d-ta, e loc destul — ḑise ea uitându-se la mâna sa, cu un surîs ce se rĕspândea pe toată fața eĭ.

Alăturaĭ și eŭ scaunul de al sĕŭ.

— „Nu te trage ușa de la spate? întrebaĭ.

— „Fiĭ așa de bun de adu'mĭ haina, e colo pe pat.

— Credeam că mi l'a furat hoțiĭ și pe ăsta, adăogă ea scoțând din buzunarul haineĭ o cutiuță cu bomboane din care începu să mănânce cu o lăcomie copilărească.

Apoĭ întinḑênd mâna eĭ spre mine.

— „Eațĭ și d-ta partea, ḑise ea fără a 'șĭ ridica ochiĭ să mĕ vaḑă.

De o dată bomboanele 'ĭ căzură din mână, plecă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

capul pe umerĭ. puse batista la ochĭ și începu să plângă.

— „Ce aveți? întrebaĭ eŭ îngrijat.

Dar ea nu 'mĭ rĕspunse ci plîngea necontenit.

A plîns ast-fel poate o jumĕtate de orâ. In tot timpul acesta eu nu încetaĭ a 'ĭ da toate îngrijirile, spre a 'ĭ aduce oare-care adjutor, dar nicĭ sărurile ce făceam să respire, nicĭ stropirea cu apă rece, n'avurĕ nicĭ un efect, mĕ mulțumiĭ a mângăea una din mâinele sale, pe care 'mĭ o părăsise fără nicĭ o rezervă, și a o încălzi cu suflarea mea, fiind-că mi se păruse rece ca ghiața.

Țineam încă acea mână mică și albă, fragedă și delicată, când dupĕ ce 'ĭ trecu plînsul, și vĕḑu ce făceam mâineĭ sale:

— „Destul 'mĭ ḑise, — ține pe asta — veḑĭ ce rece este?

Luaĭ mâna ce întinsese spre mine și urmaĭ cu asta ca și cu cea d'întâĭ. Dupĕ verĭ o douĕ minute ceru să se scoale, 'ĭ ajutaĭ să se aridice de pe scaun, voi să bea apă, o întrebaĭ de voește să ea și dulceață, nu refusă, apoĭ se îndreptă spre pat. șeḑu, și punênd o mână pe fruntea eĭ:

— „Am plîns mult? mĕ întrebă ea.

— „Cam mult! dar cine știe dacă nu făceaĭ maĭ rĕu dacă nu plîngeaĭ.

— Nu cred!... simt o durere de cap și o ameteală.

Alergaĭ îndată la dânsa. șezuĭ lângă ea, și voind să 'ĭ susțin capul, ce 'ĭ cădea într'o parte, ea și 'l resemă pe umărul meu, ast-fel în cât buzele eĭ erau maĭ lipite de ale mele.

Cu toate acestea ochiĭ eĭ eraŭ închișĭ. Unul din brațele sale atârna la coapsa eĭ, cel l'alt se nevoia

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

să-şĭ desfacă cingătoarea corsetuluĭ. 'Ĭ preveniĭ dorinţele şi simţi peptul eĭ bătându-se ast-fel în cât mĕ făcea să mĕ îngrijesc, sînul 'ĭ ardea, pe când mănile eraŭ îngheţate.

— „Ce să aibă mĕ întrebaĭ eu. Fiva oare ver o suvenire de infidelitate din partea soţuluĭ sĕu? ea esprimat foarte categoric, de şi prin alusiune când mi-a ḑis că bine am făcut de nu m'am însurat de oare ce aş fi făcut o fiinţă nefericită, apoĭ adăogă că bărbaţiĭ sunt falşĭ, şi nu 'mĭ mai aduc aminte de maĭ sus de felul acesta.

Cu toate acestea rĕul nu se maĭ alina de loc, o vedeam bine cât suferea şi nu 'mĭ venea să o părăsesc într'un loc unde nu poate să păsească nicĭ un ajutor medical sau practic macar.

— „Ascultă-mĕ doamnă... voĭ să ḑic.

— „Oh nu !, nu Beatrice, ḑi'mĭ Beatrice, murmură ea fără aşĭ deschide ochiĭ.

— „Eĭ bine Beatrice, dă-mĭ voe să fiu pentru d-ta o femeă din casă, consideră starea în care te aflĭ şi nu te strimtora de mine. Spune-mĭ ce voeştĭ. Când 'ţ a maĭ venit acest rĕŭ ce aĭ făcut? Ce lucru aĭ întrebuinţat ca să te întremeḑĭ? Vorbeşte-mĭ ca la un frate să ştiu ce să fac, de oare ce nu pot să te las în stare asta. Zicând aceste vorbe, când mĕ aflam însă sărutându-ĭ capul cu măna, şi cu buzele apropiate de ale eĭ, eram aşa de inspirat de un sentiment de milă, în cât mărturisesc în toată conştiinţa mea, că fără să cuget la o ideă culpabilă în momentul acela, începuĭ să sărut de maĭ multe orĭ acele buze ca focul de roşie şi înflăcărată.

De o dată simţiĭ braţul Beatrice înconjurându-mĭ gâtul cu o strînsoare convulsivă, apoĭ 'mĭ dete o sin-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

gură sărutare, pe care ea a semnat'o cu o mică urmă de sînge, și în fine deschiḑênd ochiĭ ceĭ marĭ și negriĭ ca douĕ nopţĭ din primă-vară edenuluĭ 'mĭ întoarse capul cu mănile sale spre dĕnsa, și 'mĭ ḑise cu glasul cel maĭ plăcut al voluptateĭ.

— „Așa că nu mĕ cunoștĭ?

— Știĭ bine că de te cunoșteam, nu era să-ţĭ ascund,

— „Nicĭ să cercĭ a mĕ cunoaște ver odată.

— „Ce copilărie staĭ de vorbeștĭ.

— „Indată ce veĭ ajunge la Londra cată să-mĭ fac pregătirile de plecare.

— „Unde voeștĭ să te ducĭ

— „La Paris.

— „La Paris?

— „Da.

— „Și pentru ce?

— „Sunt nevoită

— „Soţul d-tale o pretinde?

— „Da.

— „Te voĭ însoți și eu.

— „Nicĭ să cugeţĭ.

— „Eștĭ fără sufiet !.:. într'adevĕr...

— „Oh nu, uită că maĭ vĕḑut.

— „Dacă aș putea, acum e prea tărziŭ.

— „Este încă timp, abea se face ḑiuă — ḑise e cu un surîs batjocoritor.

— Era adevĕrat. Se lumina de ḑiuă și eu nu observasem încă. Cugetam la o păcătoasă ideă de a o lasa acolo singură ca să-mĭ resbun de cruzimea eĭ, cănd căpitanul intră sĕ ne înștiinţeze că trăsura cu patru roibĭ care scapase în ajun, se întorsese ca să întrebe dacă acea pe care o căuta era acolo.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Cercaĭ să maĭ ḑic vr'o două vorbe, fu în deşert. Ea se ocupa de pregătirile eĭ, şi nu avea timp nicĭ ca să-mĭ respunḑă, dar în momentul când era să se urce în trăsura eĭ, vĕḑuĭ ca un fel de carte de visită care-ĭ pică din masă. Alergaĭ îndată şi o ridicaĭ de jos, când şi aud din biciul visitiuluĭ eĭ plesnind şi într'o clipă trăsura se făcu nevĕḑută din ochiĭ meĭ.

— Remăind singur, 'mĭ aruncaĭ ochiĭ asupra aceleĭ carte şi citiĭ aceste vorbe scrise cu creionul.

— „Duminica viitoare la balul mascat din sala L., domino negru cu albastru.

De desupt era iniţiala „B“

VI

Urmarea naraţiuneĭ luĭ Sir Robert

După un miuut sir Robert îucepu din nou.

— A patra ḑi după sosirea mea la Londra era Duminică. Pe la 10 ore seara mĕ duseĭ la balul mascat, de care era vorba. O oră în urmĕ întâlniĭ într'adevĕr pe dominul cel negru garnisit cn albastru, dar era la braţ cu alta mască, O damă care avea un domino alb simplu de matasă. Mĕ apropiaĭ de dominul cel negru şi mĕ făcuĭ cunoscut prin carte de recunoştere, fiind şi eu mascat.

Dominul meu, se întoarse către acea ce-l însoţea, şi şopti ceva la ureche, aceasta 'şĭ preumblă ochiĭ prin sală, ḑărind într'un colţ puţin depărtat un june care nu lua ochiĭ de la dĕnşiĭ 'i făcu semn şi el veni lângă noĭ. Dominul cel alb se sculă atunciĭ, şi luând

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

braţul junelui se depărta cu el în mulţimea măscilor.

Atunci deteĭ şi eu braţul meu dominului negru şi făcui asemenea.

— Toată seară acea, sau mai bine toată noaptea cât ţinu balul, am petrecut într'o răpire de mulţumire. Vorbe dulci. strînsori de mână, sărutări pe după cortina ferestreĭ lângă care şedeau, iată cu ce semănaserăm raiul, în care ne conducea amorul. Era patru ore, când amica eĭ veni să o caute. Ea se sculă să plece.

— „Când ne mai vedem o întrebai suspinând.

— „Nu ştiŭ, peste treĭ ḑile plec.

— „Earăşĭ ?

— „Ce fel iarăşĭ... dar n'am plecat încă...

— „N'aĭ părăsit această ideă ?

— „Este cu neputinţă cea ce ḑicĭ.

— „Aşa dar, peste treĭ ḑile să arunc doliu pe cea maĭ frumoasă semuire din viaţa mea ?

— Ea dete din umerî.

— „Unde-şeḑĭ? mĕ întreba ea după o pausă scurtă.

— „Pentru ce voeştĭ sá aflĭ locuinţa mea ?

— „Pentru că poate să maĭ găsesc timp de a te maĭ vedea.

— „Aĭ voi dar să mĕ maĭ veḑĭ ? Nu 'ţi displac prin urmare după cum m'aĭ făcut să cred ?

— „Din contra simt multă plăcere când mĕ aflu cu d-ta, dar aĭ un caracter curios,..

Nu poţĭ să înţelegĭ amorul fără să iubeştĭ !...

Am rĕmas încremenit. Nu ştiam cum să respund la aceste cuvinte extravagante

Dacă aş fi avut în acel moment luciditatea spiritului de acum, 'ĭ aş fi rĕspuns îndată.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Cine v'a încredințat că vĕ iuvesc, și de când vorbele unuĭ om pot fi luate adliteram, lumea e prea veche pentru cà să creadă numaĭ în vorbe, și nu e de ajuns un cuvănt și o marcă puse pe o monetă oarecare, dacă nu se va proba metalul ce singur o garantează prin valoarea ce i se dă.

Aș fi putut să-ĭ respund maĭ multe, dar când inima e chemată se joace în rol, spiritul remăne tot d'auna în culise....

Trecuse ḑile fără să maĭ o vĕd. In acest interval am căutat'o în desert atît la bal cât și la teatru, pe strade, pretutindenĭ unde credeam că aș fi întâlnit'o. O credeam plecată, când într'o seară întorcăndumĕ acasă, valetu 'mĭ aduse un bilet.

O deschiseĭ, și citiĭ aceste cuvinte:

„Așteaptă-mĕ ăstă seară între zece și un-spre-ḑece „B".

Eram decis să fug d'acasă, dar stătuĭ să cuget dacă făceam bine așa, când auḑiĭ o trăsură oprindu-se la poartă. Simțiĭ inima svăcnind în piept. Nu maĭ era timp de a mĕ îndoi, peste un moment Beatrice era în camera mea.

Cât de frumoasă era în rochia sea de catifea neagră, în cladarie bruxelilor sale, în bucleleĭ negre carĭ undulaŭ pe umerĭ ei albĭ ca crinul,

Ce parfum se respăndea împrejurul eĭ. Ce farmec era în căutătura ochilor și în surîsul sĕu care radia pe figura sa, ca o lumină împrumutată din paradisu amoruluĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Mănia 'mĭ fu uitată.

Fericirea mea 'şĭ ţinu cuvêntul fără să mĭ treacă prin minte, şi veni să mĕ aclame pentru a treia oară ca pe alesul sĕu favorit...

Toate sunt adevĕrate in lumea asta.

Singurul rĕu este numaĭ că nimic nu ţine mult.

Lumea este un adevĕrat paradis, dar defectul organismuluĭ nostru este că ne place să măsurăm fericirea cu măsura nemurireĭ, pentru că de şi ne vine din cer în scurtele ei intervale, durata eĭ însă cată să sufere aci jos, legile peritoare şi variabile la carĭ suntem supuşĭ.

„Am trăit, am vĕdut, am simţit.. dar aşĭ voi să maĭ trăesc... să maĭ vĕd, să maĭ simt..

Despre ḑiuă Beatrice mĕ strânse de mănă.

— „Am abuzat de timpul meu, ḑise ea — venisem pentru un moment să-mĭ iaŭ ḑiua bună de la D-ta, căcĭ astă-ḑĭ e ḑiua plecăreĭ mele.

Aşa dar, pentru cea din urmă oră, uita că maĭ cunoscut.

„Ea 'mĭ dete o sărutare şi peri din ochiĭ meĭ ca o nălucă.

N'avuĭ timpul măcar să ḑic o vorbă...

VII

Sfărşitul povestireĭ lorduluĭ Beaconsfield

— Trecuse o lună de la depărtare noastră, continuă sir Robert după un moment de tăcere.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Era prin Martie.

Mĕ dusesem în pădure să culeg florĭ.

Eram trist.

N'aveam nicĭ o suvenire, saŭ nu voiam să am nicĭ una.

Câte o dată imagina Beatriceĭ, trecea ca o umbră fugitivă prin memoria mea, dar îndată aducându-mĭ aminte de acel caracter extravagant și absurd, care excludea cu atâta naivitate stranie, iubirea din amor mĕ revoltam în contra sea, și o alungam din mintea mea.

Mĕ ocupam încă cu formarea buchetuluĭ meu, când auḑiĭ fâșietul uneĭ rochĭ de mătase care se apropia pe la spatele meu ; eram indeferent cu toate acestea, în cât nicĭ că mĕ întorseĭ să vĕd cine era, dar maĭ în acelaș minut, simțiĭ vĕrful uneĭ umbreluțe atingându-mĭ umerul.

„Atuncĭ întorseĭ capul să vĕd cine mĕ atinsese ast-fel.

Umbreluța masca figura aceleia pe care voiam să o vĕd, și ea o ținea într'adins ast-fel ca să se ascundă de mine.

„Făcuĭ a doua, a treia, încercare spre a reuși dar fu în deșert.

Era să mĕ las din încercările mele, când ea descoperindu-se începu să rîḑă cu hohote.

— Era Beatrice.

— „Te aĭ întors așa de curând de la Paris, o întrebaĭ eŭ cu mirare.

— „Ah... nicĭ că m'am dus. Idea doctorilor a fost să maĭ aștept încă două lunĭ, eu am făcut cea ce eĭ m'aŭ învățat. Acum cred că voĭ face Paștele aci, și pe urmă...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Și pe urmă?

— „Pe urmă vêntul va sufla spre Paris... dar ce făceaĭ acolo? adăoga ea după o pausă scurtă.

— „Culegeam aceste floricele.

— „Sunt destinate cuĭ-va?

— „Da! rĕspunseĭ surîdând.

— „Atuncĭ culege și pentru mine vre-o căte-va.

— „E de prisos, poțĭ să ie eĭ pe astea.

— „Spunea-ĭ că sunt destinate?

— „Voeam să te cerc...

— „Aĭ dreptate, uitasem...

— „Ce satanică ființă! cugetaĭ eu atuncĭ.

— „Să-țĭ ofer brațul pentru un minut, ḑiseĭ poate voeștĭ să te plimbĭ.

— „Ba nu! aci nu suntem mascațĭ, dar fiind că e o ḑi așa de frumoasă, un aer așa de dulce, un strigăt așa de amoros în toată natura, 'mĭ veni o ideiă.

— „Ce ideă?

— „Câte ore sunt acum?

— „Două fără ḑece minute.

— „Avem timp.

— Ce este de făcut?

— „Să luăm cămpia, singurităteа...

— „Și pe urmă să-mĭ ḑic că plecĭ la Paris respunseĭ și eŭ să url de dorul D-tale ca un căine pe care 'l lasă stăpĕnul singur acasă.

— „Știĭ că eștĭ plăcut! ḑise ea cu cochităriе crudă.

— „Știĭ ce, urmă ea, de aĭ aminte să urmeḑĭ tot așa 'țĭ declar că nu pot.

— Și ce 'țĭ lipsește de vorbeștĭ ast-fel? 'mĭ ḑise ea. Te creḑĭ nefericit cu mine. pentru că voesc să te deprind a gusta o fericire fără suspine și lacrămĭ — Acestea sunt carĭ fac farmecul amoruluĭ D-voastre.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Și crezi că am vărsat mai multe lacrimi astfel după cum te porți cu mine ?.

— „Ți am refuzat ceva ?

— „Mulțumesc. Dar ce am înțeles cu o fericire din care 'mi e permis a gusta aci, și mâine se simt amărăciune, sciind că plecî de aci poate pentru tot d'auna, și nu te voi mai vedea nicî o dată.

— „D-ta ai ideile d-tale, și eu am pe ale mele, 'mi dise ea, nu voi să le discut acum când aerul pe care 'l respir, mă face să visez atât de dulce. Dar aideți mai curând, orele trece, și ce e astăzi nu e mâine.

— „Nu-mi ai dis de unăzi să mă reclam suvenirei d-tale.

— „Crezi dar că mă poți iubi... cât de puțin macar.

— „Ear ai început cu aste nebunii ? Nu știi că am oroare de iubire ?... când așî știi că d-ta mă iubești...

— „Poți fi convinsa că nu-mi e cu putință să fac alt-fel.

— „Atunci te plâng 'mi dise ea, și nu voi să mai am aface cu un om care nu mă iubește.

— „E grozav cea ce spui Beatrice!

— „Adio!

— „Dar un moment pentru D-deu!

— „In deșert. Ea se aruncă în trăsura sa și se făcu nevădută.

— Când mă duseî să mă urc într'a mea, găsiî buchetul de florî zăcând în pulbere și călcat de roatele trăsureî sale.

Eram turbat de mânie!...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Trei săptămâni în urmă, urmă sir Robert, mă aflam la Postmuth pentru o afacere ce aveam cu un om care pleca pentru străinătate.

'I întâlnii tocmai la port gata a se îmbarca pe vapor. 'Mi luai ziua bună de la el, când aruncându-mi ochi asupra grupi, pasagerilor, zării pe neașteptate pe Beatrice amestecată în acea grupă.

Era într'un superb costum de călatorie.

Cum mă văzu 'și întoarse ochii de la mine, și se duse se așeză lângă un june care-i ținea umbreluța. Junele 'i făcu loc lângă dênsul și începu a conversa cu ea.

Voii cu toate acestea să mă apropii de dênsa, dar ea luă umbreluța din mâinele cavalerului său, o deschise și se ascunse într'ênsa.

Al treilea semnal de plecarea vaporului fu dat, și abea putui părăsi acel vapor care se depărta de mal, și la care stătui se privesc până ce-l perdui din ochi.

— Din ziua acea concluse sir Robert n'am mai vêzut'o.

— Din acea zi m'am jurat să nu mă mai prind cu altă femeă!.. și într'adevăr, 'i m'am ținut jurământul!...

— Iată dar doamnele mele, urma lordul de Beaconsfield, causa indeferenței mele pe lângă femei...

— Într'adevăr, zise comtesa cu Villa-Franca care ascultase cu luare aminte la aceasta povestire, dreptate este în partea D-voastră, dar...

— Dar? întrerupse sir Robert.

— Nu trebue să condamnați toate femeile, dacă una a fost nesimțitoare, și că este încă timpul de a încerca.

Sir Robert se scutură.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Nu doamnele mele, ḑise el scurt, cea ce au ḑis este bun zis, și nicĭ o dată nu voĭ maĭ încerca acest lucru...

Câte-va minute după aceasta, serata principeseĭ de Trubiscvoĭ se sparse.

Invitaţiĭ plecară, luminele se stinseră, și acolo unde era sgomot și veselie cu douĕ ḑecĭ de minute înainte, acuși tăcere adâncă domnea...

VIII

Comtele Rus

Să ne aruncăm o privire înapoĭ, și să căutăm a găsi o persoană, care din causa multor evenimente ce s'aŭ grămădit, ne a făcut să perdem de câte-va vreme din vedere.

Voim să vorbim despre comtele Oscar Pontenief.

Ḑece ḑile după duelul ce a avut cu lordul Beaconsfield și cu o ḑi înainte de serata Principeseĭ de Trubiscvoĭ. Oscar era cu amicul sĕu barenul de Lermina la cafe de Paris.

Amăndoĭ junĭ vorbiră între dĕnșiĭ.

Junele Rus pare foarte atent la spusele amiculuĭ sĕu.

— Ḑupă cum ţi am spus, scumpe prietine, ḑicea Lermina, de când cu duelul tĕu, o mulţime de evenimente s'aŭ întămplat...

— Așa dar tu ziceaĭ...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Trei săptămâni în urmă, urmă sir Robert, mă aflam la Postmuth pentru o afacere ce aveam cu un om care pleca pentru strĕinătate.

'I întâlnii tocmai la port gata a se înbarca pe vapor. 'Mi luai ḑiua bună de la el, când aruncându-mi ochi asupra grupi, pasagerilor, zării pe neașteptate pe Beatrice amestecată în acea grupă.

Era într'un superb costum de călatorie.

Cum mă vĕḑu 'și întoarse ochii de la mine, și se duse se așeḑă lângă un june care-i ținea umbreluța. Junele 'i făcu loc lângă dĕnsul și începu a conversa cu ea.

Voii cu toate acestea să mĕ apropii de dĕnsa, dar ea luă umbreluța din mâinele cavalerului sĕu, o deschise și se ascunse într'ĕnsa.

Al treilea semnal de plecarea vaporului fu dat, și abea putui părăsi acel vapor care se depărta de mal, și la care stătui se privesc până ce-l perdui din ochi.

— Din ḑiua acea conchise sir Robert n'am mai vĕḑut'o.

— Din acea ḑi m'am jurat să nu mĕ mai prind cu altă femeă!.. și într'adevĕr, 'i m'am ținut jurământul!...

— Iată dar doamnele mele, urma lordul de Beaconsfield, causa indeferenteï mele pe lângă femeï...

— Intr'adevĕr, ḑise comtesa cu Villa-Franca care ascultase cu luare aminte la aceasta povestire, dreptate este în partea D-voastră, dar...

— Dar? întrerupse sir Robert.

— Nu trebue să condamnați toate femeile, dacă una a fost nesimțitoare, și că este încă timpul de a încerca.

Sir Robert se scutură.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Nu doamnele mele, ḑise el scurt, cea ce au ḑis este bun zis, și nicĭ o dată nu voĭ maĭ încerca acest lucru...

Câte-va minute după aceasta, serata principeseĭ de Trubiscvoĭ se sparse.

Invitaţiĭ plecară, luminele se stinseră, și acolo unde era sgomot și veselie cu douĕ ḑecĭ de minute înainte, acuși tăcere adâncă domnea...

VIII

Comtele Rus

Să ne aruncăm o privire înapoĭ, și să căutăm a găsi o persoană, care din causa multor evenimente ce s'aŭ grămădit, ne a făcut să perdem de câte-va vreme din vedere.

Voim să vorbim despre comtele Oscar Pontenief.

Ḑece ḑile după duelul ce a avut cu lordul Beaconsfield și cu o ḑi înainte de serata Principeseĭ de Trubiscvoĭ. Oscar era cu amicul sĕu barenul de Lermina la cafe de Paris.

Amăndoĭ junĭ vorbiră între dĕnșiĭ.

Junele Rus pare foarte atent la spusele amiculuĭ sĕu.

— Ḑupă cum ți am spus, scumpe prietine, ḑicea Lermina, de când cu duelul tĕu, o mulţime de evenimente s'aŭ întâmplat...

— Așa dar tu ziceaĭ...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Că Damicela de Longueville a fost surprinsă de Comtele tatăl său la Duval cu un june ?...

— Da!

— Așa dar Enrieto era o netrebnică ?

— Precum vedĭ...

— Și prin urmare cine-va ar roși d'acă 'i ar da numele.

— Ar deveni ridicul chiar !

— Oscar cugeta un minut.

— Vaĭ mie! dise el cu un suspin. și o iubeam pe această ființă ! ..

— Tu Oscar ?

— Da amice! eram chiar în ajunul d'a 'ĭ cere mâna.

— Acum după cele întâmplate nu cred să maĭ cugeți la aceasta.

— Vaĭ nu !

O pausă scurtă urmă.

— Apropo, dise Lermina de o dată, știĭ ca mâine principesa de Trubiscvoĭ da o serată mare mascată.

Oscar tresări fără voia luĭ la aceste cuvinte.

'Și reamintĭ pe dată de acea femeă mândră și tare ce se numea principesa de Trubiscvoĭ, de vorbele eĭ insultătoare în urma cărora a avut el duel, și în fine de ranirea sea...

La toate acestea se gândea Oscar. Dar lucr u ciu dat, în sufletul său nu purta cea maĭ mică ură principeseĭ, din contra se părea că de când cu duelul era foarte schimbat, și orĭ de câte orĭ se deschidea vorbe cu amicĭĭ sĕĭ despre causa acestuĭ duel, el devenia serios și dicea :

— Să nu maĭ vorbim de aceasta, causa eu am fost.

Și ast-fel prin puține cuvinte, închidea dorința orĭ cărui, curios d'a afla lucrurĭ pe care el nu voia să

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

le facă cunoscut. Conversaţia junilor fu întreruptă de sosirea lordului Beaconcfield.

— A! Lermina, ḍise Oscar văḍênd pe sir Robert eată şi adversarul meu.

— D-ta rănitul meu! ḍise şi lordul care văḍênd pe junele Rus 'şi aduse aminte de cele petrecute între amêndoĭ, şi ca muscat de conştiinţă pentru ca se purtase faţă cu dênsul ca un spadosin, D-ta aci în loc de a fi la picioarele frumoaseĭ D-tale.

Oscar tresări.

— Ce voescĭ să ḍicĭ milord? întrebă el cu răceală.

— Voesc să ḍic domnule Comte că astă-ḍĭ tot Parisul vorbeşte de ciudatul ţipăt ce s'a auḍit când d-ta aĭ căḍut rănit în duelul ce aĭ avut cu mine.

— Explică-te te rog, căcĭ nu înţeleg.

— Să-ţĭ spuĭ lucrurile cum sunt atunciĭ, ḍise sir Robert, în ḍiua dueluluĭ, O femee a fost ascunsă după un bosquet. Acea femee urmărea mişcările d-tale. Acea femeă în fine te iubea şi numaĭ amorul o adusese aproape de d-ta...

— Şi acea femeà? întrebă Oscar cu indiferenţă creḍênd că ea nu era de cât Enrieta.

— Acea femeă d-le comte, reluă Englesul cu un ton maĭ jos, era fiica uneĭ femuĭ care jurase să te piardă...

Şi pentru că Oscar voia să întrerupe.

— Era în fine Olga de Trubiscvoĭ!...

Un strigăt de mirare fu scos de comtele Pontenief la aceste cuvinte.

— Sermană fiică, 'şi ḍise dênsul, tu dar aĭ rêmas constantă, fidelă jurământuluĭ!!. tu maĭ iubit adevêrat!.!. Pe când eu!...

O! Dumneḍeule mê cutremur cênd mê gândesc la cea ce am făcut!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Și fără să mai ḑică nicĭ un cuvĕnt și luă ḑiua bună de la Lermina și sir Robert, și asemenea unuĭ om foarte grăbit, plecă lăsând pe amĕndoĭ prietenĭ în mirare de purtarea sea....

IX

Cea din urmă visită

Oscar plecat luă drumul locuinţeĭ sale.

In tot timpul cât 'ĭ trebui să parcure drumul ce-l despărţea de locuinţa sea, cugetul nu 'ĭ încetase un moment măcar d'a fi la cele ce auḑise.

Acum află dĕnsul de purtarea aceleĭ coquete Enrieta, care nu fusese de cât cea maĭ de jos dintre femeĭ...

Acum știa el că sermana Olga de și părăsită de dĕnsul, despreţuită fără nicĭ o căusă nu încetase un singur moment macar de a se gândi la dĕnsul. La dênsul, care o lasase pentru a se arunca în braţele uneĭ thibade...

La toate acestea se gândea Oșcar, inputându-șĭ ca se purtase ca cel maĭ miserabil dintre oamenĭ...

— Ce ar fi, 'șĭ ḑise el, de o dată după câte-va minute de gândire, dacă m'aș duce și eu, mascat la acea serată?

Și repede ca și ideia ce-ĭ venise, se duse de cumpără costumul uneĭ Cnez Rus.

A doua ḑi, îmbrăcat cu acest costum, porni la

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

principesa de Trubiscvoĭ, sigur fiind că costumul ce purta 'l ascundea destul de bine.

Cititoriĭ ored că au înțeles acum că cuvintele ce aŭ fost rostite Enrieteĭ în momentul când vorbea cu vrăjitoarea, au fost ḑise după cele ce am spus în capitolul precedent, și că cneazul Rus nu era de cât Oscar Pontenief...

A doua ḑi după serata principeseĭ de Trubiscvoĭ, Oscar se întorcea de acasă venind de la baronul de Lermina, la care luase dejunul.

El cugeta la cele întâmplate la principesă, și 'șĭ aduse aminte de atitudine Enrieteĭ, de conversația eĭ cu acea pe care făcea pe vrăjitoarea; ḑicându-șĭ ca o miserabilă, ca dĕnsa face rușine atât părinților, cât și societățeĭ, și că mult maĭ bine ar fi să pearĕ de pe pământ...

In aceste cugetărĭ, el sosi la casa sea.

De la scară încă fu întâmpinat de un valet care 'ĭ spusese aceste cuvinte.

— Domnul Comte este așteptat într'un salon de o persoană.

Oscar tresări, și fără voie cugetul sĕu sbura la Olga.

— Dacă ar fi ea? cugetă el.

Și dĕnsul intră în salon cu inima plină de speranță.

La intrarea luĭ însă o femeă se ăridică de pe un fotoliu și trăgându-șĭ voalul veni cu iuțeală către dĕnsul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Oscar, ḍise ea cu o voce ca o șoptire, Oscar scapă-mĕ... nu mĕ lăsa.

Oscar fu sguduit la vederea acesteĭ femeĭ

— Nu vĕ înțeleg, d-nă, ḍise el după un minut, ce vĕ maĭ aduce la mine...

— Oscar!.. voi a ḍice Enrieta,

— După cele ce aĭ făcut d-ră, respunse junele, tóte sunt rupte între noĭ...

— Aĭ milâ te rog!

— Nu maĭ vorbi despre aceasta... scutește-mĕ de or-ce explicațiune.. Nu aridica voalul ce am lăsat pe viața D-tale, căcĭ te asigur va fi foarte neplăcut pentru amĕndoĭ...

— Dar pentru D-ḍeu ce spuĭ tu?

— Spuĭ cea cc aḍĭ toată lumea știe... Cunosc acum toate misterele vieței D-tale... și în zadar maĭ cauțĭ a le ascunde...

— Dar 'țĭ jur Oscar!...

— Nu jura, căcĭ jurămintele nu 'țĭ vor fi de nicĭ un folos... Știu totul...

— Dar cu toate acestea!

— Ce voescĭ să ḍicĭ?..

— Ascultă-mĕ înainte de a mĕ condamna.

— Este în zadar...

— Așa dar mĕ respingĭ Oscar?..

— Nu eu, ci faptele D-voastre...

— Dar aĭ îndurare pentru D-ḍeŭ..,

— Nu, nicĭ o dată...

— Eartă-mĕ Oscar!...

— Nicĭ o dată.

— Eștĭ fără milă într'adevĕr...

— Cea ce a-țĭ căutat a-țĭ găsit!..

— Bine Oscar plec, ḍise Enrieta, cu decisiune,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

văḑênd că cuvintele eĭ nu producea nicĭ un efect asupra fostuluĭ sĕu amant, plec și nicĭ o dată nu veĭ maĭ auzi vorbindu-se de mine...

Oscar nu respunse nimic.

Enrieta după un minut reluă.

— Aĭ uitat dar tu, ḑise ea făcând o ultimă încercare, acele ceasurĭ de iubire ce aĭ petrecut cu mine aĭ uitat acele timpurĭ frumoase, când 'mĭ juraĭ un amor vecĭnic ?..

— D-ta aĭ voit-o d-ră ! ḑise comtele Pontenief.

Enrieta suspină.

— Chiar dacă aș fi greșită Oscar, aĭ milă de mine... eartă-mĕ...

— Nu !...

— Gândește-te la o nenorocită care se găsește aḑĭ respinsă de părinţĭ... care poate că n'are nicĭ locuinţă, nicĭ pâine, și care pentru ca să nu pearĕ, va fi silită a-șĭ vinde trupul celuĭ dintĕĭ întalnit...

Enrieta ḑicând aceste din urmă cuvinte 'șĭ pusese toată inima, ochiĭ 'ĭ eraŭ plinĭ de lacrămĭ, peptul 'ĭ tresărea de o emoţiune dureroasă, ear vocea sa avea un timbru mișcător.

Oscar nu rĕspunse la aceste cuvinte de o camdată, ci pe foilita cu indeferenţă pe paginele uneĭ ediţiunĭ noĭ de lux.

— Nu voescĭ să-mĭ respunḑĭ dar ? întreba Enrieta.

— Nu D-ra, v'am spus-o... trebue să înţelegeţĭ o dată... Totul este rupt între noĭ !!..

Și Oscar întoarse spatele cu dispreţ.

— Adio dar Oscar, ḑise Enrieta văḑênd acest dispreţ. adio ! .. Facă cerul ca nicĭ o dată să nu te căeștĭ de această faptă !...

Muzeul Digital al Românului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Și sermana fiică în lacrimĭ de supărare în ochĭ, eși pe ușă cu pașĭ repedĭ...

X

Olga

In aceeașĭ ḑi, găsim pe fiica principeseĭ de Trubiscoĭ într'o cameră citind la cel de pe urmă volum al luĭ Alexis Bouvier.

Ea sta nemișcată pe o dormezâ în posiția cea maĭ răpitoare. Ochiĭ sĕĭ sunt fixi într'un singur punct, și cu toate că are o carte în mână, dar cugetul 'ĭ este departe.

Ea se gândește la un ce depărtat...

Cugeta la trecut.

'Și aduce aminte că ca și acum stă într'o ḑi pe aceeașĭ dormeuză când fusese întreruptă de sosirea unuĭ om... de logodnicul sĕu...

— Vaĭ! șopti ea, timpurĭ trecute, care nu se vor întoarce niciŏ dată!.. ce v'aḑĭ făcut voĭ oare?.. pentce aḑĭ dispărut atât de iute?..

Și o lacrimă luci în frumoșiĭ sĕĭ ochĭ.

Intrarea principeseĭ mame întrerupse pe Olga dintr' această reverie tristă.

— Ce facĭ acolo tu Olga? întrebă principesa venind lângă fiica sea.

— După cum veḑĭ mamă citesc!

— Citeștĭ și ce?

— O operă al luĭ Alexis Bouvier...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— A acelui autor cosmopolit ?..

— Da.

— Și ce titlu are ?

Olga luată fără veste tresări.

Atât de fără atențiune fusese la cea ce citise atât cugetul său era de departe, în cât nu cunoștea nici chiar titlul cărței ce ținea în mână.

— Bine, ḍise principesa înțelegênd încurcătura fiicei sale, să lăsăm asta, aide... nu mergi și tu... mĕ duc la comtesă de Villa Franca...

— Nu mamă, voi remâne să citesc.

Principesa surîse trist.

Ea înțelese că fiica sa nu voește să se despartă de durerea sea.

— O! doamne, ḍicea dĕnsa în sine, blestemat fie numele tĕu Oscar, tu facĭ sŭ-mĭ perd copila!..

Apoĭ ea se apropia de Olga sărutându-o pe frunte.

— La revedere copila mea, ḍise dĕnsa.

— La revedere mamă

Și principesa plecă...

Era o jumĕtate oră de când plecase principesa de Trubiscoĭ, când camerista Olgeĭ, tănĕră francesa intrată de curând în serviciu, apăru de o dată în camera junei fete.

— Ce este Claro, întrebă Olga, nu te am chemat...

— A venit un Domu D-ră, ḍice ea, care cere să ve vorbească.

— 'Ți a spus numele ? întrebă Olga cu indiferență.

— Nu. 'I am cerut cartea, dar dĕnsul a adăugat că numele luĭ vĕ e necunoscut, dar stărue să vĕ vorbească, și aceasta în interesul D-tale.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Olga tresări.

— Dacă ar fi el! cugeta ea.

Apoĭ tare.

— Bine, întrodu pe acea persoană, ḑise ea.

După un minut un om apăru pe prag.

De abea ḑărise Olga pe acel om, și scoase un mic ţipăt...

Acel om era comtele Oscar Pontenief...

XI

Olga și Oscar

Da, era adevĕrat. Omul ce intrase era Eroul nostru Pontenief.

Rĕmas singur, după plecarea Enrietei, junele Rus păru că se deșteaptă dintr'un somn adânc, și de o dată ca inspirat de o ideă subită, se aruncă într'o trăsură ḑicând birjarului — la Palatul Trubiscvoĭ.

Junele intrat în cameră se apropie de Olga, care se sculase în picioare și căḑu în genunchĭ în fața tinereĭ copile.

— D-ra, începu el cu lacrimĭ în ochĭ, știu sunt un miserabil... cel maĭ de pe urmă dintre oamenĭ... n'am știut să apreciez comoara ce era să am... merit să fiu biciut, și pentru acea am venit...

Olga care în sufletul sĕu mulţumea cerului de această întâmplare, și care pentru nimic în lume nu ar fi schimbat-o, făcu cu toate acestea pe crudă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Intr'adevĕr domnule conte, explicaţi-vĕ, căcĭ be mărturisesc că nu înţeleg...

— Loviţĭ d-ră, loviţĭ, reluă Oscar, merit batjocura d-voastre... voĭ suferi totul de la d-voastre, făgăduiţĭ 'mĭ însă un lucru...

— Şi care este acel lucru ?

— Făgăduiţi-mĭ ertarea D-voastre !...

— Ertarea mea !... făcu Olga, oare ce 'mĭ aţĭ făcut ?...

— O doamne, şopti Oscar vorbind ca însuşĭ cu disperare, ea nu mĕ aude... pare că nu mĕ înţelege... nu ştie cât sufăr de treĭ ḑile încoace !... nu cunoaşte ce este în sufletul meu !...

Şi pentru că Olga dete din umerĭ cu neîncredere.

— Nu mĕ credeţĭ dar, reluă Oscar, nu simţiţĭ că inima mea arde ca o flacără... pasiunea ce simt pentru d-voastre, este un chin... cea maĭ cumplită suferinţă...

— Dacă mĕ iubeaţĭ nu vĕ purtaţi cu mine în modul cum v'aţĭ purtat.

— Eartă-mĕ Olga mea iubito... Iartă-mĕ am fost un miserabil... un rătăcit...

— Mărturisescĭ singur dar !...

— Da mărturisesc că am fost un ticălos, dar eartă-mĕ !...

— Nu, nicĭ o dată !...

Oscar se cutremură.

Fără să voiască 'şĭ aminti că tot aceste cuvinte le ḑisese şi el Eurieteĭ.

Dar după un minut de cugetare, inspirat de o ideă nouă.

— De nu voeştĭ să mĕ erţĭ Olga, ḑise el cu disperare, mĕ voĭ omorî cel puţin în faţa d-tale !..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Și Oscar scoase un mic pumnal din buzunarul sĕŭ.

— Adio dar Olga, șopti el, adio !.. acum cel puțin eartă-mĕ...

Și nenorocitul june era gata să se lovească cu arma ucigătoare dar în acelaș moment două strigăte fură scoase, și ca printr'o minune mâna sea fu oprită de o altă mână...

Oscar întoarse privirea către persoana ce-ĭ ținea mână, și tresări vĕdând pe principesa de Trubiscoĭ care sosită pe neașteptate fuse martoră la convorbirea lor și care asemenea unuĭ înger oprise prin puterea sea d'a se face un sacrificiu nefolositor.

— D-nă, d-nă, dise Oscar, confusionat, ce aț făcut ?... Pentru ce nu m'aț lăsat să mor ?..

— Dar nenorocitule, strigă principesa cu tărie, voești să perd pe fiica mea ?...

Nu știĭ că dĕnsa n'a încetat un singur minut măcar d'a se gândi la tine ?... Nu știĭ tu ca moartea ta va fi și moartea eĭ ?...

Două strigăte de bucurie fură scoase la aceste cuvinte.

Și ambiĭ tinerĭ se aruncară unul în brațele altuia.

— Olga mea iubită, șopti junele.

— Oscar al meu! adăogă tînăra copilă.

Și tinerii 'șĭ dete sărutarea de logodnă.

Apoĭ ca inspirați de o aceașĭ ideă, amĕndoĭ de o dată cădură la genunchĭ principeseĭ.

— Bine cuvînteadă-ne mamă, diseră eĭ într'un glas, bine cuvînteadă pe copiĭ tĕĭ..

Principesă dise cuvintele obișnuite în aceste ocasiunĭ, și aplecându-se le dete câte o sărutare.

— Fiiĭ fericiț copiĭ meĭ, dise ea cu lacrimĭ în

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr

ochĭ, și facă creatorul ca nicĭ o dată viață voastră să nu fie întreruptă de ver un nor...

XII

Căsătoria

Ḍece ḍile după evenimentele narate până aci, într'o Duminecă, biserica Notre Dame gemea de lume. Se săvărșise o cununie.

Era cununia Olgeĭ de Trubiscvoĭ cu tănĕrul comte Oscar Pontenief.

In momentul când tĕnăra pereche eșea pe ușă, o femeă voalată apăru de după un stîlp,

— S'a dus or-ce speranță! șopti ea în sine și, uu mĕ condamna Doame dacă nu voĭ putea supra-vieț̦ui!..

Și nenorocită femeă, eșĭ la rănduĭ pe ușe...

Acea femeă era sermana Enrieta de Longueville...

XIII

Sfărșitul Enrieteĭ

Intr'o seară urătă, pe când ploia cădea în torente, o femeă se presenta la palatul comteluĭ de Loingueville.

Ea intrase în curte, când fu întămpinată de portar.

— Pe cine căutaț̦ĭ ?.. întrebă el.

— Voesc să vorbesc comteseĭ de Loingueville ḍise ea cu o voce tremurăndă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Comtele și comtesa lipsesc din capitală 'i se răspunse.

Femeă trssări.

— Lipsesc ḑicĭ, și de mult ?

— De ḑece ḑile.

— Și când se întorc ?

— Nu pot ști.

— Singurĭ aŭ plecat ?

— Da.

— Și ḑicĭ că nu știĭ când se vor întoarce ?

— Nu a lăsat nicĭ o vorbă de felul acesta.

Streină la aceste cuvinte suspină și o lacrimă amară lucră în ochiĭ sĕĭ.

— Dumneḑeule, șopti ea, răspinsă de unul, oroptită de ceĭ l'alțĭ nu-mĭ remăne de cât să mor!..

Și dĕnsa strănsă patul unuĭ mic pistol ce avea la sine...

O jumĕtate oră în urmă o găsim din nou la intrarea turnuluĭ Eifel.

— Cine e acolo ? se auzi vocea gardeĭ.

— O visitătoare 'ĭ se respunse.

Și dĕnsa presinta gardeĭ un bilet de intrare, prin care 'ĭ se permitea d'a visita Turnu în timpu nopțiĭ.

Garda 'l luă și 'ĭ făcu loc.

Ea se sui.

Peste un minuț ajunse la esplanada întăia a turnuluĭ.

Aci, și aruncâ voalul cel gros ce 'ĭ acoperea figura, lăsând să se cunoască trăsurile Enrieteĭ de Loingueville.

— D-ḑeule drept, șopti ea, cer indurare de la cle-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

menta tea... aĭ pietate de o sĕrmană care ne maĭ putênd supraviețui 'șĭ răpește singur viața...

Și nenorocită fată, dicând aceste din urmă cuvinte puse revolverul în partea inimeĭ și trase de piedică...

Și o pocnitură resună....

Și un moment în urmă nefericita nu era de cât un cadavru...

Sermana se ucisese cu aceiașĭ armă cu care comtele de Loingueville, tatăl sĕu, omorăse pe Paul!....

. . . . . .

Cititoriĭ acum cred, că aŭ ghicit că acel cadavru misterios ce s'a găsit în turnu Eiffel, și care formézĕ începutul acesteĭ naraținnĭ, nu era altul de cât acela al nefericiteĭ Enrieta de Loingueville...

EPILOG

Douĕ lunĭ aŭ trecut de la aceste evenimente.

La gara de Est din Paris treĭ persoane, dintre care douĕ femeĭ și un barbat ocupa un vagon, luând drumul direct pentru Sant-Petersburg.

Aceste persoane noĭ le cunoșteam. Una nu e de cât principesa de Trubiscvoĭ.

Ceĭ alțĭ sunt Olga și cu Oscar,..

Eĭ părăsesc Parisul pentru Sant-Petersbourg....

— FINE —

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr